



Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>



This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.







nl.

800 M.S.

S. 129

Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ο Υ

Α Ρ Π Α Γ Η

Ε Λ Ε Ν Η Σ.

C O L U T H I

R A P T U S

H E L E N A E.

RECENSUIT AD FIDEM CODI-
CUM MSS. AC VARIANTES LE-
CTIONES ET NOTAS ADIECIT

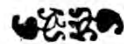
JOANNES DANIEL A LENNEP.

Accedunt Eiusdem

ANIMADVERSIONUM

LIBRI TRES

Tum in Coluthum, tum in nonnullos
alios Auctores.



LEOVARDIAE,

Ex Officina GULIELMI COULON, Illustr.

Frisiae Ordd. & Acad. Typographi.

clōlaccxlvii.



SERENISSIMO AC CELSISSIMO
GULIELMO CAROLO
HENRICO FRISONI,
ARAUSIONENSI ET NASSAVIO
PRINCIPI,
FOEDERATAE BELGARUM
REIPUBLICAE
GUBERNATORI,
ET TERRA MARIQUE
IMPERATORI SUMMO,
INCLYTAE FRISIORUM ACADEMIAE
CURATORI MAGNIFI-
CENTISSIMO.
ETC. ETC. ETC.

N E C N O N
VIRIS NOBILISSIMIS,
SPLENDIDISSIMIS IN REPU-
BLICA HONORIBUS
CONSPICUIS,
HESSELO DOMINICO
ERNESTO AB AYLVA,
TJAARDO BARONI
AB AYLVA,
LIVIO SUFFRIDO
LYCLAMA A NYEHOLT,
TJALLINGO EDONI
SIXMA AB ANDALA,
ACADEMIAE FRANEQUERA-
NAE CURANDAE IV VIRIS,
HANC COLUTHI EDITIONEM IN
GRATISSIMI ANIMI SIGNUM

E T
SE SUAQUE STUDIA
ANIMO DEVOTISSIMO

D. D. D.
JOANNES DANIEL A LENNEP.

B E-



B E N E V O L O
L E C T O R I

S. P. D.

JOANNES DANIEL A LENNEP.

P Rodit tandem in lucem, Erudite Lector! accuratiori paululum lima expolitum Poemation, quod Colutho Thebano adscribi vulgo solet, de Raptu Helenae. quod licet notae non sit optimae carmen, nec decoribus suis, & nativa quadam simplicitate sese magnopere commendet, aut quenquam permoveat, ut prae ceteris novam illius Editionem comparandi curam in se suscipiat: maxime tamen accommodatum, in quo emaculando sese occupatum teneat, atque ingenioli vires experiatur adolescentior quis, quique primis duntaxat labellis scientias

attigerit. Etenim sicut plurimum labis recentioris aevi ruina, cum iam Poetica confenuerat quasi, & tantum non omne eius decus conciderat, Poematio nostro adhaesit, ita longinqui temporis iniuria, & librariorum stupenda ignorantia haud parum de pristino nitore amisit; unde *corruptissimum simul & mutilum* pronunciare haud dubitavit Magnus Illud Academiae Batavae decus, Tiberius Hemsterhusius, Vir acutissimi ingenii & consummatae eruditionis laude florentissimus, in Notis ad Lucianum Tom. I. pag. 252. Equidem non diffiteor, Poetam nostrum Brodaeo, quique postea illius carmen edidit, Stephano, Neandro, aliisque, quos nactus fuerat, Editoribus multum debere; attamen nondum eo res perducta mihi videbatur, ut omnibus suis numeris absolutissimus in posterum nullius cura & diligentia indigeret. Quod, si quis ad Editorum numerum & peritiam animum solummodo attendat, mirum fortassis accidat; at si consideret, plerosque in limando nostro Poeta non nisi perfunctorie versatos esse, haud sane aliunde derivet, quod tot gravissimis mendis refertus haecenus circumferatur. Quod si vel unus Henricus Stephanus maiorem paulo in eo poliendo posuisset industriam, dubitandum non foret, quin multis locis perfectio-

P R A E F A T I O. VII

etiolem haberemus. Verum non ea libelli dos erat, ut tali Viro dignus videretur, in quo faciendo multum temporis & laboris infumeret. Ego igitur, cum, antequam Academiae Franekeranae valedicerem, ac Leidam me conferrem, ut Magnum illum Hemsterhusium, cuius admirator absens haecenus fueram, audirem, & studia mea Academica ulterius promoverem, profectuum meorum in Literis humanioribus specimen aliquod edere meditarer, in hoc studio mihi decurrendum existimavi, meamque operam, qualemcunque etiam, Poetae addixi. Cum enim libelli moles admodum exigua sit, nec nisi res unicuique notissimas complectatur, hocce onus viribus meis quodammodo respondere, & multo melius cum fructu aliquo suscipi posse, sum ratus, quam si opus aliquod difficilius, quodque Editorem requirebat, cum ingenii viribus pollentissimum, tum larga, quam multorum annorum assidua exercitatio pepererat, eruditione conspicuum, aggrederer. Maxime autem in hoc proposito animus confirmabatur, quod noveram, penes Clarissimum Valckenarium collationem quandam Codicis MSS. esse nostri Poetae, eamque pro ea, qua apud Illum valerem, gratia, facile me impetraturum. In initio quidem constitueram Nostro Poetae, qui comes ei plerumque additur, adiungere Tryphio-

VIII P R A E F A T I O.

phiodorum. verum cum postea intelligebam, Jacobum Merrickium Anglum huius Poetae novam parasse Editionem, quae Oxoniae in octavo, prodiit, ab hoc consilio destitit, tum ne alterius laudi invidus viderer, tum quod verebar, ne in nimiam molem excreceret libellus, maxime, si ad calcem adiiicerentur Animadversiones nostrae, quas conscribere, & in publicum emittere, iam tum decreveram.

Ut autem rite persequar, quae propius paulo ad hanc nostram Editionem spectant, primo quaedam delibanda sunt ad Codicum MSS., quorum mentio in Notis a me fuit facta, cognitionem pertinentia, tum etiam de vetustis, quibus usus fui, Editionibus dicendum. Commemoranda itaque hac in parte benignissima oblatio Viri Clarissimi ac Doctissimi Ludovici Caspari Valckenarii, qui simulac consilium nostrum ipsi innotuerat, pro singulari favore, & proluxa benevolentia, qua me meaque studia adiuvari est solitus, collationem modo iam memoratam mecum communicavit, quam inter libros Vossianos ditissima Batavae, quae Leidae est, Academiae bibliotheca adservat, unde ante annos aliquot in suos usus descripserat Vir Eruditissimus. Hicce autem Codex quo temporis articulo exaratus sit, cum nullum ejus indicium

cium in collatione Vossiana addebatur, pro certo definire equidem nequeo. Recentem admodum esse, & demum, posteaquam Bessario Poema nostrum, una cum Quinto Calabro in Apulia repertum, cum orbe literato communicaverat, cum plerisque reliquis, qui adhucdum supersunt, Codicibus exaratum, verosimile videtur: mira enim lectionum variantium convenientia, quae saepius in collationibus, quibus usus fui, conspiciebatur, unice hanc in animo meo cogitationem excitavit, omnes illos Codices, quorum nonnullos recentioris admodum notae esse postea dicitur, ex eodem fonte derivatos esse, & uni eidemque libro Bessarionis originem debere. quod si verum, ut sane perquam est probabile, nullum horum ante seculi quinti decimi initium conscriptum esse, sequitur. Haec eum in finem verbo deducenda iudicavi, ut quis eo lenius ferret, si hic illic, ubi vulnera inveterata Poetam deformabant, & dudum ante inflicta, quam Codices illi conscripti erant, ingenioli frena paululum liberius laxaverim, & coniecturis calidioribus indulserim: nihil enim illis in locis auxilii a scriptis manu Codicibus exspectari poterat; quippe qui plerumque conscribebantur a barbara & somnolenta librariorum gente, cui priorum mendas non tantum non tollere, sed eorum

x P R A E F A T I O.

numerum novis etiam maculis adaugere mo-
erat. Imo quo difficilius saepius fuerit, ve-
ras & genuinas lectiones detegere, prava cor-
rectorum fecit sedulitas, quorum manibus
nonnunquam pessime habitus est, & conta-
minatus Poeta, adeo ut vel perspicacissimus
sine meliorum librorum subsidio illis locis e-
mendandis vix par foret. Hoc, ne quis argu-
mento minus solido a me adfirmari putet,
unicus instar omnium erit locus prae ceteris
in rem nostram dignissimus, qui Lectori of-
feratur, vs. 237. ubi hoc modo de Hyacin-
tho canit:

*Ὅν ποτε κερίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
Δῆμος Ἀμυκλαίων, ἠγάσσατο, μὴ Διὶ Λητῷ
Σκυζομένη, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν.*

Quae verba quam ineptum sensum fundant,
suo dicetur loco; ubi sic vulgatam refingen-
dam conieceram:

*Ὅν ποτε κερίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
Δῆμος Ἀμυκλαίων ἠγάσσατο, διήδ' αἴτῃ
Σκυζόμενος, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν.*

Eiusmodi autem, ac in priori loco conspici-
mus, scripturam, nisi manus correctoris di-
cam an corruptoris accesserit, a rudi scribarum
gente oriri posse ut credam, nullis me ver-
borum machinis quis adducat. Ceterum Co-
dex

dex hicce Vossianus licet recens admodum
 conscriptus, inter optimos tamen omnino
 censendus est, cum non uno in loco eiusmodi
 lectiones suppeditat, quae menti Poetae ap-
 prime congruant, atque proinde genuinae
 antiquitatis videri queant. Huius Codicis
 variantibus lectionibus adiutus cum iam ali-
 quamdiu in limando Poeta non sine fructu
 versatus fueram, & variis locis manus auxi-
 liatrices, partim huius auctoritate fretus,
 partim sola nixus coniectura ad moveram,
 cumque iam inde bene sperare de futu-
 ra Editione animus quodammodo incipiebat,
 ingens sane decus, & quale vix sperare ausus
 fuisset, Poetae nostro conciliatum est sum-
 mo favore Clarissimi atque Eruditissimi Ja-
 cobi Philippi D'Orvillii, ad Quem Virum
 exornandum Gratiae cum Musis contendisse
 videntur, quique ut omnigena eruditionis
 supellectile est instructissimus, ita omnium,
 quotquot Musarum sacra severa lege colunt,
 Fautor liberalissimus: simulac enim consilium
 meum de Colutho edendo per literas Ipsi si-
 gnificaram, eumque impense rogaram, ut, si
 quid Bibliotheca eius instructissima adser-
 vet, unde splendoris nonnihil ad Poetam es-
 set redundaturum, id mihi impertiretur; sta-
 tim, quae maxima Viri Summi humanitas
 est, huic petitioni subscripsit non tantum,
 mis-

XII P R A E F A T I O.

missis tunc temporis Codicis MSS. collatione, aliisque, quae usui venire poterant, subsidiis; verum etiam aliorum Codicum collationes, quas aliunde brevi accepturum se adfirmabat, nanciscendi, usurpandique spem in animo meo concitavit; quam vanam haud fuisse, re ipsa comprobavit Vir Ille Humanissimus: brevi enim post tres adhuc alias collationes mecum communicavit, adeo ut Huius Viri beneficio quatuor Codicum variantibus lectionibus fuerit ornata nostra Editio. Prima harum collationum, quae Vossianae haud multum bonitate cedit, Florentiae instituta est ad Codicem MSS. Bibliothecae Laurentianae, in cuius fine legebatur, prouti a Collatore fuerat adnotatum: *Θέλος τ' ἀρπαγῆς τ' Ἑλένης Καλλιού-
98.* Hunc Codicem excipiunt duo Regii, quorum collationes rogatu Summi D'Orville Parisiis instituit Martinus Bouquetus inter eruditissimos Benedictini ordinis Viros hodie censendus. Ex hisce autem, cum saepenumero cum Vossiano & Laurentiano conspirant, de reliquorum Codicum aetate quodammodo aestimare licet. Priorem enim, qui inter Codices Regios N^o. erat 2764. quique in calce praeferebat: *ἐπὶ φάσκης κρατύσης,* recentem admodum esse, & seculo demum sexto decimo exaratum, temporis indicium, a Collatore adiectum

adiectum, probat. Alter Codex, inter Regios No. 2600. in cuius fine eadem fere, quae in Laurentiano, legebantur: Τέλος τῶν Ἐλένης ἀρχαίων, & aetate & bonitate priorem antecedebat; quippe seculo quinto decimo jam scriptus. Quartus Codex, cuius collationem, curante amplissimo Marchione Theodoro Alexandro Trivultio rogatu CL. A. F. Gorii institutam, itidem favori Clarissimi D'Orvillii debeo, Mediolani in Bibliotheca Ambrosiana conservatur; quantum tamen ex collatione eius colligo, parum bonae frugis continere videtur. Aliam praeterea Codicis MSS. collationem haud ita pridem mecum communicavit David Ruhnkenius, insignis eruditionis, atque humanitatis Vir, qui brevi egregium florentis doctrinae pignus Constantini Harmenopuli πρόχειρον τῶν νόμων splendidiori indutum veste orbi erudito impertietur. Est hic Codex Hamburgi penes Ruhnkenii amicum Hermannum Samuelem Reimarum, Virum cum ingenii dotibus ornatissimum, tum larga doctrinae segete abundantissimum, qui collationem sane accuratissimam Ruhnkenii rogatu instituit, eamque pro singulari de meliorum Literarum cultoribus bene merendi studio in meos usus transmisit. Hic Codex olim Eliae Putschii, deinde Joannis Albarti Fabritii, idem est, cuius meminit Fabri-

XIV P R A E F A T I O.

bricius Bibl. Graec. Vol. 1. p. 363., ubi ante trecentos circiter annos scriptum tradit. Cum autem penitus fere typis esset descriptus libellus noster, iamque ad metam properarent operae, nec proinde commodum alibi locum invenire possent huius Codicis variae lectiones; ego tamen quidquam, quod ad splendorem & intellectum Poetae conducere quodammodo videbatur, mea culpa praeteriri nollem, ad calcem, ubi & huius Ruhnkenii observata paucula invenies, integram collationem reiicere decrevi: quae simul magnam Addendorum partem confecere. Praeter memoratas Codicum MSS. collationes, priscis Editionibus diligenter admodum usus fui, earumque lectiones, si mutatio quaedam notabilis conspiciebatur, licet saepius veram scripturam minime exhiberent, Notis inserui. Harum plerasque debeo favori Nobilissimi Matthiae Röveri, praecellentis doctrinae & ingenii sagacis Viri, qui inter alias praeclaras virtutes, quibus omnibus Musarum cultoribus sese merito commendat, & id peculiare habet, quod aliorum, qui aliquid scripto consignare, & ingenii sui vires publice experiri tentant, conatibus promovendis semper sese praestet paratissimum. Huius itaque Viri beneficio acceptum refero, quod primam Editionem, ab Aldo una
cum

cum Quinti Calabri & Tryphiodori carminibus in forma, ut vocant, octava, sine adiecta temporis nota in lucem emissam, oculis usurpare mihi contigerit; illa ita comparata erat, ut reliquas Editiones bonitate & accuratatione longe antecederet, & multas lectiones veras & genuinas exhiberet a posteris Editoribus obscuratas, qui ad unum omnes, saltem quorum Editiones in manus meas pervenerint, receptis saepe numero pravis lectionibus, & cerebelli sui figmentis ad hoc Aldinum exemplar Editiones suas conformarunt. Hac Editione multo deterior altera ab eodem Viro Nobilissimo mecum communicata, quae Basiliae per Sixtum Henricpetri prodiit anno seculi sexti decimi sexagesimo nono una cum Quinti Calabri & Tryphiodori Carminibus itidem in forma octava. Saepius autem mendas, quae Aldinae inerant, fideliter exhibet non tantum, sed ubique fere prioribus novas accumulatur: quapropter eius lectionibus variantibus plerisque in locis Lectorem sine magno detrimento carere posse existimavi. Exstat etiam Coluthi Poema in Opere Aureo, quod Basiliae a Michaële Neandro procuratum est in quarto, Anno 1559. In hac Editione, cuius usum itidem debeo Nobilissimo Rövero, reperiuntur praeter Observationes paululum am-

xvi P R A E F A T I O.

ampliores Notae marginales, quibus loca Poëtae male adfecta emendare conatus est Neander; quod nonnunquam feliciori forsitan successu fecisset, si Codices MSS. quibus plane destitutus fuit, uno tantum usus exemplari Aldino, fuisset nactus. Ad hanc suam conformavit Editionem Stephanus Ubelus, cum brevibus notulis editam Franequerae apud Aegidium Radaeum Anno 1600., cuius copiam una cum Jacobi Lectii Corpore Poetarum Graecorum, ubi fideliter ad Stephani Editionem expressum Poemation nostrum reperitur, pro singulari sua humanitate mihi fecit Vir Doctissimus Petrus Horreus: Sed etsi nec illa ita erat comparata, ut inde multum decoris ad Poëtam nostrum posset redundari, eius tamen collationem, ut & Ubeli emendatiunculas, ubi quodammodo memoratu videbantur dignae, Lectorem celare religioni duxi. Praeterea diligenter contuli Principes Carminis Heroïci Poetas, ab Henrico Stephano editos, quippe cuius Viri accuratissima diligentia in edendis Veterum Auctorum scriptis, & cum ingenii acumine certans insignis eruditio omnibus est perspectissima. Vix tamen quidquam novi reperiebatur, quod non e Brodae Observatis, cui in Colutho edendo multum se debere ipse fassus est Vir Doctissimus, hauserat.

P R A E F A T I O. xvii

rat. Hanc Editionem praeter Jacobum Læ-
 ctium, cuius iam supra mentio facta est, se-
 cutus est AEmilius Portus, qui tamen, ubi
 a Stephaniana diversus abiit, plerumque pra-
 vas lectiones melioribus substituit, ut suis
 locis in Notis observavi. Saepius etiam in
 consilium adhibui Joannis Brodaei Notas &
 Castigationes, quae una cum Adnotationi-
 bus in Oppiani Cyneg. & Quinti Calabri
 Poema Basiliae Anno 1552. in octavo lucem
 adspexere, in quibus Poetae loca difficilio-
 ra saepe optime, ut solet, explicuit, non-
 nunquam etiam feliciter restituit. Quin haud
 raro in partes vocavi Claudii Dausqueii Ad-
 notamenta in Coluthum, quae una cum Ad-
 notationibus in Quintum Calabrum & Try-
 phiodorum prostant in octavo Francofurti
 Anno 1614. qua de re consulendus Fabricius
 Bibl. Graec. Vol. i. pag. 361. Haec autem
 Observata pleraque ita comparata erant, ut
 illis etiam sine magna iactura facile careret
 Noster Poeta. Praeter Codicum manu exa-
 ratorum Collationes insigne prorsus ornamen-
 tum Editioni nostrae accessit beneficio Viri
 Summi J. Ph. D'Orvillii. Miserat enim si-
 mul ad me suas in Poetam nostrum Obser-
 vationes, quibus pro arbitrio me uti posse
 humanissimis, quas adiecerat, literis significa-
 bat. Ego itaque, ne quid inde detrimenti

**

Edi-

XVIII P R A E F A T I O.

Editio nostra pateretur, si tantum excerpta nonnulla in publicum emitterem, integris Viri Clarissimi Observatis, quae suis singula locis proposui, eam ornari fatius duxi. Imo si hic illic in Notis Falkenburgii coniecturas & emendationes, quae in eius libro in Bibliotheca Lugduno Batava legebantur, memoratas reperiat, & illas benevolentia Clarissimi D'Orvillii me nactum esse sciat Lector Eruditus. Tandem in hac nostra Editione adiectae sunt coniecturae quaedam, quas Vir quidam Doctus, sive is fuerit Gulielmus Canterus, sive Daniel Heinsius, (utriusque enim nomen in fronte libri conspiciebatur) sive alius nescio quis, margini Editionis Aldinae adleverat. Has enim, cum nonnunquam minime spernendas animadverteram, Notis inferi, magni interesse Poetae nostri censebam. Reliquas autem Editiones, quarum meminit Fabricius, inspicere, atque oculis usurpare non licuit, praeter Christiani Feusteli Miscellanea Coluthianarum Lectio-num, hisce diebus, cum iam cuncta fere typis essent descripta, a Clarissimo Doctissimoque Viro Petro Burmanno accepta; quae cum Notis in Coluthum Valentinus Ernestus Loescherus Stromateo Differt. Wittebergae 1723. in quarto, inseruit. Illis tamen nihil prorsus inesse, quod scopo nostro
in-

inservire poterat, deprehendi. Nec etiam disquirere haecenus datum fuit, cuius pretii sit nova illa Coluthi Editio, quae cum Notis & Versione Gallica haud ita pridem Parisiis in octavo prodiit. Quantum tamen ex specimine, quod in Actis Eruditor. Lipsiens. prostat, unde huius Editionis cognitio haurienda, colligere licuit, parum continere videbatur, quod nostrae Editioni multum decoris conciliare posset. Atque haec haecenus de Codicibus, & Editionibus priscis, aliisque, quorum mentio in hoc opusculo saepius iniicitur.

Restant quaedam dicenda cum de Auctore Poemati nostri, tum de titulis, quibus vulgo insignitum eius nomen in fronte Poemati conspicitur. Auctor vulgo habetur Coluthus ille Thebanus celeberrima Aegypti urbe Lycopoli oriundus, qui teste Suida, sub Anastasio, atque proinde in fine seculi quinti, & initio sexti floruit: quam in rem ipse Suidas, ut & Argumenta Poematio praefixa videri queunt. Colluthus tamen seu ΚΟΛΛΟΥΘΟΣ (pro quo etiam ΚΟΛΛΥΘΟΣ legitur ad calcem Codicis Laurentiani) in duobus Codicibus Laurentiano nempe & Reimariano nuncupatur; unde dubitare quis posset, an recte Coluthus ille Thebanus auctor Poemati statuatur, & non meliori iure

Colluthus quidam nomine eius auctor haberi queat. quod nomen olim cognitum, & variis hominibus inditum discas e Fabricii Bibl. Graec. Vol. viii. pag. 332 & 333. ubi binos eo insignitos nomine recenset. Accedit, quod Suidas, ubi Coluthi Thebani scripta recenset, plane silentio praeterierit nostrum Poemation. Quis autem fuerit hicce Colluthus, si a Colutho diversus statuitur, aut quonam tempore floruerit, equidem ignoro, cum nihil certi de illo memoriae, quantum noverim, sit proditum. Nostrum tamen Poemation non multum post Nonni Pano-politae, Tryphiodori, aliorumque huius generis tempora conscriptum esse certum styli indicium probat. Multo autem certius est, plerosque illos titulos, qui in fronte Carminis leguntur, a recentiori demum manu fuisse additos. Variant quidem leviter in illis Editores, verum cum nemo ex illis, quorum Editiones vidi, Codicibus MSS. fuerit instructus; sed omnes ex Aldina Editione suas derivarint, non dubitabis, quin in reliquis Editionibus pro arbitrio Editoris sint immutati, & ad Aldinam reformandi, ubi legitur: ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ ΛΥΚΟΠΟΛΙΤΟΥ *πρὸς τὴν Ἑλένης Ἀρπαγῆς βιβλίον.* Unde igitur, inquires, Aldus suam hausit? E Suida procul dubio, vel Argumento Poematis e
Sui-

Suida defumto: ubi iisdem plane titulis insignitur Poeta. Huius observationis si quis meminerit, ubi Tryphiodori Inscriptionem cum Suida componat, nec eam aliunde quam e Suida hausisse Aldum, facile centiet, atque adeo in fronte eius Poematis longe rectius scribi ΤΡΥΦΙΟΔΩΡΟΥ ΙΛΙΟΥ ΑΛΩΣΙΣ, quam quod editur: ΤΡ. Αίγυπτίς, Γραμματικῆ, καὶ ἐποποιῆ Ἰλίου ἄλωσις, quemadmodum etiam in nostro Poeta simpliciter dedi ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΑΡΠΑΓΗ ΕΛΕΝΗΣ. Cui sententiae haud parum roboris conciliant Codices Reimari & Laurentianus, ubi ΚΟΛΛΟΥΘΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΡΠΑΓΗ ΕΛΕΝΗΣ reperiebatur. Illud enim ποιητῆς sive addas, sive demas, licet non ita multum intersit, posterius tamen malo, cum certum mihi videatur, eiusmodi titulos ποιητῆς, ἐποποιῆς &c. a recentiori manu plerumque scriptorum nominibus fuisse additos, sive ut ab aliis eiusdem nominis distinguerentur, sive tantum honoris gratia eiusmodi titulis insigniebantur.

Hic pedem figere, & Lectorem, quem iusto iam forsan diutius moratus sum, ad ipsum Poetam dimittere possem, nisi modi adhuc, quem in hac Editione procuranda tenui, ratio mihi foret reddenda. Cum itaque illis, quae supra memoravi, subsidiis adiutus uberioribus Notis instructum Coluthum in lucem e-

XXII P R A E F A T I O.

di posse animadverteram, consilio, quod antea quodammodo iam ceperam, de conscribendo Animadversionum libro, non tantum non destiti, sed multo magis in eo corroboratus sum. Quapropter praeter loca difficiliora Poetae nostri, quae verborum ambitu paululum maiori, quam ut in Notis commode tractari possent, indigere videbantur, ex illis, quae, dum aliorum Auctorum scripta versabam, in proprios mihi seposueram usus, quaedam seligere cepi, quae quodammodo luce digna, & ad intellectum Poetae conducere videbantur. Imo quod ultro fateor, cum in hisce Animadversionum libris, siue quocunque illos nomine digneris, amplissimus mihi campus pateret, saepius occasionem coniecturas super nonnullis Veterum locis proponendi & cum Orbe Erudito communicandi ultro oblatam avide arripui, saepius etiam quaesivi. Quod cum non ubique aequae facile & ex voto succedebat; postea duobus prioribus Animadversionum libris tertium adiacere decrevi, in quo Colutho, iisque, quae ad illum propius spectabant, missis, per florida Musarum vireta exspatiandi maiorem sumsi libertatem. Cum autem mascula & solida eruditione, quae longa exercitatione, crebrisque vigiliis acquiritur, & diuturna coëctione, repetitisque
me-

P R A E F A T I O. XXIII

meditationibus demum confirmatur, atque corroboratur, destitutum me probe noveram, atque adeo parum novi, quodque luce dignum erat, proferri a me posse animadvertēbam: in id potissimum incubui, ut coniecturas, & emendatiunculas, nonnullis placituras forsan, proponerem, & hac ratione, si non doctrinae, saltem ingenioli mei periculum publice facerem. In Notis, quae textui subiiciuntur, plerumque brevis esse studui, quippe quas eum potissimum in finem conscripsi, ut, quae propius ad intellectum Poetae spectabant, & interea verbo a me poterant dici, proponerem. Harum proinde magnam partem conficiunt variantes Codicum MSS. lectiones, & Editorum in nostrum Poetam coniecturae, quas diligenter collegi, & ubi opus videbatur, Lectorum oculis exhibui. Interea, si quae loca, quorum curatio non adeo difficilis, nec magno verborum molimine opus habebat, reperiēbantur, & illa in Notis sanare sum adnifus. Perraro autem, nec, nisi ad summum probabilitatis gradum pertingerent, proprias coniecturas, quibus non aliquis Codex MSS. adstipularetur, in textum intuli; ubi vero diversas & vulgato meliores lectiones suppeditabant libri scripti, saepius non sine egregio Poetae emolumento contextum mutavi. Latinam
Nean-

XXIV P R A E F A T I O.

Neandri Versionem, quam postea nonnullis mutatis receperunt Lectius, Portus, & Ubelus, in initio e regione textus Graeci adiacere fuerat animus, & si qui errores ab illo commissi videbantur, illos in Notis pro virili corrigere. verum cum sic nimis crebros mihi habenda foret cum Neandro, nec causam viderem, cur non chartae & Lectoris temporis parcerem, novam Versionem addidi, quantum fieri poterat Graeco textui congruentem, nisi illis forsitan in locis, ubi scribarum segnitias genuinam scripturam obscuraverat; quando plerumque emendationes & coniecturas tum aliorum tum meas secutus sum. Cum autem per saepe Poeta voces & epitheta minus ad res accommodata, vel etiam plane otiosa accumularet, mitius etiam laturum Lectorem spero, si hic illic parum forte accurate politeque fuerit conscripta. Indices tandem, quantum necesse videbatur, adieci, in quibus tum omnia Coluthi vocabula iusto ordine disposui, tum res & verba in Animadversionibus tractata, tum Auctorum nomina, quorum locis potissimum medicinam admoveram, collegi. Erunt fortassis nonnulli, qui sive invidia ducti, sive ignorantia (*ars enim non habet inimicum, nisi ignorantem*) Criticos hosce nostros labores maligno oculo spectabunt:
ve-

P R A E F A T I O. xxv

verum illis nihil aliud reponam, quam maluisse me hac in parte malignos invidiae dentes experiri, quam morem sequi illorum, qui, dum aliquid scripto consignare, idque in publicum emittere student, dudum inventa aliis, aut etiam centies recocta sine ullo pudore Lectoribus adponunt: a quo turpissimo, & detestando more me vel maxime alienum esse scias. Vele, Benevole Lector, & hisce nostris conatibus fruire, quos si forte benigno oculo excipias, ad maiora tentandum aliquando animo meo stimulos addes.



ΕΙΣ

ΕΥΚΛΕΕΣΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΛΟΓΙΩ-
ΤΑΤΟΝ ΝΕΑΝΙΑΝ,
ΙΩΑΝΝ. ΔΑΝΙΗΛΑ
ΛΕΝΝΗΠΙΟΝ,
ΤΟ ΤΟΥ ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΠΟΙΗ-
ΜΑ ΚΑΤΑΡΤΙΣΑΝΤΑ.

Πῶς σε λέγειν, θέμις; ἢ κριτικὸν σοφόν;
ἢ μελοποιόν;

Δισσὴν δ' ἀγλαίην σοι πόρε Καλλιόπη.

Εἴ ποτε μολπὴν ἐντύεις μάλα λειριόεσσαν,

Αὐτίκα χαρμῶσιν λαμβάνει ἦτορ ἐμόν.

Εἰ δὲ κεδάζεις ποιητῶν σκοτόεσσαν ὁμίχλην,

Θαμβέω ἰδοσύνην, θαμβέω εὐσοχίην.

Ἴη, Ἴη, ΛΕΝΝΗΠΙΕ, δίπλοον ἔλλαχες αἴνου.

Θάλλ' ἔρνος Φοίβου, δεύτερε Καλλιμάχε.

DAVID RUHNKENIUS.

Κ Ο.

Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ο Υ

Α Ρ Η Γ Η

Ε Λ Ε Ν Η Σ.



C O L U T H I

R A P T U S

H E L E N A E.

¹ Ἑπόθεσις τοῦ περὶ τῆς ἀρπαγῆς
τῆς Ἑλένης.

² **Κ**ολοῦθος Λυκοπολίτης Θηβαῖος
ἐποποιὸς, γεγονὼς κατὰ ³ Σού-
δαν ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως
τῶν Ῥωμαίων, μετὰ Ζήνωνά βασιλεύσαντος
πρὸ Ἰουστίνου τοῦ θεοῦ Ἰουστινιανοῦ τοῦ αὐ-
τοκράτορος. Οὗτος ἐγράψε ⁴ μέτρῳ διαφο-
ρά· Καλυδωνικά ἐν βιβλίοις ἔξ, Περσικά,
καὶ τὸ παρὸν ποίημα, Ἑλένης Ἀρπαγὴν, ὃ
ἐκ

¹ Ἑπόθεσις τοῦ περὶ κ. τ. λ.]
Argumentum hoc repe-
ritur in duobus Codicibus
manu exaratis Parisiensi
primo & Vossiano, unde
hic edi curavi. Quis fue-
rit eius Auctor, pro certo
equidem dicere non ha-
beo, ut nec illud, quo-
nam tempore scriptum sit.
Ante Bessarionem existis-
se nullus crediderim: di-
serte enim legitur e Leu-
cis restitutum fuisse Coluthi
Poema. id quod ope Bes-
saronis factum novimus.
Utrum vero ab ipso Bessa-
rione (quod fortassis suspi-

ceris) vel ab alio homine
literato istius aevi fuerit
compositum, iuxta cum
ignorantissimis ignoro.

Ibid. Ἑπόθεσις τ. π.] In-
scriptionem Argumenti e
Cod. Voss. addidi. In Par.
A. aberat, ubi initium fa-
ciunt Κόλουθος Λ.

² Κολοῦθος.] Sic Poëtae
nostri nomen in Paris. A.
sic vetustae Editiones in
Vita Coluthi. Κόλουθος ta-
men in Voss. Cod. & ho-
diernis Suidae Editioni-
bus, unde priora desumpta
esse ex ipso Argumento
liquet.

ἐκ 5 Λευκανῶν νῦν ἀνεσώθη. Γράφει τὴν ἐν
 τῷ τοῦ Πηλέως καὶ Θέτιδος γάμῳ τῶν θεῶν
 συναγωγὴν, καὶ ἔριν περὶ τοῦ κάλλους ἢ
 καλῆ 6 λαβέτω τὸ μῆλον καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς ἐ-
 πεμφεν Ἑρμῆν πρὸς Πάριον κρινοῦντα τὰς θεάς,
 καὶ δῶσοντα τῇ εὐειδεστέρα τὸ μῆλον. Πολ-
 λῶν δὲ λόγων καὶ 7 ὑποσχέσεων γενομένων, ὁ
 Πάρις 8 δέδωκε τὸ μῆλον τῇ Ἀφροδίτῃ ἐπὶ
 ὑποσχέσει λαβεῖν τὴν Ἑλένην ἃ καὶ γέγονε.
 πλεύσας γὰρ εἰς Σπάρτην, καὶ τὴν Ἑλέ-
 νην 9 ἀναπείσας ἀνήγαγεν εἰς τὴν Ἴλιον 10 κα-
 τα-

3 Σούδαν.] Σούδαν non Σουί-
 δαν habent uterque Codex
 MSS., & in vita Nostri ve-
 rustae Editiones. a Nean-
 dro, quem sequitur Ubelus,
 pro Σούδαν Σουίδααν fuit vul-
 gatam. Utroque modo
 recentioribus fuisse scrip-
 tum, notat Joh. Alb. Fabri-
 cius Bibl. Gr. Vol. ix.
 Cap. xl. p. 622. ubi no-
 tae consulendae. Verum
 tamen & antiquum nomen
 Σουίδααν, non Σούδαν fuisse, si
 cum Καταλιποῦσαν (quem ibi-
 dem vide) contendas, non
 refragor.

4. Μίτρῳ] Sic Par. A. in
 Voss. μέτρα διαφορά. prius
 malui.

5. Λευκανῶν νῦν ἀνεσώθη] In
 Voss. ἀνεσώθαι. Par. A. o-
 mittit νῦν.

6. Λαβέτω τὸ μ.,] Voss.
 λαβέτο.

7. Ὑποσχέσεων] Ita ma-
 lui cum Par. A. Voss. σχέ-
 σεων.

8. Δέδωκε τὸ μῆλον.] Par.
 A. δέδωκεν Ἀφροδίτῃ τὸ μῆλον.

9. Ἀναπείσας] Voss. κατα-
 πείσας.

10. Καταλιποῦσαν.] Voss.
 καταλιποῦσα.

4 ARGUMENTA COLUTHI.

ταλιποῦσαν καὶ ἄνδρα καὶ θυγατέρα καὶ οἰκίαν
καὶ πάντα ἐκεῖ ἔρωτι ¹¹ τοῦ βαρβάρου.

¹² ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΒΙΟΣ

Κολοῦθος ¹³ Λυκοπολίτης Θηβαῖος ἐπο-
ποιός, γεγονώς κατὰ ¹⁴ Σούδαν ἐπὶ
Ἀναστασίου τοῦ κληθέντος βραχινοῦ, μετὰ
Ζήνωνα βασιλεύσαντος ἐν Κωνσταντινουπό-
λει. μεθ' ὃν ἐβασίλευσεν Ἰουστίνος ὁ Θράξ· καὶ
μετ' ἐκεῖνον Ἰουστινιανός ὁ θεῖος, ὁ ἐλευθε-
ρώσας Ἰταλίαν τῆς δουλείας τῶν Γότθων διὰ
Βελισαρίου, ἀνεψιός ὢν ἐκείνου. χίλια ἔτη εἰσὶ
καὶ μικρόν τι πρόσ. Οὗτος ἔγραψε Καλυδωνια-
κὰ δι' ἐπῶν ἐν βιβλίοις ἕξ, καὶ Ἐγκώμια, καὶ
Περ-

11. Τοῦ βαρβάρου] Arti-
culum τοῦ, qui in Par. A. de-
siderabatur, e Voss. addidi.

12. Κολούθου Βίος] Ut prio-
ris Argumenti, ita & hu-
ius Auctorem ignoro. Prio-
ri adhuc recentius esse, &
hic illic nonnullis muta-
tis, nonnullis etiam infer-
tis, ex eo conflatum vide-
tur. Imo ab ipso forte *Al-
do* Editioni primae fuisse

praemissum, crediderim
fere. Eo saltem non nihil
facit, quod ipse Auctor Vi-
tae testatur, paululum
supra mille annos inter *Co-
luthi* aetatem, & tempus,
quo Vita eius conscripta
est, intercessisse. Anasta-
sius enim, sub cuius im-
perio *Coluthus* vixit, anno
491 accepit imperium.
Jam ab eo tempore ad *Al-
di*

us-

Περσικά· τούτῳ ἐπιγέγραπται καὶ τὸ παρὸν ποίημα, Ἑλένης Ἀρπαγὴ, ἐν Ἀπουλία σύν-ηδες καὶ γνώριμον. ἅπου καὶ ἡ ποίησις τοῦ Ὀμηρικοῦ Κοίντου πρῶτον εὔρηται ἐν τῷ ναῶ τοῦ θεοῦ Νικολάου τῶν Κατσούλων ἔξω τοῦ Ἰδρόντου· ὁ ἀνασώσας ὁ θεῖος Βησσαρίων ὁ Νικαίας καρδινάλις Θουσκούλανου τοῖς βουλομένοις ἐκοίνωσε· καὶ τοῦτο δὲ ἀπόκρυ-Φον-γεγονὸς νῦν κοινὸν ἔσται.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ
ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ.

Ἔστι δὲ ἰδεῖν ἐν τούτῳ τὴν ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πηλέως καὶ Θέτιδος συναγωγὴν τῶν θεῶν, καὶ τὴν τῆς Ἐριδος σύγχυσιν, καὶ ἔριν
περί

usque mortem anni fluxe-
re 1024. Confule *Fabricium*
Bibl. Gr. in Notis Vol.
xiii. p. 605. Quapropter
vulgatam vel quidquam
mutare velle, temerarium
videtur; quod tamen a
Neandro ad voc. *Θουσκού-*
λάνου factum. Quoniam ve-
ro in prioribus Editioni-
bus compareat, nec sua
careat utilitate, operae

pretium mihi fuit visum,
etiam hic Poetae nostro
praemisisse.

13. *Λυκοπολίτης.*] Ald. &
Bas. *Λικοπολίτης.* id non Ty-
pographorum errore acci-
disse, discas ex Titulo li-
belli, ubi itidem *Λικοπαλί-*
του.

14. *Σούδαν.*] Vide, quae
paulo ante dixi.

περὶ τοῦ μῆλου, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς ἐπέμψεν Ἑρμῆν πρὸς Πάριν κρινούντα τὰς τρεῖς θεάς, καὶ τῇ εὐειδεστέρᾳ δώσοντα τὸ μῆλον. καὶ πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Πάρις δέδωκε τῇ Ἀφροδίτῃ τὸ μῆλον, ἐπὶ ὑποσχέσει λαβεῖν τὴν Ἑλένην, ἧ καὶ γέγονε πλεύσας γὰρ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς Σπάρτην, καὶ λαβὼν ἐκείνην, ἀνήγαγεν εἰς Ἴλιον, κακὸν ἀρχέκκλον πάντων τῶν δεινῶν.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΣΟΪΔΑ.

Κόλουθος Λυκοπολίτης Θηβαῖος ἐποποιὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως ἔγραψε Καλυδωνικά ἐν βιβλίοις 5. καὶ Ἐγκώμια δι' ἑπῶν, καὶ Περσικά.



Κ Ο-

Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ο Υ

Α Ρ Η Α Γ Η

Ε Λ Ε Ν Η Σ.



C O L U T H I

R A P T U S

H E L E N A E.

Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ο Υ

Α Ρ Π Α Γ Η

Ε Λ Ε Ν Η Σ.

Νύμφαι Τρωιάδες, ποταμοῦ Ξάνθοιο γέ-
νέθλι,

Αἰ πλοκάμων κρήδεμνα, καὶ ἱερά παύγνια
χειρῶν

Πολ-

ΚΟΛΟΥΘΟΥ] Variant nonnihil in Poematis Inscriptioe Editiones. Vetusissima, ad quam reliqui Editores suas concinnaverunt, exhibet ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ ΔΥΚΟΠΟΛΙΤΟΥ *περὶ τῆς Ἐλένης Ἀρπαγῆς βιβλίον.* Pro eo alii habent ΘΗΒΑΙΟΥ ΔΥΚΟΠΟΛΙΤΟΥ, vel transpositis vocibus ΔΥΚΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ. Ab omnibus abit *Portus*, qui nullo nixus fundamento dedit ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ ΔΥΚΟΠΟΛΙΤΟΥ ΕΠΟΠΟΙΟΥ ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ. Exstiteritne in Codicibus MSS. e-

iusmodi huius Poematis Inscriptio, nec ne, pro certo adfirmare non ausim; posterius tamen verissimum videtur. si enim in illis, quorum collationibus usus fui, exstiterit, in quatuor minimum, quos omnes cum *Lectii* vel *Stephani* Editionibus collatos adscripta notula docet, cum nulla a Collatore differentia notetur, eadem prorsus fuerit, sequitur. Falsam esse & adulterinam plane, in Praefatione, ubi in veram libelli Inscriptioem ope MSS. Laurentiani inquirendi locus oportet

C O L U T H I

R A P T U S

H E L E N A E.

Nymphæ Troades, fluvio Xantho oriundæ,
 Quæ crinalibus vittis, & sacris manuum Iudicris

In

portunior, iam probare conatus sum. Sufficiat verbo hic monuisse in memorato Codice legi ΚΟΛΛΟΥΘΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΡΠΑΓΗ ΕΛΕΝΗΣ, pro quo malui ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΑΡΠΑΓΗ ΕΛΕΝΗΣ.

ΚΟΛΟΥΘΟΥ] Hæc constans omnium librorum scriptura, ut & in Argumentis Cod. Vossiani & Regii A. In Laurentiano scribitur ΚΟΛΛΟΥΘΟΥ. Prius verum, ut opinor, Poetae nostri nomen exhibet: qua de re in Praefatione.

V. I. Νύμφαι Τρωιάδες, ποταμοῦ Ξάνθοιο γ. Apud Calli-

machum, quem & alibi imitandum sibi sumsit Noster, simile quid invenies, ut Hymn. in Del. 109.

Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος, εἶπατε πατρὶ Κοιμηῆσαι μέγα χεῦμα.

Ibid. v. 256.

— αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν
 Νύμφαι Δηλιάδες, ποταμοῦ γένος ἀρχαιοῖο,
 Εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος.

ubi fortassis legendum
 Εἶπαν Ἐλειθυίη ἱερὸν μέλας.

Πολλάκι πατρώησιν ἐνὶ ψαμάθοισι λιπούσαι,
 5 Ἐς χορὸν Ἰδαίησιν ἐπαντέλλεσθε χορείαις·
 Δεῦτε, θεμιστοπόλοιο νοήματα μιλοβοτῆρος
 Ἔσπετέ μοι, κελάδοντος ἀπορνύμεναι ποτα-
 μοῖο·
 Ἐξ ὀρέων πόθεν ἦλθεν ἀιθέα πόντον ἐλαύνων,
 Ἀγνώσσων ἀλὸς ἔργα· τίδὲ χρέος ἐπλετο νηῶν
 Ἀρχεκάκων· τίνα πόντον ὁμοῦ καὶ γαῖαν ὄρινεν
 10 Βουκόλος· ὠκυπέτης δὲ τίς ἐπλετο νεῖκεος ἀρχῆ,
 ὈΦρα

v. 3. Ψαμάθοισι] Verto *ripam Brodaeum* secutus. ita pro *litore* Ψάμαθος e *Sophoclis* *Aiace* v. 1083. notum. Pro eo plurali numero legitur apud *Homerum* *Il.* A. 486.

Νῆα μὲν οἱ γε μέλαιναν ἐπ' ἠ-
 πείροιο ἔρυσσαν
 Ἰψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ'
 ἔργματα μακρὰ τάνυσσαν.

Differentiam inter ψάμαθος & ἄμαθος notavit *Hesychius* Voc. Ἄμαθος, *Απιτοπιμ* in utroque vocabulo, & *Suidas*, cuius verba mutila sic lege Ψάμαθος, παραβαλάσσιος ἄμμος. ἄμαθος γὰρ ἢ μεσόγεια ἄμμος, ἢ τῆς πεδιάδος κόνις. Ψάμαθος δὲ ἢ τῆς θαλάσσης. Confer *Suidam* Voc. Ἄμαθος, unde emendationis veritas patebit.

v. 4. Ἐπαντέλλεσθε χορείαις.] Cod. Laur. ἐπαντέλλεσθε.

v. 7. Ἐξ ὀρέων.] Coniecturam super hoc loco, quem menda laborare opinor, postea in *Animadversionibus* proponam.

v. 8. Τί δὲ χρέος.] Cod. Voss. Reg. A. & Ambros. τί δαί. quod, si interrogative, ut in nonnullis Edd. locus capiatur, rectius, & Ἀστικώτατον, a *Colutho* tamen profectum non videtur.

v. 9. Ἴνα πόντον ὁμοῦ καὶ γαῖαν ὄρινῃ] Miror, haec neminem Interpretum offendisse, cum nullo modo commodum admittant sensum. Ut brevis sim, locum sic corrigo

— τίνα

In patria ripa faepe numero relictis,
 Ad chorum vos confertis Idaeis choreis!
 Agite, consilia pastoris iura reddentis 5
 Dicite mihi, ex anni cum murmure labente
 prodeuntes:
 E quibus montibus per infuetum mare venerit
 Maris laborum nescius; ad quod opus erat na-
 vibus
 Perniciosus; quodam mare & terram com-
 moverit 10
 Pastor; unde tam subito exorta fuerit con-
 tentio, Ita

—— τίνα πόντον ὁμοῦ
 καὶ γαῖαν ὄριεν
 Βουκόλος.

—— τίνα πόντον ὁμοῦ καὶ
 γαῖαν ὄριεν
 Βουκόλος ἀκμπέτης. τίς δ' ἔ-
 πλετο νεῖκος ἄρχη.

Emendationem quominus
 in textum recipere dubi-
 taverim, fecit Codex Reg.
 B. ubi ὄριεν. Facillimo e-
 nim errore e litera N alte-
 ro latere eraso, oriri po-
 test I. quod in Codicibus
 manuscriptis non raro ac-
 cidisse, nemo, qui eos o-
 culis usurpaverit, inficias
 ibit.

V. IO. Βουκόλος ἀκμπέτη δὲ
 τίς.] Ita libri omnes scrip-
 ti aequae, ac typis impres-
 si. *Dansquetius* recte ἀκμπέ-
 της. Cur tamen & illud si-
 bi suspectum dixerit, cau-
 sam, nisi levissimam video.
 si forte aliquid tentandum,
 non alienum foret

Velocitatem Paridi appri-
 me convenire, tum quod
 amore, in quo nulla un-
 quam mora datur, flagra-
 ret, tum quod *velox* admo-
 dum fuerit, liquet. Pari-
 dem *Dares Phrygius* Cap.
 XII. §. 5. *candidum* fuisse
 tradit, *longum, fortem, ocu-
 lis pulcherrimis, capillo molli,
 & flavo, ore venusto, voce
 suavi, velocem, cupidum.*
 Dixit forte *cupidum imperii*:
 quod etsi verum non sit,
 nihilominus idem memo-
 riae proditum a *Josepho Is-
 cano* Lib. IV. 67.

Im-

Ὅφρα καὶ ἀθανάτοισι θεμιστεύωσι νομῆες·
 Τίς δὲ δικασπολίη· πόθεν ἔκλυεν οὔνομα Νύμφης
 Ἀργείης. αὐταὶ γὰρ ἐθήησασθε μολοῦσαι.
 Ἰδαίης * κάρηνον ἐπὶ πρηῶνα Φαλάκρης,
 15 Καὶ Πάριν ὀιοπόλοισιν ἐφεδριόωντα θωόκοις,
 Καὶ Χαρίτων βασιλείαν ἀγαλλομένην Ἀφρο-
 δίτην.

Ὡς ὁ μὲν ὑψιλόφοισιν ἐν οὔρεσιν Αἰμονιῶν,
 Νυμφιδίων Πηλῆος ἀειδομένων ὑμεναίων,
 Ζηνὸς ἐφημοσύνησιν ἐωνοχόει Γανυμήδης·
 20 Πᾶσα δὲ κυδαίνουσα θεῶν ἔσπευδε γενέθλι
 Αὐτοκασιγνήτην λευκώλενον Ἀμφιτρίτης.

Ζεὺς

Imperii cupidus, habiles pro-
latus in armos,
Siderea vernat acie Paris,
ore serenus,
Eloquio lenis, pede praeceps,
strenuus armis.

v. 12. Πόθεν ἔκλυεν ὁ. v.]
 Laur. ἔκλυε. Reliqui ἔκλυεν.
 v. 13. Αὐταὶ γὰρ ἐθήησασθε
 μολοῦσαι] si Vulgatae stan-
 dum, de ipsis Nymphis
 Troianis haec intelligen-
 da. si tamen mecum repo-
 nas μολοῦσας, de Deabus
 Junone, Venere & Mi-

nerva, quarum mentio v. l. i. iam facta, ad Idam pro-
 perantibus capi debet.

v. 14. Ἰδαίης * κάρηνον ἐπὶ πρ.]
 Locus foedissima macula
 spurcatus in omnibus libris
 sic legitur, excepto Am-

brofiano, ubi κρηνας super-
 scripto v. Voss. κάρηνον. sen-
 tentiam tum aliorum, tum
 meam vide in Animadver-
 sionibus.

v. 15. Καὶ Πάριν.] Laur.
 καὶ πάλιν.

v. 16. Ἀγαλλομένην.] Ver-
 bum

Ita ut etiam pastores Deabus ius dicerent;
 Quodnam iudicium fuerit; unde audiverit
 nomen nymphae
 Argivae. Vos enim ipsae spectavistis tendentes
 Ad praeruptum verticem Idaeae Phalacrae,
 Tum Paridem pastoralibus insidentem sedibus, 15
 Tum etiam Venerem Gratiarum regno super-
 bam.
 Cum in excelsis Thessaliae montibus,
 Dum sponsales Pelei hymenaei celebraren-
 tur,
 Jussu Jovis a poculis esset Ganymedes;
 Omnes Dii condecorare properabant 20
 Formosam Amphitrites sororem;

Ju-

bum ἀγάλλεσθαι absque ad-
 iecto dativo hoc modo po-
 situm in elegantiori Poeta
 vix ferrem. *Coluthum* ta-
 men, quippe qui non ra-
 ro ab exacta scribendi nor-
 ma discedit, ita scripsisse
 non inmerito forsitan su-
 spiceris. Quia vero & a-
 liis in locis hoc utatur
 participio, & nunquam
 non cum dativo construat,
 ut vl. 63, ἀγαλλομένη Διὸς
 ἐνῆ. vl. 185. & alibi,
 mendosum fere *Coluthum*
 hac in parte censerem, &
 legendum

Καὶ Χαρίτων βασιλεία ἀγαλ-
 λομένην Ἀφροδίτην.

Quod in versione expres-
 si. Posset tamen etiam vi-
 deri, post hunc versum
 excidisse aliquid.

v. 18. Νυμφιδίαν Πηλῶος ἄ.
 ὕ.] Pressit *Apolloniis* vestigia
 Lib. IV. 1160.

Νυμφιδίαις ὑμέναιον ἐπὶ προ-
 μολῆσιν ἄειδον.

De Ganymede idem vide
 apud *Euripidem* *Iphigen.* in
Aulid. 1049.

Ζεὺς μὲν ἀπ' οὐλύμποιο, Ποσειδάων δὲ θαλάσσης·

Ἐκ δὲ μελισσήεντος ἀπεσσυμένων Ἑλικῶνος
Μουσάων λιγύφωνον ἄγων χορὸν ἦλθεν Ἀπόλλων·

- 25 Τὸν δὲ μέθ' ὠμάρτησε κασιγνήτη Διὸς Ἥρη.
Οὐδ' αὐτὴ βασίλεια καὶ Ἀρμονίης Ἀφροδίτη
Ἐρχομένη δῆθυσεν ἐς ἄλσεα Κενταύροιο.
Καὶ στέφος ἀσκήσασα γαμήλιον ἤλυθε Πειθῶ,
Τοξευτῆρος Ἔρωτος ἐλαφρίζουσα Φαρέτριν.
30 Καὶ βριαρὴν τριφάλειαν ἀπὸ κροτάφοιο μεθεῖσα,
Ἐς γάμον ὠμάρτησε γάμων ἀδίδακτος Ἀθήνη.
Οὐδὲ κασιγνήτη Λητωϊᾶς Ἀπόλλωνος

Ἄρ-

v. 25. Τὸν δὲ μέθ' ὠμάρτησε]
Ante *Sterbanum*, qui recte
emendavit τὸν δὲ μέθ' ὠμάρτησε,
male una voce legebatur
τὸν δὲ μεθ' ὠμάρτησε. Cum *Ste-*
rphano facit Voff. Cod.

v. 26. Οὐδ' αὐτὴ βασίλεια κ.
Ἄ.] *Brodaeus* reliquis re-
ctius καὶ superfluum esse,
& βασίλειαν Ἀρμονίης more
Nostro familiari admodum
coniungendum, vidit. Ita
Χαρίτων βασίλεια v. 16. θα-
λάμων βασίλεια v. 137. γάμων
βασίλεια v. 306. *Minerva*

πολέμων βασίλεια v. 89. σακίαν
βασίλεια v. 174. quo deloco
postea. *Bacchus* ἡμερίδων
βασίλευς v. 258. Cum tamen
nonnihil offendat addita
vocula καὶ, pro eo fere
scribendum suspicarer καθ'
& unica litera vocis Ἀρμο-
νίης mutata

Οὐδ' αὐτὴ βασίλεια καθ' Αἰ-
μονίης Ἀφροδίτη.

Ordo est οὐδ' αὐτὴ β. Ἀφρο-
δίτη δῆθυσεν ἐρχομένη καθ' Αἰμονίης

Jupiter de coelo, Neptunus e mari.

Ex Helicone foecundo properantium

Musarum argutum chorum duxit Apollo.

Hunc comitata est Juno Jovis soror.

25

Neque etiam ipsa connubii praeses Venus

Cunctanter profecta est ad nemora Cen-
tauri.

Coronaque nuptiali nexa, venit Suada

Sagittiferi Cupidinis pharetram gerens.

Galeaque valida de capite deposita,

30

Ad nuptias comitata est nuptiarum ignara
Minerva.

Neque Latonia Diana Apollinis soror

Pe-

ἰς ἄλγεια Κενταύροιο, sensu cla-
ro & perspicuo. Sic Ve-
nus absolute βασιλεια dicitur
praeter alios ab *Empedocle*
apud *Athenaeum* L. XII. p. 510. D. Imo sic
passim Jupiter ceterique
Dii βασιλεις, quod dudum
alii observarunt. Aliam
super hoc loco coniectu-
ram, eamque elegantissi-
mam, mecum communica-
vit inter alia Cl. *D'Orville*,
qui vulgatae praeferen-
dum existimavit μεθ' Ἀρ-
μίνης Ἀφροδίτη, a qua emen-
datione forsan non disce-
dendum. Ceterum cum
Viro docto ad Aldin. Edd.

nollem sane οὐτω pro αὐτῆ.

v. 31. Γάμων ἀδίδακτος.]

Ald. aliaeque Editiones
post γάμων male ponunt δ.

quod etiam in Cod. Voss.

Reg. A. & B. & Laurent.

est. Mutarunt Vir Do-

ctus ad Ald. Edd. *Brodaeus*,

alii, & sic recte locum ad-

duxit *Pergerus* ad *Hezych.*

V. Εὐγάμος. Cuius verba

sic lego Εὐγάμος, ἐπίθετον

Ἀθηναίας. Est autem illud

Εὐγάμος (quod ita ab *He-*

sychio profectum esse, or-

do literarum docet) pro

Ἄγαμος, quod nec *Relandum*

fugit, quem ibidem vide.

v. 32. Ἀρταίας A.] Cod.

Reg.

Ἄρτεμις ἠτίμησε, καὶ ἀγροτέρη περ ἑοῦσα.
 Οἶος δ' οὐ κυνέην, οὐ δήϊον ἔγχος ἀείρων,
 35 Ἐς δόμον Ἡφαίστοιο σιδήρεος ἤλυθεν Ἄρης.
 Τοῖος ἄτερ θώρηκος, ἄτερ θηκτοῖο σιδήρου
 Μειδιῶν ἐχόρευεν. Ἐριν δ' ἀγέραστον ἐᾶσαι
 Οὐ Χείρων ἀλέγιζε, καὶ οὐκ ἐμπάζετο Πηλεΐς.
 Χρυσείῳ δ' ἐκάτερθε τινασσόμενος πλοκάμοισι,
 Βό-

Reg. A. Λητώης seu Λητώϊς.
 Voss. Λητώϊς, Ambros. Λη-
 τώϊας Cod. Laur. Λητώϊς. Λη-
 τωϊᾶς vide apud Callima-
 chum Hymno in Dian. 82.

— καὶ γὰρ ἐγὼ Λη-
 τωϊᾶς ὡσπερ Ἀπόλλων.

Secus ac Noster de Diana
 & Phoebō Catullus Epi-
 thalam. Pelei & Thet. 229.

*Inde pater Divum sancta
 cum coniuge, natisque
 Advenit, coelo te solum
 Phoebe relinquens,
 Unigenamque simul cultri-
 cem montibus Idae:
 Pelea nam tecum pariter
 soror aspernata est,
 Nec Thetidis sedas voluit
 celebrare iugales.*

ubi vide omnino Josephi Sca-
 ligeri notam.

v. 34. Οἶος δ' οὐ κυνέην.]
 Cod. Laur. κυνέην. Par. B.
 κυνέον.

v. 35. Σιδήρεος.] Par. B.
 σιδῆριος.

v. 36. Τῆνος.] Recte τοῖος
 Brodaeus, Neander & Vir
 Doctus ad Ald. Edd. qui
 consensum tulerunt Co-
 dicis Laur. Ambros. Par.
 A. B. & Voss. In po-
 stremo τοῖς pro τοῖος. Cer-
 tam scripturam in tex-
 tum invehere non du-
 bitavi.

v. 37. Ἐριν δ' ἀγέραστον ἐᾶ-
 σαι] Voss. Ἐριν δ' ἀγέραςον
 ἐᾶσει.

v. 39. Χρυσείῳ δ' ἐκάτερθε
 τινασσόμενος πλ.] Hic versus
 una cum sequente deprava-
 tissimus circumfertur.
 De utroque, quid senti-
 endum, in Animadver-
 sionibus copiosius ostend-
 am

Pelea spreuit, etiamsi venatrix esset.

Qualis neque galeam, neque hostilem hastam gerens,

Ad aedes Vulcani venit ferreus Mars;

Talis absque lorica, absque acuto ferro

Hilari vultu saltavit. Eridem vero contemptui habere

Neque Chiron, neque Peleus veritus est.

Aureis utrimque quatiens *caput* capillis

Bac-

dam. sufficiat verbo emendationem indicasse, quae hanc gignet scripturam

Χρυσείοις δ' ἐκάτερθ' ἐπινειο-
σόμενος πλοκάμοισι
Βότρυν Ἀκερσεκόμης Ζεφύρω
συφελίζετο χαίτης.

Illud tamen adhuc monendum, ordinem in his versiculis, qualem hodie habemus, non ita a *Colutho* profectum videri. Loquitur de Eride, quam a Peleo contemptam canit. Nullae itaque hic Baccho partes. Ut male divulgata, quaeque conitunctim a *Colutho* scripta fuerant, in pristinum ordinem redigantur, bini hi de Baccho versiculi ad praecedentia migrare debent, ubi sive post versum 27. sive post

versum 31. seu vers. 33. collocentur, parum refert. Interea cur a Summi *D'Orvillii* (cuius consensu mihi gratulor) post versum 33. collocantis sententia discedamus, causa nulla est. Verba Viri Clar. sunt: Βότρυς *metrum respuit, lege βότρυν. contra apud Nicandrum leviter vers. 370. Alexiph. corrigendum, ut versus sibi constet,*

— Ἄλλοτ' ἀμύνει
Βότρυς εὐκνήμοιο μίγα βρέ-
χθέντος ἐν οἴνῃ.

Porro hi duo versus de Baccho collocari alio loco, & commode post versum 33 debent. De eiusmodi transpositionibus pluscula in Animadversionibus meis, ubi nonnullis Veterum locis hoc modo

B

40 Βότρυς Ἀκερσεκόμης Ζεφύρω στυφελίζετο
χαίτην.

Ἦ δ', ἄτε ποιήεντος ἀποπλαγχθεῖσα νομοῖο
Πόρτις ἐρημαίησιν ἐνὶ ξυλόχοισιν ἀλάται,
Φοινήεντι μύωπι βοῶν ἐλατῆρι τυπεῖσα
Τοῖα βαρυζήλοισιν Ἔρις πληγῆσι δαμεῖσα,

45 Πλάζετο, μαστεύουσα, θεῶν πῶς δαίτας
ὄρινοι.

Πολλάκι δ' εὐλαίγγος ἀπὸ κλισμοῖο θοροῦσα
Ἴστατο, καὶ παλίνορσος ἐφέζετο· χειρὶ δὲ
γαίης

Οὐδέ τε κόλπον ἔρυξε, καὶ οὐκ ἐφράσσατο
πέτρην.

Ἦθελε

modo sanandis opem feram.
In quatuor Codd. Laur.
Ambr. Par. A. B. χαίτης.

v. 42. Ἐνὶ ξυλόχοισι] Cod.
Laur. ἐνὶ ξυλόχοισι.

v. 43. Φοινήεντι.] Reddo
pernicioso vel letali tabano.
Hesychius Φοινήεντα, λεπιδω-
τὸν ὁ Ἀκπίων Φησί. οἱ δὲ φόνιον,
ἢ ἐρυθρὸν τῷ χρώματι, ἢ καλαπλη-
κλικόν, ἢ Φονευτικόν. Respicit Ho-
mer. II. M. 220. Τρυφιο-
dorus in simili comparatio-
ne, βοαρραίστην μύωπα dixit
v. 349.

v. 46. Εὐλαίγγος ἀπὸ κλ.]
Cod. Laur. εὐλαϊνος. Par. B.
εὐάλμος.

v. 47. Χειρὶ δὲ γαίης Οὐδέ γε
κ. ε.] Varias Eruditorum
coniecturas in Animadver-
sionibus proponam. Cl.
D'Orvillii verba de hoc
loco sunt. *Vexatissimus lo-
cus. forte legendum*

— χειρὶ δὲ γαίης
Οὐδ' αὖ πολλὸν ἔρυξε, καὶ οὐκ
ἐφράσσατο πέτρην.

Ho-

Bacchus Zephyro comam diffundendam de- 40
dit.

At Eris, instar vitulæ, quæ herbido aber-
rans

Pascuo in desertis filvis vagatur,
Quando letalis tabanus bobus infestus eam
percussit:

Ita & illa gravibus invidiæ stimulis agi-
tata

Oberrabat, sollicita, quomodo Deorum 45
convivium turbaret.

Saepe de lapidea sede prosliebat,

Iterumque infidebat: mox manu terræ

Latum sinum percussit, neque de saxo co-
gitavit.

Vo-

Homer. Il. I. 563.

— οὐδας δ' ἤραζεν ὀ-
πλήσι.

Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρ-
θην χερσὶν ἀλοῖα
Κικλήσκουσι Ἄϊδον, καὶ ἱπαι-
νὴν Περσεφόνειαν
Πρόχυν καθεζομένην.

Quintus Calaber XI. 23.

Λητὰ δὲ ἀνάφηνεν, ἀναβράξα-
σα χέρεσσι
Τρηχὺ πέδον Λιβύης.

Posses etiam legi ἄραξε. Or-
pheus Argon. 439.

Haftenus Vir Clarissimus.

V. 48. Καὶ. οὐκ ἐφράσσατο
πέτρην] Vir Doctus ad Ald.
Edd. emendaverat ἐθράξατο
πέτρην. absque necessitate ul-
la non tantum, sed etiam
contra Poëtae mentem,
qui in simili re ter mini-
mum verbum ἐφράσσατο in-
culcavit, ut vers. 56. &
60.

B 2

- Ἦθελε δ' ἠχήμεντα πυρὸς πρῆστῆρα τινάσσειν,
 50 Ἐκ χθονίων Τιτῆνας ἀναστήσασα βερέθρων,
 Οὐρανὸν ὑψιμέδοντος αἰστῶσαι Διὸς ἔδρην.
 Ἠφαίστῳ δ' ὑπόεικεν, ἀτυζομένη περ ἑοῦσα,
 Καὶ πυρὸς ἀσβέστοιο, καὶ ἰθυντῆρι σιδήρου·
 Καὶ σακέων βαρύδουπον ἐμήσατο κόμπον ἀ-
 ράσσειν,
 55 Εἴ ποτε δειμαίνοντες ἀναθρώσκοιεν ἰωκὴν.
 Ἄλλὰ καὶ ὀπλοτέρην δολίην ἐφράσσατο βου-
 λὴν,
 Ἄρεα δειμαίνουσα σιδήρεον ἀσπιδιώτην.
 Ἦδη δ' Ἐσπερίδων χρυσέων ἐμνήσατο μή-
 λων·
 Ἐνθεν Ἔρις πολέμοιο προάγγελον ἔρνος ἐλοῦσα
 Μῆ-

v. 50. Ἐκ χθονίων Τιτῆνας ἀ.]
 Defectus copulae impulit
 me, ut scribendum suspicer
 καὶ χθονίων.

Ibid. Τιτῆνας] Voss. τι-
 θήνας.

v. 51. Οὐρανὸν ὑψιμέδοντος]
 In Laur. post hunc versu-
 culum repetitur versus 49.

Ἦθελε δ' ἠχήμεντα πυρὸς πρῆ-
 στῆρα τινάσσειν.

v. 54. Ἐμήσατο κόμπον ἀ-

ράσσειν.] Cod. Voss. ἐμήσατο
 κόμπον ἀράσσειν, quod etiam-
 si non sit spernendum, Vul-
 gatam tamen non facile
 immutarem. Simili modo
 locutus Nonnus Lib. v. 102.

Ἐπτατόνῳ κιθάρῃ φιλοτήσιον ὑ-
 μνον ἀράσσειν.

v. 55. Ἰωκὴν.] In vulgato
 ἰωή, cum nihil sit, quod
 vel ullo modo aliquem of-
 fendat, facile acquiesce-
 rem,

Volebat enim sonorum ardentemque turbinem
ciere,

Et Titanes e subterraneis voraginibus excitando 50

Coelum omnipotentis Jovis sedem perdere.

At vero, licet admodum ira incensa, Vulcano obtemperavit

Aeterni ignis & ferri rectori:

Voluitque scutorum percussione gravem e-
dere sonitum,

Si forte metu hostilis impetus retrocederent 55
Dii.

At vero novum denuo dolosum consilium
iniit,

Quoniam Martem ferreum illum militem
formidabat.

Jamque de aureis Hesperidum malis cogita-
bat:

Unde Eris germine belli praenuncio ab-
lato

Po-

rem, nisi me moveret auctoritas duorum Codicum MSS. Voss. & Reg. A. ubi *ιωκὴν*, sensu eleganti non minus, quam perspicuo. quod ut genuinum *Coluthi* libens agnosco. *Hesychius* *Ἰωκᾶν, πολέμου ἐπιφορὰν, καὶ παλινδιακτον βοῶν, πόλεμον.* *Homerus* coniunxit *ἔριν & ἰωκὴν* *Il. E. 740.*

Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἔν δ' ἐκρυόεσσα ἰωκὴ.

v. 56. *Ἐφράσατο*] Reg. A. *ἐφράσατο.*

v. 59. *Ἐνθεν Ἔρις πολέμοιο*] Voss. *Ἐνθεν ἔριν π.* Offendit aures haud parum nomen *Eridis*, quod plane superfluum, & sententiam incon-

- 60 Μῆλον, ἀριζήλων ἐφράσσατο δήνεα μόχθων.
 Χειρὶ δὲ κινήσασα μόθου πρωτόσπορον ἀρχὴν
 Ἔς θαλίην ἔρριψε, χορὸν δ' ὠρινε θεάων.
 Ἦρη μὲν παράκοιτις ἀγαλλομένη Διὸς εὐνῆ,
 Ἴστατο θαμβήσασα, καὶ ἤθελε ληίζεσθαι.
 65 Πασάων δ' ἄτε Κύπρις ἀρειοτέρη γεγαυῖα,
 Μῆλον ἔχειν ἐπόθησεν, ὅτι κτέρας ἐστὶν Ἐ-
 ρώτων.
 Ζεὺς δὲ θεῶν καὶ νεῖκος ἰδὼν, καὶ παῖδα κα-
 λέσσας,
 Τοῖον ἐφεδρήσσοντα προσέννεπεν Ἐρμάωνα.

Εἶ

congruam efficit. Qua-
 propter probaverim quam
 maxime

Ἐνθεν ἄρα πτολέμοιο προάγ-
 γελον ἔρνος ἐλοῦσα.

v. 60. Μῆλον, ἀριζήλων ἔ.]
 Aldina aliaque, deleta
 post μῆλον distinctione, ha-
 bent μῆλον ἀριζήλων, quod
 corruptum esse vel solum
 metrum consideranti li-
 quet. Idem tamen Codd.
 Voff, & Laur, Emenda-
 runt dudum ἐλοῦσα μῆλον Bro-
 daeus, Falkenburgius, alii. E-
 mendationem firmat trium

Codicum Reg. A. B. &
 Ambros. consensus, ubi
 μῆλον ἀριζήλων.

v. 61. Ἐς θαλίην ἔρριψε] Ald.
 & Laur. ἔρριψεν. Falkenbur-
 gius ἔρριψε emendavit.

v. 66. Ὅτι κτέρας ἐστὶν Ἐρώ-
 των Vide Tollium in Ani-
 madv. Crit. ad Longinum
 de Subl. p. 392.

Ibid.] Miror, ne ver-
 bulum quidem addi de Mi-
 nerva: cum tamen & illa
 pomi aurei miro teneba-
 tur desiderio, aequae atque
 Venus & Juno. Hinc su-
 spicor, deesse verficulum
 unum aut alterum, ubi de
 Mi-

Pomo, modum excogitavit, quo ingens bellum oriretur. 60

Manu itaque primam belli originem & causam

Inter convivas proiecit, atque ita dearum coetum turbavit.

Hoc Juno, Jovis coniugio elata,
Cum stupore admirabatur, & abripere volebat.

Venus vero, quippe quae omnes forma antecelleret, 65

Pomi desiderio tenebatur, quod Cupidinum possessio esset,

Cum itaque Jupiter dearum contentionem vidisset, filio vocato,

Sic Mercurium adsidentem adloquebatur:

Si

Minerva ageretur, & quidem post versum 64.

v. 68. Τοῖον ἐφεδρήσσοντα] Haec scriptura constans est quinque Codicum. Aldina ἐφεδρήσσοντα. Stephanus duplici σσ ἐφεδρήσσοντα. Probaverim fere prae vulgato ὑποδρήσσοντα, ut sit quasi θεῶν ὑπηρέτης Mercurius. Vid. *Antholog.* Lib. II. Cap. XXIV. Epigr. 3.

Τὸν πτηνὸν Ἑρμῆν, τὸν θεῶν ὑπηρέτην,

Τὸν Ἀρκάδων ἄνακτα, τὸν βοηλάτην.

Interea hic non omnittendum, quod ad ἐφεδρήσσοντα notaverat Vir Eruditissimus J. Ph. D'Orville. Ἐφεδρήσσοντα, inquit, Hesy chius ἐφεδρίσων. παρακαθήμιος Salmat. ἐφεδρίζων. Cl. Alberti ex *Dialecto Tarentina* repetit. nihil refragat. Hemsterh. ad *Lucianum Indic. Voc. T. I. § 8. p. 92.* sed ἐφεδρήσσων forte suos patronos invenerit, ut ἐγρήσσω.

B 4

Εἴ τινά που Ξάνθοιο παρ' Ἰδαίοιο ρεέθροις
 70 Παῖδα Πάριν Πριάμοιο τὸν ἀγλαὸν ἠβιτῆρα
 Τροίης βουκολέοντα κατ' οὔρεα, τέκνον, ἀ-
 κούεις,

Κείνω μῆλον ὄπαζε· διακρίνειν δὲ θεάων
 Κέκλεο καὶ βλεφάρων συνοχὴν, καὶ κύκλα
 προσώπων.

Ἦ δὲ διακριθεῖσα Φέρειν περίπυσον ὀπωπῆς
 75 Κάλλος ἀρειοτέρης, ἐχέτω καὶ κόσμον ὀπώ-
 ρης.

Ὡς ὁ μὲν Ἑρμάωνι πατῆρ ἐπέτελλε Κρονίων·
 Αὐτὰρ ὁ πατρώησιν ἐφημοσύνησι πιθήσας,
 Εἰς ὁδὸν ἠγεμόνευε, καὶ οὐκ ἀμέλησε θεάων.

Πᾶ-

V. 71. Κατ' οὔρεα τέκνον ἀ-
 κούεις] Non male vertunt
 ponijii. Ita Noſter vſ. 271.

Εἴ τινά που Φρυγίης ἐνὶ τέρ-
 μασι γαῖαν ἀκούεις
 Ἴλιον, ἣν πύργωσσε Ποσειδάων
 καὶ Ἀπόλλων.

Verba ſenſuum ſaepiſſime
 permutari, vel etiam ad
 animum transferri, reſ pro-
 trita eſt. ſimili modo ἀκούειν
 uſus fuiſſε Μιχαεὺς videri
 poſſet v. 5.

Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ
 καὶ λύχρον ἀκούω,
 Λύχρον ἀπαγγέλλοντα διακρί-
 ρίνην Ἀφροδίτης.

V. 72. Κείνω μῆλον ὄπαζε.]
 Cod. Voſſ. κοινῶ μ.

V. 74. Ἦ δὲ διακριθεῖσα] In
 Reg. B. διακριθεῖσα.

V. 75. Ἀρειοτέρης, ἐχέτω καὶ
 κόσμον ὀπώρης] Sic diſtinguen-
 dum, ut edi curavi. Ma-
 le vulgo coniungunt ἀρειο-
 τέρης ὀπώρης, cum deberent
 κάλ-

Si forte iuxta fluenta Idaei Xanthi
 Paridem quendam Priami filium, formosum 75
 iuvenem,
 In montibus Troiae pascentem, o fili! nosti,
 Huic pomum praebeas; & ut diiudicet
 Palpebrarum nexum, & faciei dearum or-
 bes, mandes.
 Quae autem prae ceteris praestanti forma in-
 signis
 Pronunciata fuerit, illa etiam elegantissimum 70
 pomum obtineat.
 Talia mandata Mercurio dabat Jupiter.
 Ille igitur patris dicto audiens
 Itineris ducem se praebuit, & dearum cu-
 ram gessit,

Qua-

πάλλος ἀρειοτέρης ὀπωπῆς. No-
 ster ante v. 65.

Φαιδρύτερη τὸς μῆλον ἐπὶ ἤρα-
 τον ἔργος ὀπάσσαις.

Πατάων δ' ἄτε Κύπρις ἀρειου-
 τέρη γυγαῦα.

Idem me monuit Cl. D'Or-
 ville, post ἀρειοτέρης omnino
 distinguendum ratus.

Sic in eodem negotio v. 79.
 dixit:

v. 77. Αὐτάρ.] Cod. Laur.
 & Par. A. ἄλλαρ.

Πᾶσα δὲ λαϊτέρη καὶ ἀμείνο-
 να δίξετο μορφήν.

v. 78. Εἰς ὁδὸν ἡγεμόνευε.]
 Eius loco Homerus simpli-
 citer ὁδὸν ἡγεμονεύειο dixit
 Od. K. 501.

Sic versu 127.

Δεῦρο διακρίνον προφερέσειας
 εἶδος ὀπωπῆς,

Ἦ Κίεκη, τίς γὰρ ταυτῶν ὁδὸν
 ἡγεμονεύσει;

B 5

Πᾶσα δὲ λωϊτέρην καὶ ἀμείνονα δίζετο μορ-
Φήν.

80 Κύπρις μὲν δολόμητις ἀναπτύξασα καλύπτρην,
Καὶ περόνην θυόεντα διασήσασα κομάων,
Χρυσῶ μὲν πλοκάμους, χρυσῶ δ' ἐσέψατο
χαίτην.

Τοῖα δὲ παῖδας Ἔρωτας ἀνηύτησεν ἰδοῦσα·
Ἐγγύς ἀγών, Φίλα τέκνα, περιπτύξασθε
τιθήνην.

Σή-

v. 79. Πᾶσα δὲ λωϊτέρην καὶ ἀμείνονα δ. μ.] Vulgo de tribus Deabus intelligunt, quarum quaeque sollicita admodum erat de forma pretiosissimarum vestium, aliarumque rerum ad mundum muliebrem spectantium adiumento ornanda, ut ita delicatuli pastoris arbitrio reliquis pulchior diceretur & splendidum illud donum obtineret. Quod si tamen haec *Coluthi* mens fuisset, non inmerito negligentiae crimen in eum impingeres, quod, nulla Junonis aut Minervae ratione habita, unius Veneris ornatum solummodo

describat, & sic Lectorem, qui non unius Veneris, sed trium Dearum ornatum descriptum iri, exspectabat, decipiat. Hinc de sola Venere, quippe cui potissimum conveniret bellus iste delicatarum puellarum mundus, interpretari malo, & deleta distinctione, cum sequente versiculo ita coniungere:

Πᾶσα δὲ λωϊτέρην καὶ ἀμείνονα
δίζετο μορφήν
Κύπρις μὲν δολόμητις ἀναπτύ-
ξασα καλύπτρην·
Καὶ περόνην κ. τ. λ.

Sensus verborum eo fere red-

Quarum quaeque *sollicita erat*, quomodo se
exornaret.

At Venus dolosa postquam, vitta soluta, 80
Fibulaque odorata comarum diducta,
Auro cincinnos & comam ornasset;
Tali modo Cupidines filios intuita adloque-
batur.

Instat, o filii! certamen, adeste matri.

Ho-

redit. *Venus vero dolosa peplo explicato, omnem in eo curam impendit, ut formam suam ceteris pulchriorem redderet, & fragrantem fibulam comarum solvens, auro cincinnos, & comam ornavit.* Observa locutionem *λωϊέρον καὶ ἀμείβιονα δίζεσθαι μοσθῆν* eo, ut explicui, sensu. qualia apud antiquiores non facile credo invenies.

v. 81. *Καὶ περόνη θυόεντα διασήσασ. κ.]* Optime hunc locum explicuit Cl. D'Orvillius. Facile, inquit, Coluthum similia exempla apud principem Poetam & alios absolvunt, quod genere abusus fuerit. Decoris causa maioris acquirendi ita mango Theon apud Charitonem L. 1. Cap. XIV. ἀποκαλύψας τὴν Καλλιρόνη, καὶ λύσας αὐτῆς τὴν κόμην vendere conatur. διασήσαι

τὴν περόνην est fibulam solve- re, diducere, ut capilli defluant, modo in nodum collecti. Haecenus Vir. Clar. v. 82. χρυτῶ μὲν πλ.] Virgil crinale aurum vocat AENEID. XI. 575.

Pro crinali auro, pro longae tegmine pallae

Tigridis exuviae per dorsum a vertice pendunt.

Vide Servium.

v. 84. *Ἐγγὺς ἀγὼν, φίλα τέκνα, π.]* Locus videtur corruptus, & pro ἀγὼν aliud quid efflagitare. Quapropter erasa litera v binis voculis scribo Ἐγγὺς ἀγ', ὡς φίλα τέκνα, περιπλήξασθε τ. Ἄγε adhortandi sensu tam de uno, quam de pluribus usu pervulgatum est.

85 Σήμερον ἀγλαΐαι με διακρίνουσι προσώπων.
 Δειμαίνω, τίνι μῆλον ὁ βουκόλος οὔτος ὀ-
 πάσση.

Ἴηρην μὲν Χαρίτων ἱερὴν ἐνέπouσι τιθήνην.
 Φασὶ δὲ κοιρανίην μεθέπειν, καὶ σκῆπτρα Φυ-
 λάσσειν.

Καὶ πολέμων βασίλειαν αἰεὶ καλέουσιν Ἀθήνην.
 90 Μοῦνη Κύπρις ἀναλκίς ἔην θεός· οὐ βασιλήων
 Κοιρανίην, οὐδ' ἔγχος Ἀρήιον, οὐ βέλος ἔλκω.
 Ἄλ-

v. 85. Σήμερον ἀγλαΐαι μ. δ.]
 Structura plane inficeta,
 cui interpretandae non
 sum. Interpretes vertunt
*hodie me diiudicabunt faciei
 splendores.* Quod si Graeca
 verba spectemus, satis ac-
 curate iis respondet, si ve-
 ro mentem *Colutbi*, senten-
 tiam aequae obscuram re-
 linquit. Quapropter leni
 mutatione scribendum ar-
 bitror

Σήμερον ἀγλαΐαις με διακρί-
 νουσι προσώπου.

quemadmodum postea v.
 247.

Καλὸς ἔην καὶ κείνος ἐπ' ἀγλαΐη-
 σι προσώπου.

& v. 257. *Commode Lati-
 ne verteres Hodie faciei meae
 pulchritudinem diiudicabunt.*
 Hoc sensu διακρίνειν utitur
 Noster constanter fere.
 Vid. versum 72. 74. 127.
 130. 145.

v. 90. Μοῦνη Κύπρις ἀναλκίς
 ἔην.] Ἐην positum pro praes-
 senti: quod ut non nego,
 ita etiam probe scio, inde
 non nisi frigidam hoc loco
 sententiam oriri. Quin ta-
 men a nostro Auctore sit
 profectum, non dubitabit
 is, qui exploratum habeat,
 ferioris aevi hosce poeta-
 stros non raro Veterum
 & se longe superiorum
 Poetarum loca sibi imitan-
 da sumfisse, eaque sedi-
 bus

Hodie venustatem meae formae diiudicabunt. 85

Vereor autem, cui pomum sit oblaturus pastor ille.

Junonem certe Gratiarum sanctam matrem esse,

Atque imperium obtinere, & sceptrum gestare dicunt,

Bellorumque praesidem Minervam usque perhibent.

Sola ego Venus imbellis sum Dea; neque regium 90

Imperium obtineo, neque gladium hostile, neque telum educo.

At

bus suis evulsa, tanquam totidem lacera membra minus bene cohaerentia Carminibus suis immiscuisse, Exempli loco potest esse hic ipse locus, qui ex *Homero* II. E. 330. desumptus.

ὁ δὲ Κύπριν ἐπὶ ἔχετο
νηλεὲς χαλκῶ,
Γιγνώσκων, ὅτ' ἀνακίς ἔην
θεός, οὐδὲ θεῶων
Τάων, αἵ τ' ἀνδρῶν πόλεμον κα-
τακοιρανέουσιν,
"Οὐτ' ἄρ' Ἀθηναίη, οὐτὲ πτο-
λίπορθος Ἐνυώ.

ubi recte ὅτ' ἀνακίς ἔην θεός se habet, secus ac apud Nostrum. Confer etiam ibid. versum 425.

v. 91. Κοιρανίην, οὐδ' ἔγχος Ἄ.] Nisi paulo longius a Vulgata aberraret, fere crederem *Coluthum* dedisse

ὁ βασιλῆων
Κοιρανίην, οὐδ' εἶχον Ἀρήιον
εἰς βέλος ἀλκήν.

ubi sensus planus, nec ulteriori explicatione indiget. Excitavit potissimum hanc in animo meo suspi-
cio-

Ἄλλὰ τί δευμαίνω περιώσιον; ἀντὶ μὲν αἰχμῆς
Ὡς θεὸν ἔγχος ἔχουσα μελίφρονα δεσμὸν ἐ-
ρώτων,

Κεστὸν ἔχω, καὶ κέντρον ἄγω, καὶ τόξον
αἰίρω,

95 Κεστὸν, ὅθεν Φιλότιτος ἐμῆς ἐμὸν οἶστρον
ἐλοῦσαι

Πολ-

cionem structura paulo ra-
rior, qua tria minimum
nomina κοίρανη, ἔγχος & βέ-
λος ab unico ἔλκειν, quod vix
ullo horum recte conve-
niat, pendent. Cum ta-
men eiusmodi structurae
tum etiam apud alios Au-
ctores, tum apud ipsum
nostrum Poëtam invenian-
tur, ut v. 34.

Οἶος δ' οὐ κενέη, οὐ δῆϊον ἔγ-
χος αἰίρω.

si cui secus videatur, hanc
coniecturam in spongiam
abire facile patiar, nec in-
vitus ibo in sententiam Vi-
ri Summi J. Ph. D'Orville,
qui super hoc loco haec in-
ter alia ad me. *Versu*, inquit,
91. non ausim mutare ἔγχος, βέ-
λος ἔλκειν, ut ξίφος recte dici
videtur. Porro notum est,

pluribus Substantivis subiici
verbum non stricte, sed vici-
no quodam sensu istis accom-
modandum, de quo genere post
alios quaedam mihi dicenda e-
runt ad Charitonem, &
Eustathius saepe agit, ut Il.
A. 532. JI. O. 8. ut recen-
tiores taceam. Haecenus Vir
Eruditissimus. Ceterum
in Voss. Cod. & Reg. A.
pro ἔγχος scribitur εὔχος.

v. 93. Ὡς θεὸν ἔγχος] Ma-
le Interpretes celerem ha-
siam. Notum est, θεὸν & si-
milia nomina aequae acutitate
dicere, ac celerem. quod
apud Homerum aliosque
Poetas frequens. *Apollo*.
Rhod. L. II. 79.

νῆα δούρα θεοῖς ἀν-
τίξασα γόμφους.

Schol. Θεοῖς, ὀξίσι. Adde
Sui-

At quid frustra sollicita sum? pro mucrone
enim

Instar acutae hastae dulce amorum vinculum
possideo,

Cestum habeo, & spicula arcumque gero.

Cestum, unde amoris stimulis agitatae

Mu-

Suidam Voce Θεός, & *Hesy-
chium*. Hinc θεῶσαι apud
Homerum Odyss. I. 327.

Καὶ παρέθηχ' ἐτάροισιν, ἀπο-
ξῦναι δ' ἐκέλευσα,
οἱ δ' ὀμαλὸν ποίησαν, ἐγὼ δ'
ἐθῶσα παρασῶς
* Ἀκρον.

Ubi conf. *Scholiasiam*, *Hesy-
chius* V. Θεῶσαι. Θεῶσαι,
inquit, δῆξυναι, λαμπρῦναι,
ποιῆσαι, πυρῶσαι. suspicor
legendum Θεῶσαι, δῆξυναι,
λαμπρὸν ποιῆσαι. Confer V.
Θεός. mox autem pro πυ-
ρῶσαι forsan non male lege-
retur πληρῶσαι, de qua e-
mendatione nos dubitare
vix permittit ipse Lexico-
graphus: ita enim paulo
ante Θεοθεῖς, πληθεῖς. adde,
quae ad eum locum nota-
vit Clarissimus *Alberti*. Si
tamen *Vulgatam* retinere
velis, adeas eundem *Vi-
rum Doctum* ad V. Θεῶ-
σαι. ubi hanc in rem non-
nulla profert.

v. 94. Κεῖν.] Suspicio
fere, ante hunc versicu-
lum excidisse quidquam,
cuius loco *cestum* habe-
re, & stimulis amoris sese
homines agitare adfirmat
Venus. Eo nos ducere
videtur particula μὲν ver-
su 92. quam hic omnino,
ut opinor, comitari de-
bet δέ. Quod si verum,
vix dubito, quin simul sit
legendum μελίφρονος θεσμῶν
ἐρωτων verſu 93. sed de his
postea ad versum 153. Ut
autem robur accedat con-
iecturae praecedenti, ad-
dam locum plane gemi-
num ex nostro Poeta v. 161.

* Ἀντὶ μὲν ἠγορήεις ἐρατὴν παρά-
κοιτην ὀπάσσω
* Ἀντὶ δὲ καιρανίης Ἑλένης ἱπε-
βήσοο λέπτρων.

v. 95. Φιλότητος ἐμῆς ἐ-
μὸν οἶστρον ἔλ.] Dudum mihi
suspicio subnata, voces re-
petitas ἐμῆς ἐμὸν; quae sen-
ten-

Πολλάκις ᾠδίνουσι καὶ οὐ θνήσκουσι γυναῖκες.
 Τοῖον ἐφροσπομένη ῥοδοδάκτυλος ἔννεπε Κύ-
 πρις.

Οἱ δ' ἄρα μητρῴης ἐρατῆς αἰόντες ἐφροσπομένης
 Φοιτητῆρες Ἐρωτες ἐπερρώοντο τιθήνη.
 100 Ἄρτι μὲν Ἰδαίην ὑπερέδραμον οὐρεος ἄκρην
 Κουρίζων δ' ἐνόμειε Πάρις πατρώια μῆλα,

Ποι-

tentiam plane elumbem reddunt, mutilas esse, & alterius vicem obire. Quod tamen commode reponam, vix habeo. Forsan non displicebit,

Κεῖδ' ὅθεν φιλότῃ μεμιγ-
 μένον οἶσρον ἐλοῦσαι.

vel, quod magis accedit ad vulgatam scripturam,

Κεῖδ' ὅθεν φιλότῃτος ὀνήτιμον
 οἶσρον ἐλοῦσαι.

si vero nec illud satisfaciat, en tertiam coniecturam Clarissimi D'Orvillii. *Elegantiam*, inquit, *quaesivit in repetitione, si cui secus videatur, poterit legendum suspicari ἐμῶς νέον οἶσρον ἐλοῦσαι.*

Ceterum de *cesto* legendus *Homer.* II. ε. 214. Vide etiam *Heinsium* *Adversar.* Lib. III. Cap. IV. p. 428. & *Broukhusium* ad *Tibullum* Lib. I. Eleg. IX. 5. v. 96. Πολλάκις ᾠδίνουσι.]

Dausqueius ad hunc locum, *Alibi*, inquit, *lectum*

Πολλάκις ᾠδίνουσι, καὶ οὐ τίνουσι γυναῖκες.

Haut *satis* scio, *an* *apud* *magnum* *Homeri* *Scholiastam*. Unde vero hanc scripturam hauserit, haud equidem exploratum habeo. Apud *Eustathium* haec legi sub *Coluthi* nomine, falsum existimo; nec etiam tanti est, cum *Vulgata* sine dubio a *Colutho* sit profecta, & altera

Mulieres, saepe quidem doloribus excruciantur, at non pereunt.

Sic formosa Venus persecuta filios alloquebatur.

At vero, auditis maternis mandatis,
Strenue matrem sequebantur Cupidines.

Jamque Idaei montis cacumen superaverant; 109

Ubi iuvenis Paris paternas oves ducebat,

Et

tera longe venustiore[m] sensum fundat. Opponuntur hic *ἀδύειν* & *θνήσκειν*, quemadmodum *cestus* & *arma* paulo ante, quorum his saepe misere pereunt in bello homines, *cesto* vero tantum illud *πικρόν*, quod amori inest, sentiunt, quod non ineleganter *ἀδίειν* dixit.

v. 99. Φοιτηῆρες.] Antiquae Edd. Φοιτῆρες. similiter Cod. Voss. Laur. & Ambros. In Reg. A & B. Φοιτηῆρες. quemadmodum etiam emendarunt *Falkenburgius*, *Brodaeus*, & alii. Emendationem certissimam in textum intulit *Stephanus*.

v. 100. Ἰδαίην ὑπερέδραμον.] In prima Editione, Basilienfi, Neandr. & Ubel.

ὑπέδραμεν, & sic *Laurentianus Codex*. Pro eo in *Par.* utroque scriptum *ὑπέδραμε*. Versui, quem misere confoderunt librarii, medicam manum applicuerunt *Falkenburgius*, *Brodaeus*, *Neander*, & *Dausqueius* scribendo *Ἰδαίην ὑπερέδραμεν οὔρεος ἄκρην*. Cui coniecturae favere videtur *Cod. Ambr.* modo accurate sit instituta eius collatio. Meliori fortuna instituit *Vir. Doct. ad Ald. Edd.*, qui adscripserat *ὑπερέδραμον*, non de uno tantum, sed de pluribus sermonem fieri sentiens. Cui coniecturae ad stipulatur haud parum *Cod. Voss.*, ubi *ὑπέδραμον*. Lubens itaque ut emendationem certissimam *ὑπερέδραμον* recepi.

C

Ποιμαίνων θ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προχοῆσιν Ἀναύ-
ρου ,

Νόσφι μὲν ἀγρομένων ἀγέλην πεμπάζετο ταύ-
ρων ,

Νόσφι δὲ βοσκομένων διεμέτρεε πώεα μῆλων·
105 Καί τις ὄρεσσαύλοιο δορὴ μετόπισθε χιμαίρης
Ἐκκρεμῆς ἠώρητο, καὶ αὐτῶν ἀπτετο μηρῶν.
Ποιμενίη δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάειρα καλάβροψ.
Τοῖος ἔων, σύριγγος ἐς ἠθεα βαιὸς ὀδεύων,
Ἄγρο-

v. 102. Ποιμαίνων θ'.] E Codicibus MSS. revocavi coniunctionem θ' post ποιμαίνων, quae cum detrimento lenius omittebatur in omnibus Editionibus. Post Ἀναύρου sustuli maiorem, quae in editis erat, distinctionem, ut ita cum sequenti versu coniungeretur.

v. 103. Πεμπάζετο.] Cod. Ambros. πεμπάζεο. Clar. D'Orvillius ad hanc vocem paucula haec notat. Ut saepe respicit Homerum *Odyss.* Δ. 412. *pastores solitos fuisse numerare quotidie gregem, res exposita.* πεμπασῆς AEschyl. *Perf.* 985.

v. 105. Καί τις ὄρεσσαύλοιο

δορῆ.] Ita emendarunt pro Καί τις ὄρεσσαύλοιο δόρυ, quod in prioribus libris, *Falkenburgius, Brodaeus, Neander, Stephanus*, aliique Editores, nec non Vir. D. ad Ald. Edd. Emendationi robur conciliat quatuor Codicum auctoritas, ubi τις & δορῆ legitur. Voss. δόρυ, ubi praeterea μετύσουσι. Aliter tamen visum Cl. D'Orvillio. Τι, inquit, ἔκκρεμῆς, *substantivum sui generis requirunt. id δέρας. durum mihi videtur ἐκκρεμῆς adverbii loco interpretari*, (ita enim Brodaeus & Dausqueius ceperunt.) Ceterum cum Nostro conferendus *Ovidius Metam.* II. 681.

Et ab utraque fluvii *Scamandri* ripa pascens
Seorsim tum taurorum armenta numerabat,
Tum etiam seorsim pascentium ovium gre-
ges curabat.

Huic pellis montanae caprae a tergo 105
Ex humeris pendeat usque ad ipsa fe-
mora.

Pastorale vero pedum, quo boves agebat, in
eius manu erat.

Sic Paris ad fuetas fedes lentus procedens,
fistulae

Arun-

*Illud erat tempus, quo te
pastoria pellis*

*Texit: onusque fuit bacn-
lum silvestre sinistrae:*

*Alterius, dispar e septem
fistulae cannis.*

Adde *Longum* Pastor. iv. p. 123. *Theocrit.* Idyll. vii. 15. & alibi. Vocabant vulgo βαίτην. *Hesychius*: Βαίτη, δερμάτινον ἔνδυμα, ὅπερ ἔνιοι σιτύραν, ἔνιοι δὲ σκυλην δερματίτην, οἱ δὲ διφθέραν. Βαίτης mentio non raro apud *Theocritum*. De eo vide notata *Doctiss. Graevio* *Hel. Lect.* p. 69. & *Clariss. Albertio* in nova *Hesychii* Editione ad Vocem.

v. 107. Καλάβροψ.] *Dau-*
queius mavult καλαύροψ. Cl.

D'Orville, *Cur*, inquit, *reti-*
neatur καλάβροψ magis pro κα-
λαύροψ, quam e contrario αὔροα
pro ἄβροα, λαῦρος pro λάβρος, cau-
sam non video. καλαύροπα me-
minit & *Servius* ad *Virgil.*
Ecl. ii. 31. *Paucula* vide in
Animadv.

v. 107. Ποιμενίη] *Vulga-*
tissimo usu tritum *Adie-*
ctivum ποιμενικός. Altera for-
ma ποιμένιος obvia in *Antho-*
logia Lib. iv. Cap. x. *Ep-*
pigr. 2. & 77.

— ποιμενίω τερπόμε-
νος δόνακι.

Adde *Epigr.* 82. & alibi lo-
corum.

v. 108. Τοῖος ἔδον, σύριγγος
ἰς ἦ.] *Varie* interpretati
sunt

- Ἄγροτέρινον καλάμων λιγυρὴν ἐδίωκεν αἰοιδὴν.
 110 Πολλάκι δ' οἰοπόλοισιν ἐνὶ σταθμοῖσιν αἰείδων,
 Καὶ ταύρων ἀμέλιττε, καὶ οὐκ ἐμπάζετο μή-
 λων
 Ἐνθεν ἔχων σύριγγα κατ' ἦθεα καλὰ νομήων,
 Πανὶ καὶ Ἑρμάωνι Φίλιν ἀνεβάλλετο μολπὴν.
 Οὐ κύνες ὠρύνοντο, καὶ οὐ μυκήσατο ταῦρος
 115 Μοῦνη δ' ἠνεμόεσσα, βοὴν ἀδίδακτος ἐοῦσα,
 Ἰδαίων ὀρέων ἀντίθροος ἴαχεν Ἥχω.
 Ταῦροι δὲ χλοερῆς κεκορηότες ὑψόθι ποίης
 Κεκλιμένοι, βαρύγουνον ἐπ' ἰσχίον εὐνάζοντο.
 Ὡς

sunt Viri Docti. Clariff. D'Orvillii sententia unice placet, & veriffima est. *Versu*, inquit Vir Eruditissimus, 108 & 112 ἦθεα, *sedes. abunde ad Helychium hanc notionem illustravit in h. V. nuperrimus Editor* Conieci aliquando leviter emendandum τοῖος εἷς σύριγγος. sin fecus cui videatur, non multum nunc obloquor.

v. 112. Ἐνθεν ἔχων.] An ἔνθεα δ' ἔχων? Eo facit Cod. Voff. ubi ἔνθεα ἔχων.

Ibid. Κατ' ἦθεα καλὰ νο-

μήων.] Sic locum emendarunt Brodaeus, Falkenburghius, Vir Doctus ad Edd. Ald. & Neander. Suffragantur Cod. Par. A. B. & Voff. In Laurent. Ambr. & Editionibus antiquis καὶ ἦθεα καλὰ νομήων, quod parum recte contra Neandrum defendere conatur Ubelus. Cum Neandro reddidi secundum pastorum consuetudinem. si tamen malis in sedibus pastoralibus, ut veri. 108, ubi Cl. D'Orvillii nota consulenda, nec illud improbaverim.

v. 114.

Arundinibus agrestem argutamque cantile-
nam persequabatur.

Saepe vero in pastoralibus stabulis canens 110

Taurus neglexit, neque ovium curam gessit.

Inde fistulam gerens secundum pastorum
consuetudinem

Pani & Mercurio gratam modulabatur canti-
lenam.

Neque ululabant canes, neque mugitum e-
debant tauri.

Sola vero ventosa, & indociles clamores e- 115
dens,

In Idaeis montibus resonabat Echo.

At tauri satiri viridi super fronde

Reclinati, tardis coxis quiescebant.

Pa-

V. 114. Καὶ οὐ μνηστὰτο
ταῦρος] In quinque Codici-
bus manu exaratis & Edi-
tionibus antiquis perpe-
ram καὶ οὐ μνηστὰτο ταῦροι.
Metro claudicanti suppe-
tias iverunt Brodaeus, Fal-
kenburgius, & Stephanus, qui
emendarunt καὶ οὐ μνηστὰτο
ταῦρος.

V. 115. Βοὴν ἀδίδακτος.] Vi-
de in Animadv. de hoc lo-
co. Optime Cl. D'Orville
Βοὴν ἀδίδακτος ἐοῦσα interpre-
tatur, sua sponte reclamans,
sua sponte & ex natura vo-
calis, resonabilis.

V. 117. Ταῦροι δὲ χλ.] Bro-
daeus veram mentem Poe-
tae perspexit, ut ex inter-
pretatione addita liquet:
satiri porro tauri natibus tar-
de incedentes super herbam
incubantes quiescebant. sub-
lata igitur post ποβ. distinctione,
quae in aliis Edd.
erat, coniungenda κεκλιμέ-
νοι ὑψόθεν ποίης βαρύνουσαν ἐπ' ἰ.
ἐ. Conf. postea versum 252.

Ibid. Ταῦροι δὲ χλοερῆς.]
Cod. Ambros. ταῦροι χλ.ε-
ρῆς.

Ὦς δ' μὲν ὑψιλόφοιο φυτῶν ὑπένερθε καλύπ-
τρης,

120 Τηλόθεν Ἑρμάωνα διάκτορον εἶδε λιγαίνων·
Δειμαίνων δ' ἀνόρουσε, θεῶν δ' ἀλέεινεν ὀπωπὴν·
Καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ φυτῶν ἐά-
σας,

Μήπω πολλὰ καμοῦσαν ἐὼν ἀνέκοπτεν αἰοιδίην.

Τοῖα

v. 119. Ὑψιλόφοιο φυτῶν ὑπέ-
νερθε κ.] Cod. Voss. ὑ-
πέρθε.

v. 120. Εἶδε λιγαίνων] Cod.
Laurent. ἴδε. In Ambros.
ἴδει. Nihil mutandum.

v. 121. Δειμαίνων δ' ἀνόρου-
σε, θ'.] In Par. utroque
post θεῶν omittitur δ'. Ma-
le. Aliud tamen est, quod
mihi negotium facit. Lo-
quitur versu praecedente
De solo Mercurio a Pari-
de eminus conspecto: &
tamen hic immediate sub-
dit numero multitudinis
θεῶν δ' ἀλέεινεν ὀπωπὴν, ac si
non solum Mercurii, sed et-
iam trium Dearum una ad
Paridem tendentium men-
tionem iam fecisset. forsitan
scribendum θεῶν δ' ἀλέεινεν
ὀπωπὴν quis opinaretur. sed
vero, hac admissa conie-

ctura alia longe maior dif-
ficultas emerget. Non e-
nim solus Mercurius ad
Paridem properabat, nec
eius adspectu adeo Paris
obstupuit, sed potissimum
Dearum simul ad temera-
rium arbitrum tenden-
tium. Verosimilius itaque
retento θεῶν numero plura-
li, & hic excidisse versum
unum aut alterum. Nec
illud coniectura tantum ni-
titur, sed & Ovidius, cum
quo mire hic Noster con-
spirat, talem suspicionem
necessario in nobis excita-
re debet. Locum propte-
rea ex Heroid. Epist. xvi.
61. copiosius adscribere
non gravabor.

Constitit ante oculos, aetas
velocibus alis,

At

Paris itaque sub alto arborum tegmine ca-
nens,
Eminus Mercurio nuncio conspecto,
Prae metu surrexit, Dearumque conspectum
fugit,
Et fistula, quae ex arundinibus ordine dispo-
sitis compacta erat, relicta,
Cantilenam suam nondum longe productam
abrupit.

120

Cum

*Atlantis magni, Pleiones-
que nepos.*

*Fas vidisse fuit, fas sit mi-
hi visa referre:*

*Inque Dei digitis aurea
virga fuit:*

*Tresque simul divae Venus
& cum Pallade Juno
Graninibus teneros impo-
suere pedes.*

*Obstupui, gelidusque comas
erexerat horror;*

*Cum mihi, pone metum,
nuncius ales ait.*

*Arbiter es formae: certa-
mina siste Dearum,
Vincere quae forma di-
gna sit, una duas.*

*Neve recusarem, verbis
Jovis imperat: & se
Protinus aethera tollit in
astra via.*

Totam rem latius narrat
Lucianus in Θεῶν Κρίσει.

V. 122. [Ἐπὶ φουτῶν ἰάσας]
Revocavi Veterum libro-
rum aequae manuscripto-
rum, quam impressorum
scripturam, etsi deprava-
tam. Eruditorum conie-
cturas in Animadv. exa-
minabo, meamque pro-
ponam. Interea hic sub-
iungam Eruditissimi Viri
Jac. Phil. D'Orvillii conie-
cturam, mecum humanis-
sime communicatam. Ἐπὶ
φουτοῦ recte eruditissimus
Schraderus ad Musaeum
p. 224. vidit laborare quanti-
tate. Verum dum vocis φουτῶν
occurrit auctoritas, malim le-
gi φουτοῦ vocabulo Homericō
& significationis aptae.

V. 123. [Μήπω πολλὰ καμῆσαν]
Brodaeus, Falkenburgius, &
V. D. ad Ald. Edd. subolfe-
cerunt inferendum esse ἐνν,
quod in Aldina & reliquis
prio-

Τοῖα δὲ δειμαίνοντα προσέννεπε θέσκελος Ἑρμῆς
 125 Τάρβος ἀπορρίψας, καὶ πῶεα καλὰ μεθήσας,
 Δεῦρο θεμισεύσειας ἐπουρανίοισι δικάζων,
 Δεῦρο διακρίνων προφερέσερον εἶδος ὀπωπῆς,
 Φαιδροτέρη τόδε μῆλον, ἐπύρατον ἔρνος, ὀπάσ-
 σαις.

Τοῖον ἀνηύτησεν ὁ δ' ἥπιον ὄμμα τανύσσας,
 130 Ἴηκα διακρίνειν πειρήσατο κάλλος ἐκάσσης.
 Δέρκετο μὲν γλαυκῶν βλεφάρων σέλας, ἔ-
 δρακε δειρῆν.

Χρυ-

prioribus Editionibus, ut &
 Cod. Laur. aberat. Juvant
 Codices quatuor Voss.
 Ambros. Par. A. B.
 Ibid. Μήπω πολλά καμοῦ-
 σαν] Fuit, cum legerem

Μὴ πόλλ' ἀκμάζουσιν ἐκ' ἀν-
 ἔκοπτεν ἀοιδῶν.

fenſu plano, & perſpicuo.
 Nunc tamen fere malim
 Vulgatam retinere. Κάμνειν
 aequè rebus inanimatis
 quam animatis competit.
 Tragicodorus] Ilii Exidio
 vl. 9.

ἐναιζομένων δ' ἄρρε
 φώτων

Δούρατα κεκμήκει.

Par. B. καμοῦσαι.
 Ibid. Ἀνέκοπτεν] Cod.
 Laur. ἀνέκοπεν.
 Ibid. πῶεα καλὰ μεθίσσας]
 Sic hætenus Edd. omnes.
 Cod. Laurent. μεθύσας.
 Graece participium μεθεῖς
 est a μεθήμα, cuius femini-
 num μεθεῖσα antea verſu
 30. non autem μεθήσας. Hinc
 credidi pro μεθήσας ſcri-
 bendum

Τάρβος ἀπορρίψας, καὶ πῶεα
 καλὰ μεθήσας
 Δεῦρο θεμισεύσειας.

Ante v. 77.

Ἄν-

Cum talibus formidantem *Paridem* alloque-
batur divinus Mercurius:

Pone metum, pulchrosque greges missurus 125
Age te arbitrum Deabus siste,
Age diiudicans praestantio rem formam,
Pulchriori pomum hocce, amabile germen,
praebeas.

Talia voce refert. cum Paris intentis ocu-
lis blandis
Sensim uniuscuiusque pulchritudinem dif- 130
cernere tentabat.

Contemplabatur autem oculorum splendo-
rem, & collum; Con-

Αὐτὰρ ὁ πατρώῃσιν ἐφημοσύ-
νητι πιθήσας
Εἰς ὄδον ἠγεμόνευε,

Nunc vero magis arridet

Τάρβας ἀπορίψας, καὶ πάντα
καλὰ μεθήσων,

quod huic sedi aptissimum.
Ultimas syllabas per com-
pendia scribi in Cod. MSS.
notum est.

v. 126. Ἐπουρανίῳσι δικώ-
ζων.] Aldina & post illam
reliquae Edd. omnes ha-
bent ἐπουρανίῳσι, in Paris.
A. binis vocibus ἐπ' οὐρα-
νήτι quam scripturam e-
tiam postea v. 282. agnos-

cunt libri impressi. Ad
exemplum huius loci ibi
coniungendas voces recte
monet Cl. D'Orvillius in
addita notula. Cum ta-
men in Cod. Par. B. scri-
batur ἐπουρανίῳσι, pro quo in
Laurent. ἐπ' οὐρανίῳσι, fieri
non potuit, quin id pro
vulgata arriperem tam in
hoc loco, quam postea v.
282. In Laurent. praete-
rea θεμιτεύσειας pro θεμιστο-
σειας.

v. 129. Ὅμμα τανύσας.]
Cod. Laurent. pro τανύσας
habet τανύσας.

v. 130. Ἦκα διακρίνω.]
Cod. Ambros. ἦκε.

v. 131. Δέρεκετο] Quam
in

Χρυσῷ δαιδαλέης ἐφράσσατο κόσμον ἐκάσης,
Καὶ πτέρνης μετόπισθε, καὶ αὐτῶν ἴχνια ταρ-
σῶν.

Χειρῶν μειδιῶντα δίκης προπάροιθεν ἐλοῦσα,
135 Τοῖον Ἀλεξάνδρω μυθήσατο μῦθον Ἀθήνη·
Δεῦρο τέκος Πριάμοιο, Διὸς παράκοιτιν
ἐάσας,

Καὶ θαλάμων βασιλείαν ἀτιμάσας Ἀφροδίτην,
Ἦνορέης ἐπίκουρον ἐπαινήσειας Ἀθήνην.

Φασί σε κοιράνέειν, καὶ Τρώϊον ἄστυ φυλάτ-
σειν.

140 Δεῦρό σε τειρομένοισι σαόπτολιν ἀνδράσι θήσω,
Μή-

in promptu erat scribere
ἔδρακε, ut ita eadem vox
repetererur! Vide postea
ad versum 157.

v. 132. Ἐφράσσατο κόσμον]
Cod. Laurent. & Paris. A.
ἐφράσσατο.

v. 133. Πτέρνης] Quid si
scribamus!

Καὶ πτέρνην μετόπισθε, καὶ
αὐτῶν ἴχνια ταρσῶν.

Si Vulgatam retineas, non
male cum Brodaeo caperes,
Paridem *tuam* posteriorem

tum anteriorem plantae pedis
figuram vidisse. Hunc ver-
sum laudat Eruditissimus
Schraederus Animadv. ad
Musaeum Cap, VIII. p.
182. & seqq. quem vide.

v. 134. Χειρῶν μειδιῶντα δ.]
Defectus voculae δὲ, quam
fenius valde efflagitat, fa-
cit, ut fere credam, scri-
bendum esse

Χειρὶ δὲ μειδιῶντα δίκης προ-
πάροιθεν ἐλοῦσα.

sic versu 61.

Χειρὶ

Considerabat singulas auro artificiose ornatas:

Tum etiam a tergo calcanium, ipsorumque pedum plantas.

Manu autem, leviter subridens, prehensio Alexandro talia verba dedit Minerva:

Age, fili Priami, Jovis coniuge neglecta,
Et Venere thalamorum praeside contempta,
Minervam fortitudinis praesidem probes.
Perhibent te imperare, & urbem Troianam tenere.

Age afflictæ civitati custodem te faciam,
Ne

135

140

Χειρὶ δὲ κινήσασα κόθου πρω-
τάσπορον ἀρχήν.

Τοῖα δὲ μειδιῶσα προτένεπε
μηλοβοτῆρᾶ

v. 154.

Χειρὶ δ' ἐλαφρῆζουσα μελί-
φρονα θεσμὸν ἐρώτων.

v. 167.

Χειρὶ δὲ μῆλον ἔχουσα τόσην
ἀνευρίκατο φωνήν.

v. 134. Μειδιῶντα.] VirD.
ad Ald. Edd. mendam latere
suspiciatus adscripserat μει-
διῶσα, coniectura satis
commendabili, quemad-
modum versu 156. de Ve-
nere.

ut adeo de Minerva
blando risu & mollibus
verbis Paridem ad favo-
rem sui allicere cupiente
intelligatur. Cum tamen
μειδιῶν, Veneri & delica-
tulis amatoribus potius,
quam Minervæ sit pro-
prium, fieri posset, ut de
industria scripserit μειδιῶν-
τα, quippe apprime Paridi
tam egregias Dearum for-
mas non tantum contem-
planti, sed & iudicium
de iis ferenti conveniens.

v. 138. Ἐπαινῆσεις.] Voss.
ἐπαινέσεως.

v. 141.

Μήποτέ σοι βχρύμνις ἐπιβρίσειεν Ἐνυώ.
Πείθεο, καὶ πτολέμους τε καὶ ἠνυρέην σε δι-
δάξω.

Ὡς ἡ μὲν πολύμητις ἀνηύτησεν Ἀθήνη.
Τοῖα δ' ὑποβλήδην λευκώλενος ἔννεπεν Ἴηρι
145 Εἴ με διακρίνων προφερέστερον ἔρνος ὀπάσ-
σης,

Πάσης ἡμετέρης Ἀσίης ἠγύτορα θήσω.
Ἔργα μόθων ἀθέριζε· τί γὰρ πολέμων βασιλῆϊ;
Κοίρανος ἰφθίμοισι καὶ ἀπτολέμοισι κελεύει.
Οὐκ αἰεὶ θεράποντες ἀρισεύουσιν Ἀθήνης·
150 Ὠκύμοροι θνήσκουσιν ὑποδριστῆρες Ἐνυοῦς.

Τοίην κοιρανίην πρωτόθρονος ὤπασεν Ἴηρι
Ἴη δ' ἔανόν βαθύκολπον ἐς ἠέρα, γυμνώσασα
Κόλπον, ἀνηώρησε, καὶ οὐκ ἠδέσσατο Κύπρις.

Χει-

v. 141. *Ἐπιβρίσειεν Ἐνυώ.*] In Voss. *ἐπίβρυνεν Ἐνυώ.* Reg. A. *ἐπιβρύνεν.*

v. 145. [*Ἐἰ με διακρίνων προφερέστερον ἔ.*] Locus sine dubio depravatus, quem in Animadversionibus emendare conabor.

v. 147. [*Τί γὰρ πολέμων βασιλῆϊ;*] Editiones priores *τί γὰρ πελέων.* Mendam fustu-

lere *Dausqueius, & Stephanus.* Idem adscripserat & Vir. D. ad Ald. Edd. Consentiant Cod. Voss. Laur. Ambros. & duo Regii. similem structuram vid. v. 159.

— *τί γὰρ σακίαν Ἀφροδίτη.*

v. 148. *Κοίρανον ἰφθίμοισι κ.*] Ambr.

Ne quando iracunda Bellona te premat.
 Crede mihi, & bella & fortitudinem te docebo.

Ita locuta fuit sapientissima Minerva:
 Quam excipiens formosa Juno talia verba dedit,

Quod si me diiudicans praestantio- 145
 germen praebeas,

Toti nostrae Asiae te regem imponam,
 Bella contemne: quid enim regi cum bellis?
 Imperator fortibus, & imbellibus praest.
 Non semper Minervae cultores excellunt.
 Subitanea saepe morte pereunt Bellonae mi- 150
 nistri.

Tale imperium obtulit Maxima Juno.
 At Venus sinuosam vestem in aera, denu-
 dato
 Sinu, absque ullo pudore sustulit,

Et

Ambr. ἰφίμοισι. Cod. Voss. superscriptum habet ἰφίμοισι

hoc modo καὶ ἀπολέμοισι κελεύει.

v. 149. Οὐκ αἰεὶ.] Antiquae Edd. cum detrimento versus αἰεὶ. Medicam manum admovit Falkenburgius & Stephanus scribendo αἰεὶ. Quod in MSS. Laur. erat, ἢ καὶ ἀθεράποντες repetendum ex vitiosa vocis αἰεὶ scriptura.

v. 152. Ἐς ἡέρε γυμνώσασαι κ.] Hic rursus prava interpunctio post γυμνώσασαι. Interpretes in errorem induxit, qui satis frigide vertunt. *Ipsa vero peplum sinuosum in aere denudans, Venus sinum sustulit.* Quin ita, ut interpungi curavi, & Latine reddidi, intelligendum fit, nemo dubitabit. Mox εἴθε γύμνωσε ut hic κόλπον γυμνώσασαι.

Χειρὶ δ' ἐλαφρίζουσα μελίφρονα θεσμόν ἐρώ-
των,

1551 Στῆθος ἅπαν γύμνωσε, καὶ οὐκ ἐμνήσατο μα-
ζῶν.

Τοῖα δὲ μειδιόωσα προσέννεπε μιλοβοτῆρα·
Δέξεο, καὶ πολέμων ἐπιλήθεο, δέχνησο μορφῆν
Ἡμε-

v. 154. Θεῖσμον ἐρώτων.] Hanc lectionem adstruere conabor in Animadversionibus. si cui secus videatur, non incommodè legere posset μελίφρονα θεσμών ἐρώτων, ut supra versu 93. idque de *cesto* intelligere.

v. 155. Καὶ οὐκ ἐμνήσατο μαζῶν] Omnes libri ἐμνήσατο, praeter Port. ubi ἀμνήσατο. si tunc de industria factum, an Typothetarum incuriae adscribendum, exploratum non habeo. Sensus tale quid efflagitare videre posset quodammodo. De vocis tamen bonitate vehementer addubito. Quare meliorem viam institerunt *Brodacus*, *Vir Doctus* ad *Ald. Edd.* & *Neander*, vel ἀμνήσατο vel ἐπιλήθεο reponentes. Quod si veterem consuetudinem spe-

ctes mulierum, ut eo citius aliorum animos flecterent, sinus & potissimum mammas suas denudantium, (de quibus in *Animadversionibus* paucula delibabo) sensum equidem vulgato longe meliorem habere existimo. si vero *Coluthi* genium & scribendi morem consulas causae non multum erit, cur a *Vulgata* ἐμνήσατο discedas. Videtur suae aetatis mores potissimum spectasse, quae dedecori maximo, ut hodie etiam, duceretur, si qua sinum & mammas denudaret, ut hoc modo aliorum favorem sibi conciliaret. Talem fuisse auctoris mentem, modo inspexerit versum 152. & 153.

Et manu mellitum amorum vinculum alle-
vans

Pectus omne nudavit, neque de mammis 155
cogitavit.

Talibus itaque blande subridens pastorem
alloquebatur:

Accipe, & bellorum obliviscere; accipe
formam

No-

Ἢ δ' ἰανὸν βαθυκόλπον ἐς ἡέ-
ρα, γυμνώσασα
κόλπον, ἀνηώρησε, καὶ ὥκ
ἤδισσα ἔκ Κύπρου.

qui neget, nullus erit.

v. 156. Τοῖα δὲ μειδίασα.]
Haec, ut multa alia, de-
sumta ex *Apollon. Rhod. L.*
III. 51. Adde *Ovidium*
Heroid. XVI. 83.

v. 157. Δέξο καὶ πολέμων]
Voss. δόξο exhibet, Lau-
rent. δέξομαι & sic etiam
Ambros. Leviter itaque
vestigia Codicis Voss. sub-
legens emendandum cen-
seo δόξο καὶ πολέμων ἐπιλή-
θεο. Δόξα notissima signifi-
catione *gloriam* & *famam*
quocunque modo partam de-
notat. Aliam viam ingres-
sus est summus illé Litera-
rum humaniorum Fautor
Jac. Ph. D'Orville. Forte,

inquit, vestigiis Codic.
Laur. & Ambr. insistens,
δέξο με καὶ. *Codex habet δι-*
ξομαι. forte quis δέχουσο ele-
gantiae causa per repetitionem
praeferat τῷ δέξο. sed haec
non curat Coluthus. sic v.
131. ubi poterat ἔδρακε his pe-
nere, tamen maluit semel
δέρακετο. Imo vero acutissi-
ma Viri Clarissimi conie-
ctura δέχουσο scribentis
quin vera sit, vix dubi-
tandum. Ita enim v. 169.

Εἰξατέ μοι, πολέμοιο συνή-
θεις, εἰξατε νίκης.

Ibid. Καὶ πολέμων ἐπιλή-
θεο] Ita antiquae Editio-
nes. *Stephanus πολέμων, cui*
adstipulantur quinque Co-
dices. Voss. praeterea ἰπ-
αλάθεο.

Ἡμετέρην, καὶ σιγήπτρα καὶ Ἀσίδα κάλλιπε
γαῖαν.

Ἔργα μόθων οὐκ οἶδα· τί γὰρ σακέων Ἀφρο-
δίτη;

160 Ἀγλαίῃ πολὺ μᾶλλον ἀριστεύουσι γυναῖκες.

Ἀντὶ μὲν ἠνορέης ἐρατὴν παράκοιτιν ὀπάσσω·

Ἀντὶ δὲ κοιρανίης Ἑλένης ἐπιβήσαιο λέκτρων·

Νυμφίον ἀθρήσει σε μετὰ Τροίην Λακεδαίμων.

Οὐπω μῦθος ἔληγεν· ὁ δ' ἀγλαὸν ὤπασε
μῆλον,

165 Ἀγλαίης ἀνάθημα, μέγα κτέρας Ἀφρογενεΐῃ,
Φυταλίην πολέμοιο, κακὴν πολέμοιο γενέθλην.

Χει-

v. 161. Ἐρατὴν] In prio-
ribus Editionibus ἠνορέην.
Recte mutarunt in ἐρατὴν
Vir Doctus ad Ald. Edd.
Brodaeus, Falkenburgius,
Dausqueius, & Stephanus. Ju-
vant Cod. Ambr. Reg. A. B.

v. 164. Ἐληγεν] Cod.

Voss. ἔληγεν superscripto
α. & mox μῦθον pro μῦθῳ.

v. 166. Φυταλίην.] Ita edi-
derunt Stephanus, Lectius &
Portus. iuvant Cod. Par. A.
Voss. & Ambr. In Aldina,
ceterisque antiquis Edi-

tionibus φοιταλίην, quod et-
iam in Par. B. & Laur.
Merito dudum Falkenburg-
gus, Brodaeus, Vir D. ad Ald.
Edd. & Neander emenda-
runt φυταλίην. Φυταλίη est se-
minarium, seu terra, ubi
arbores aut quaecunque
vegetabilia aluntur. Cal-
limachus. Lav. Pall. v. 26.

Ἀσέρις, ἰμπεράμωσ ἐρήψα-
το λιπαὶ λαβοῖσα
Χεῖματι, τὰς ἰδίαις ἐκγο-
γα Φυταλίᾳς.

Nostram, & scepra Asiaeque regnum mit-
te.

Bellorum ignara sum. quid enim Veneri
cum armis?

Pulchritudine multo magis excellunt femi- 160
nae.

Pro fortitudine dabo gratam coniugem.

Pro imperio vero Helenae torum conscendes.

Sponsum te post Troiam videbit Lacedae-
mon.

Nondum sermonem finierat, cum ille pul-
chrum pomum obtulit,

Pulchritudinis ornamentum, magnamque 165
Veneri possessionem,

Belli seminarium, pravamque belli genitri-
cem.

Ma-

fimilia loca dabit *Ezech.*
Spanhemius Observ. ad hunc
locum p. 560. Hinc *Φουτελίην*
πολέμοιο eleganter, quem-
admodum mox *πολέμοιο γε-*
νίθλην, *malum illud aureum*
Eridis, quippe originem &
primam belli Troiani cau-
sam, vocat. sic ante v. 61.

— μόθη πρώτος ποθη
αρχώ.

Errat itaque *Ubelus*, qui
contra *Neandrum* malebat
Φουτελίην, quod scilicet *bella*

dicantur a Poetis insana, fu-
rentia & *κοσμομανία*. Ferri
aliquo modo id posset, si
Φουτελίην pro epitheto ca-
piamus. ut sit *Φουτελίην γε-*
νίθλην *πολέμοιο*. Ita *70* apud
Moschum Idyll. 11. 46.

Φουτελήη δε πόδεσσιν ἐφ' ἄλω
μυρὰ βαΐνε κέλευθα
Νηχομένη ἰκέλη.

Propius accedit ad no-
stram ῥῆσιν *Orpian.* Hal. 1.
v. 45.

ὄουδ'

D

Χειρὶ δὲ μῆλον ἔχουσα τόσῃν ἀνευείκατο Φωνῆν,
Ἦρην κερτομέουσα καὶ ἀντιάνειραν Ἀθήνην·

Εἶξατέ μοι, πολέμοιο συνήθεες, εἶξατε νίκης·

170 Ἀγλαίην ἐφίλησα, καὶ ἀγλαίῃ με διώκει.

Φασί σε, μήτηρ Ἄρης, ὑπ' ὠδίνεσσιν ἀέξειν

Ἦυκόμων Χαρίτων ἱερὸν χορόν· ἀλλά σε πᾶσαι

Σήμερον ἠρνήσαντο, καὶ οὐ μίαν εὔρες ἄρωγῆν.

Οὐ σακέων βασιλεία, καὶ εἰ πυρὸς ἐσσί τιθήνη,

175 Οὐ σοὶ Ἄρης ἐπάριξε, καὶ εἰ δορὶ μαίνεται Ἄρης,

Οὐ φλόγες Ἠφαίστοιο, καὶ εἰ φλογὸς ἄσθμα
λοχεύει.

Οἶά τε κυδιάεις ἀνεμώλιος, Ἄτρυτώνη,

Ἦν

Ἐοὐδὲ π φοιτελέων ἀνέμων
σκέπας, ἐνδὲ τιν' ὄμ-
βρων

Ἄλκην· ἔ πυρὸς ἄλκαρ ὄπω-
εινοῖο φέρονται.

v. 167. -- τόσῃν ἀνευείκατο
Φωνῆν] Ald. τόσῃν. sic Lau-
rent. Mutatum iverunt
Brodaeus, Falkenburgius,
Neander & Vir D. ad Ald.
Edd.

v. 169. Εἶξατέ μοι πολέμοιο
συνήθεες] Voss. Εἶξατε καὶ πο-
λέμοιο συνήθεες.

v. 171. Ἄρη.] Ambr.
& Par. B. ἀρη.

v. 173. Οὐ σακέων βασιλεί-
α.] Locus, in quo nihil
sane difficultatis, male ab
Interpretibus intellectus,
facum aliquando mihi fe-
cit. Veram mentem Poe-
tae

Unde liquet, non tantum
de rebus animatis, sed et-
iam inanimatis dici. Schol.
Orriani σφοδρῶν interpreta-
ται. Φοιτελέων μύθημα ibidem
Lib. II. 259. Nonnulla
dabit de hac voce Cl. Val-
kenarius in Animadv. ad
Ammōn. Lib. II. Cap. xvii.
p. 142. ubi & Moschi lo-
cum adduci video.

Manu autem pomum tenens talem edidit vo-
cem:

Junonem & Minervam viraginem maledictis
irritans:

Cedite mihi, bellis adfuefactae, cedite vi-
ctoriam.

Pulchritudinem amavi & pulchritudo me co- 170
mitatur.

Aiunt te, Martis mater, enixam esse
Pulchrarum Gratiarum sacrum chorum. At
vero cunctae

Hodie te deseruerunt, neque ullum inveni-
sti auxilium.

Non tibi armorum Praefes, etiamsi Vulcani
mater es,

Neque Mars opem tulere, hasta licet furat 175
Mars,

Non Vulcani flammae *profuere*, quamvis
flammae halitum producat.

Tuque Minerva, quantum nequidquam su-
perbis,

Quam

tae expressi in versione.
Σακίων βασίλεια aequae ac
Ἄρης cum ἐπίρηξε iungen-
dum, & Minervam respicit.
In nonnullis Editionibus
pessime editur ὁ σακίων βα-
σίλεια. Ald. & scripti om-
nes ὁ σακίων.

v. 177. οἷά τε κυδιάεις.]
Ita emendavi, cum antea

legeretur κυδιάει. Emenda-
tionem comprobare video
trium Cod. Laur. Ambr.
& Par. B. consensu. Prae-
terea suffragatur Clar.
D'Orvillius, qui laudat Co-
dicis Laurent. lectionem
κυδιάεις, eique responderem
monet verbum 182. καὶ
φέν-

Ἦν γάμος οὐκ ἔσπειρε, καὶ οὐ μαιώσατο μήτηρ.
 Ἄλλὰ σιδηρεΐη σε τομῆ, καὶ ρίζα σιδήρου
 180 Πατρῶων ἀλόχευτον ἀνεβλάσῃσε καρῆνων ;
 Οἷα δὲ χαλκείοισι καλυψαμένη χροῶ πέπλοις,
 Καὶ Φεύγεις Φιλότητα, καὶ Ἄρεος ἔργα διώκεις ;
 Ἄρμονίης δ' ἀδίδακτος, Ὀμοφροσύνης ἀδαίμων
 Ἄγνώσσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάλκιδές εἰσιν Ἀθηνη,
 185 Καὶ οὐ κυδαλίμοισιν ἀγαλλόμεναι πολέμοισι,
 Κεκριμένων μελέων, οὐτ' ἄρσενες οὐτε γυναῖκες ;
 Τοῖα δ' ἐφυβρίζουσα προσέννεπε Κύπρις
 Ἀθήνην. ὦς

φεύγεις φιλότητα. Cod. Voss.
 κυδιάνειρα ἀνεμάλιθ. Par.
 A. κυδιάνει.

v. 79. Ἄλλὰ σιδηρεΐη σε τομῆ] Ald. Neandr. Ubel. Cod. Laur. Par. A. σιδηρεΐη σε. reliqui σιδηρεΐη σε. τ.

v. 180. Πατρῶων.] Ald. Laur. & Par. B. πατρῶων. Stephanum secutus de di πατρῶων. Par. B. praeter ea ἀλόχητον pro ἀλέχευτον.

v. 183. Ἄρμονίης δ' ἀδίδακτος.] In quibusdam libris male haec cum praecedentibus connexa redduntur: *Et fugis amorem, ἔσ Martis opera persequeris connubii ignara, concordiae nescia, Ignor-*

ras vero Minerva. Distinguendum eo, quo institui, modo, (ne de sensu id necessario postulante dicam) addita vocula δὲ non obscure significat, quod in tribus minimum Codicibus Voss. Par. A. B. additur; quemadmodum etiam recte *Stephanus* edidit. Ald. Neand. & Ubel. tamen absque δ' habent ἀρμονίης ἀδίδακτο. Abest & a Cod. Laur. & Ambros. Ceterum nisi Ἄρμονίη & Ὀμοφροσύνη tanquam propria Dearum nomina, quemadmodum Φιλότης, Ἀπίτη multaue alia, quae totidem

Quam neque connubium sevit, neque mater
educavit;

Sed ferri ictus & radix ferrea

Absque partu e paterno capite produxit? 180

Quid ferreis induta vestimentis

Amorem fugis, & Martis labores sectaris?

Harmoniae nescia, Concordiaeque imperita,

Ignoras, imbelles admodum illas esse,

Neque gloriosis se delectantes bellis, 185

Secretis membris, nec viros, nec feminas?

Talibus conviciis incessit Venus Miner-
vam.

Cum

dem numina constituunt, ex *Hesiodo* nota sunt, capiamus, nullus videtur elici posse sensus ex illis quae sequuntur, nec quo referam illud *ἀνάλκιδες* & *ἀγαλλόμεναι*, habeo. Admissa nostra coniectura, optime referres ad Harmoniam & Concordiam sive *Ἀρμονίην* & *Ὁμοφροσύνην*, quas hic, ut antea Venus *Μούνη Κύπρις ἀνάλκις ἔην* θεός de se ipsa loquitur, *ἀνάλκιδας* dixit, nec bellis gaudentes.

v. 184. *Ἀγνώσσεις ὅτι μ.*] Forte *Musaei* vestigia sublegit. v. 249.

Ἀγνώσσεις, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορὸς ἐστὶ θαλάσσης.

Ibid. *Ἀνάλκιδες εἰσιν Ἀθήνη.*] Cum sermonem ad Minervam adhuc dirigat Venus, erunt qui *Ἀθήνη* retinebunt. Mihi vix a *Colutho* profectum videtur. placetne itaque?

Ἀγνώσσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάλκιδες εἰσιν ἐκεῖναι.

quod satis prope ad Voss. Cod. scripturam *ἀθήναι* accedit. *ἐκεῖναι* respicit *Ἀρμονίην* & *Ὁμοφροσύνην*.

v. 186. *Κεκερυμένων μελ.*] Voss. *κεκερυμένων*.

Ὡς ἢ μὲν πτολίπορθον ἀέθλιον ἔλλαχε μορφῆς,
 Ἥριν ἐξελάσασα καὶ ἀσχαλώωσαν Ἀθήνην·
 190 Ἴμείρων δ' ὑπ' ἔρωτι, καὶ ἦν οὐκ οἶδε διώκων
 Δύσπαρις, ἀθροίσας ἐπὶ δάσκιον ἤγαγεν ὕλην
 Ἄνερας ἐργοπόνοιο δαίμονας Ἀτρυτώνης·
 Ἐνθα τανυπρέμνοιο δαιζόμεναι δρύες ὕλης
 Ἥριπον ἀρχεκάκοιο περιφροσύνησι Φερέκλου,
 195 Ὃς ποτε μαργαίνοντι χαριζόμενος βασιλῆϊ
 Νῆας Ἀλεξάνδρῳ δρυτόμῳ τεκτῆνατο χαλκῶ.
 Ἄν-

v. 188. Πτολίπορθον] Cod. Laurent. πηλίπορθον.

v. 190. οἶδε] Par. A. οἶδε. Conferri meretur Ovidius Heroid. Ep. xvi. 97.

*At mihi cunctarum sub-
eunt fastidia, postquam
Coniugii spes est, Tyn-
dari, facta tui.*

*Te vigilans oculis, animo
te nocte videbam;*

*Lumina cum placido vi-
sta sopore iacent.*

*Quid facies praesens, quae
non dum visa placebas?*

*Ardebam, quamvis hinc
procul ignis erat.*

In omnibus libris editis & MSS. praeter Voss. ἀθροίσας. Vir Doctus ad Ald. Edd. dudum emendavit ἀθροίσας, sensu aequae facili, atque mutatione lenissima. Consentit accurate Cod. Voss. Imo idem subolfecerat Vir Acutissimus Jac. Pb. D'Orville. Ἀθήνας, inquit, quomodo locum suum tueri possit, non video. emendandum teor levi pronuntiationis discrimine ἀθροίσας.

Δύσπαρις, ἀθροίσας ἐπὶ δά-
σκιον ἤγαγεν ὕλην
Ἄνερας.

v. 191. Δύσπαρις ἀθροίσας]

ἀπερίστην πρώτην. πολίτας. δῆ-
μην

Cum itaque illa civitatibus perniciosum for-
 mae praemium accepisset,
 Expulsis Junone & indignante Minerva:
 Amore aestuans, ignotamque desiderans
 Miser Paris, in densam silvam congregavit 190
 Viros laboriosae peritos architecturae.
 Ubi ilices frondosae silvae resectae sunt
 Consilio Pherecli malorum auctoris;
 Qui fatuo regi gratificatus 195
 Alexandro naves exstruxit acuto ferro.

Cum

μον πασιμ̄ occurrit. ἴᾱ & ἴᾱ
 diphthongum οἱ saepe abire in
 ἴω̄ & ἴω̄ inter se commutari
 exemplis docere (superfedeo.

v. 192. Ἐργασίνοιο.] Idem
 vocabulum in Anthol. Lib. v.
 C. 1. E. 67. v. 6. occurrit.

Οὐ γὰρ ἐγὼ κατὰ θυμὸν ἰό-
 μαί, ὅτι μιν ἀνὴρ
 Ἐργασίνοιο γαλκόμε παρ'
 ἐχαρειῶνι θαλάσσιον.

v. 193. Ταυπρέμνοιο] Cod.
 Voss. ταυπρέμνοιο. Postea
 Noster πολυπρέμνοιο v. 349.

Ἄλλὰ πολυπρέμων ξυλόχων
 ὑπὸ δάσκιον ἕλλω.

v. 196. Νῆας Ἀλεξάνδρω] Cod.
 Ambros. ἀλεξάνδροιο.
 Convenit fere Tryphiodorus

in Ilii Excidio v. 60. In-
 tegrum locum hac occa-
 sione emaculandum ad-
 scripsisse non pigebit.

Ἦθελε καὶ Δαναοῖσι νέον βρέτας
 ἀγνὸν ἀγαθὰι,
 Λήσῃ μὲν ἔσσα φίλης ἐπίκροτο
 Ἀθήνης.

Ἦδη καὶ βελήσι θεῆς ὑπεργῶς
 Ἐπιὸς
 Τροίης ἐχθρὸν ἀγαλμα πλώ-
 ριον ἵππον ἐπόει.

Καὶ δὴ τέμνετο δῆρα, καὶ ἐς
 πηδῶν κατέβαινε

Ἰδὼς ἐξ αὐτῆς ὀπίσθεν καὶ πρό-
 σθε Φέρεκλον

Νῆας Ἀλεξάνδρω πεκλήνατο πη-
 ματ' ἀρχίν.

Dedi νέον, quod in antiquis
 Editionibus erat, a poste-
 ris Editoribus male in νέος
 mu-

Ἐπὶ μὲν Ἰδαίων ὄρεων ἠλλάξατο πόντον,
 Καὶ λεχέων ἐπίκουρον ἐφροσπομένην Ἀφροδίτην
 Πολλάκις ἀκταίοισιν ἰλασκόμενος θυέεσσι,
 200 Ἐπλεεν Ἑλλήσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα τιθίνης.
 Τῷ δὲ πολυτλήτων σημήϊα φαίνετο μόχθων·
 Κυανέη μὲν ὑπερθευ ἀναθρώσκουσα θάλασσα
 Οὐρανὸν ὄρφναίων ἐλίκων ἐζώσατο δεσμῶ·

Ἡ

mutatum. Locum depravatissimum, ut probabili coniectura, quam proxime vulgatae scripturae vestigia legens, emendandum reor, adscribam.

Ἡθελε καὶ Δαναοῖσι νέον βεβή-
 ταις ἀγνὸν ἀγαθαί
 Αἴης ἧς μὲρ ἔεσσα φίλης ἐπίκου-
 ρῶ Ἀθήνη.

Cetera sunt satis sana. A-
 liorum coniecturis refel-
 lendis operam infumere
 supersedeo. Utrique praei-
 vit *Homerus* II. E. 62.

Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ πεκτῆνα
 γῆας εἴσας,
 Ἀρχαίκευς, αἰὲ πασι κρητὸν
 Τρώεσσι γέγοντο,
 Ὅς τ' αὐτῶ·

Ex hoc loco etiam desum-

fit *Noster*, quae versu 9. &
 v. 194. habet.

v. 197. Ἀπὸ . . . ἠλλάξατο]
 Laur. & Ambros. ἠλλάξατο.

v. 198. Καὶ λεχέων ἐπίκου-
 ρον.] Conferatur cum hoc
 loco *Ovid. Heroid. xvi.*
 113.

*Qua tamen ipse vehor, co-
 mitata Cupidine parvo,
 Sponsor coniugii stat Dea
 picta sui.*

v. 199. ἰλασκόμενῶ] Laur.
 Cod. ἰλασόμενῶ.

v. 200. Ἐπ' εὐρέα νῶτα τιθί-
 νης] Hanc scripturam omnes
 Codices & edita exempla-
 ria suppeditant, quae non
 immerito suspecta videba-
 tur Cl. *D'Orvillio*, qui il-
 lud τιθίνης ut *Brodæo* ita ἔσθ
 sibi *austerum* videri profite-
 tur. *Brodæi* tamen conie-
 ctura

Cum itaque Idaeos montes cum mari com-
mutavisset,

Et lectorum praesidem Venerem comitan-
tem

Saepe litoralibus sacrificiis placans,
Hellepontum navigaret supra latas maris
undas;

200

Signa ipsi apparuere magnarum aerumnarum.

Mare enim caeruleum sursum affiliens
Coelum cinxit vinculo tortuoso & obscuro.

Et

ctura scribentis *Ἥλιως* ut non placuisse videtur Summo Viro, ita nec mihi adblanditur, & sane nimium a recepta scriptura recedit. *Ἐπὶ εὐρέα νῶτα ἡλίωνος* legendum in Animadv. docebo, quod hoc sensu familiare *Colutho*.

V. 203. *Ὀυρανὸν ἑρφαίων ἑλικῶν.*] In omnibus libris fere legitur *Ὀυρανὸν ἑρφαίων ἑλικῶν*. Elegans prae ceteris Cl. *D'Orvillii* Observatio ad hunc locum. *Hanc*, inquit, *sanam lectionem habeo, modo ipsi licuerit Helicas dicere pro Helice & Cynosura, ut aliis Castores & Polluces pro utroque fratre ponuntur. δις μὲν ἑρφαίων ἑλικῶν interpretor: Helicen*

obscuram. coelum obscuravit Helice non adparente, nec navim regente. *elegantè mibi ὁ ἑρφαίων ζώνουδ' ἑρφη dici videretur. Modo illud ἡλίωνος, quemadmodum Brodaeo, & mibi austerum videtur. Haecenus Vir Eruditissimus. Eodem fere modo tentarunt Falkenburgius, & Brodaeus, ἑλικῶν legendum rati. Nec causae quidquam fuisset, cur ab hac lectione & interpretatione satis opportuna, & genio Coluthi accommodatissima discederem, nisi intervenisset Codicis Laurent. auctoritas, ubi ἑρφαίων ἑλικῶν, quod ut veram Coluthi manum lubens agnosco, modo pro ἑλικῶν*

le-

Ἦ δ' ἄρα μιχθαλόεντος ἀπ' ἠέρος ὄμβρον ἀν-
εῖσα, *

2051 Ἐκλύσθη δέ τε πόντος ἐρεσσομένων ἐρετάων.
Τόφρα δὲ Δαρδάνιον, καὶ Τρώιον οὐδας ἀμείψας,
Ἴσμα-

legatur accentu mutato ἐλίκαν. Δισμῶς ὀρφιστῶν ἐλίκαν est vinculum obscurorum tractuum, quales orta tempestate, undarum ad coelum montium instar sese tollentium, motu fieri solent. De emendatione hac eo minus dubitavi, quod & idem aliquando Acutissimo Heringae inciderat, qui illud humanissime mecum communicavit.

v. 204. Ἦ δ' ἄρα μιχθαλέεν-
τ' ἀπ' ἠέρος.] Ita edi curavi, fretus auctoritate Codicis tum Vossiani, tum Laurentiani. In omnibus editis scribitur hoc modo

Ἦ δ' ἄρα μιχθαλόεντ' ἐπ'
ἠέρος ὄμβρον ἀνείσα.

in quibus sensus plane nullus, ne de vocabulo inaudito μιχθαλόεντ' dicam. Clar. D'Orvillii de hoc loco sententiam optime exipsis Viri verbis per-

cipies. En itaque totam notam.

Ἦ δ' ἄρ' ἀμιχθαλόεντ' ἐπ'
ἠέρος ὄμβρον ἀνείσα.

ita legendum. Cod. μιχθαλόεν-
τ'. Dausqueius & alii iam viderunt μιχθαλόεντ' esse vocem nihili. revera vox haec Homero de insula Lemno propter importunitatem adhibetur. sed uti importunus ad multa transfertur, sic ad coelum & aërem nautis parum utilem & commodum Coluthus potuit transferre. ἀλόεντ' Dausqueii non placet: nec magis aliorum μιχθαλόεντ'. Pro ἀνείσα longe facilius legeretur ἀνῆκε vel ἀνίει. durum, ut huc ἐκλύσθη quoque referatur. & scribibilis est & Coluthi facilitate indignum, ut intelligatur ἦν, an putabimus versum deesse. nam ἀνείσα non facile convelli debet. similiter pendens participium habemus vs.

Et procella ab aëre mixto cum imbre irruit.
 Mareque aestuavit remorum agitatione.
 Tunc Dardanum & Troicum solum egressus,
 Prae-

205

357. Haëtenus Vir. Cl. Imo vero certissimum mihi videtur, excidisse versiculum talis aut saltem non multum diversi sensus:

Ἦδ' ἄρα μιχθ' αἰετῶν αἰπ'
 ἤεσ' ὄμβρον ἀνείσα
 Παντοίων ἀνέμων μέγα κύμα
 κύλιυδε θύελλα.
 Ἐκλύσθη δὲ π. σ. ε.

Sensus verborum eo fere redit *Turbo vero omne genus ventorum ab aëre mixto & confuso cum imbre ingruens magnos fluctus voluebat.* &c. v. 205. Ἐκλύσθη] Nihil equidem in hac lectione invenio, cur vel ullo modo eam mutarem. *Brodaeus* tamen *Neander*, & *Vir Doctus ad Ald. Edd.* maluerunt ἠκλύθη. quod merito reiecerunt *Dausqueius* & *Ubelus*.

v. 205. --- ἐρεσσομένων ἐρεπίων.] Quoniam potissimum in descriptione maris turbidi & maximae tempestatis versetur, parum opportuno posita loco haec

videri possent. Aliquando legendum conieci ἀρεσσομένων πελάγων *Apollonii Rhodii* locum ex *Lib. II. 555.* hanc in rem peregregium adposuisse sufficiat.

Δινήεις δ' ὑπένεσθ' ἀνακλύζε-
 σκεν ἴσσαι
 Νῆα ῥόσ', παλὸν δὲ φόβω
 προτέρωσεν νεόντο.
 Ἦδη δὲ σφίσι δδύπ' ἀρεσσο-
 μένων πελάγων
 Νωλεμῆς ἔατ' ἔβαλλε, βίων
 δ' ἀλιμυρίες ἀκταί.

Schol. Ἀρεσσομένων αἰπὶ & συγκεκομένων ἀκλήαις. Sitemen quis pro vulgato ἐρεσσομένων ἐρεπίων stare velit, quin plurimos suffragantes inventurus sit, nullus dubito.

v. 206. Τόφρα δὲ Δαρδάνιον.] Recepi pro τόφρα καὶ Δαρδάνιον, quod omnes Editiones obsidebat, Codicis *Voss.* scripturam Τόφρα δὲ Δαρδ. Ita ex coniectura etiam emendarunt *Cl. D. Orville* & *Dausqueius*.

Ἴσμαρίδος μεθέηκε παραπλώων ζόμα λίμενης·
 Αἶψα δὲ Θρηϊκίῳ μεταρρία Παγγαίῳ
 Φυλλίδος ἀντέλλοντα Φιλήνορος ἔδρακε τύμ-
 βον ,

210 Καὶ δρόμον ἐννεάκυκλον ἀλήμονος εἶδε κελεύθου·
 Ἐνθα διασεύχουσα κινύρετο Φυλλίς ἀκούτην ,

Δε-

v. 207. Ἴσμερίδος.] *Intelligit Propontidem Chersoneso Thracica clausura, quae λίμνη, & pars Maeotidis paludis dicitur. Verba sunt Clarissimi D'Orville.*

v. 208. Μεταρρία] *Revocavi ex Aldina Editione veram Scripturam, quae haecenus nullo suo merito exularat e plerisque Editionibus. Pro eo in Voss. erat Θρηϊκίῳ μεταρρία Παγγαίῳ. in reliquis Collationibus nulla differentia notatur. Qui hic intrudunt μεταρρία, ut sunt, Brodaeus, Neander, Vir D. ad Ald. Edd. Stephanus, alii, quam longissime a vero aberrant, eorumque sententiam recte retudit Dausqueius, nec non Clar. D'Orville, cuius haec sunt verba: Μεταρρία temere recepit Stephanus. sanum enim μεταρρία pro μερρία, ut κατάρριον, ἀναρριον. παρρ-*

ριον. *Vid. Criticam Vannum p. 588. sic ex quorundam Grammaticorum instituto Cod. Veteres Odyss. ε. 226. scribunt κατάρριον. Haecenus Vir Clariss. Simili modo ἄρρα, τάρρα pro ὄρα, τόρα. Utrumque vide apud Apollon. Rhod. L. 1. 526. ubi τάρρα. prius vid. apud eundem Lib. II. 720. & aliis in locis. Vid. etiam Theocritum Idyll. xxiv. 42. nec dubium, quin hoc modo leviter emendandus Hesychius, ubi nunc legitur ὄρα, ὄρα, ὄρα. ὄρα legendum vel ordo literarum docet. Plura huius generis quisque facile inter legendum detegit. Hoc si perspexisset Theodorus Sellius Observ. Cap. xviii. p. 125. non certe Criticum scalpellum adhibuisset in constituenda Theophrastodori lectione, ubi*

Praeternavigavit ostium paludis Ismaricae.
 Moxque iugis Threicii Pangaei relictis
 Phyllidis virosae surgentem tumulum vidit.
 Et viam novies in se redeuntem cursus erra-
 tici.

Ubi obambulans Phyllis maritum lugebat,
 Exspe-

bi v. 209. in antiquis edi-
 tionibus legebatur

Νηυσὶν αἰάπλωσκειν ἀπὸ ῥοιο-
 γιάδ' ἀκτῆς.

Sellius volebat δὲ π' Ῥοιτειά-
 δ' ἀκτῆς, partim recte par-
 tim secus. Ego non du-
 bito, quin sit reponendum
 ἀπὸ ῥοιοτ' ἀδ' ἀκτῆς.

v. 209. Φυλλίδ' αὐτέλων-
 πα] Brodae coniecturam
 αὐτέλων' emendantis, quod
 de sepulcro Phyllidis in
 amigdalum verisae intel-
 ligebat, acutam magis,
 quam veram puto. Notis-
 simum verbum αἰάπλωσκειν,
 ἐπιπλέκειν, αἰέρεσθαι de illis re-
 bus, quas eminus appare-
 re, & sensim sensimque
 quasi oriri videmus. Hoc
 sensu saepe apud *Homeros*
 aliosque reperies. Ipse
Coluthus mox v. 215.

Ἐξαπίνης αἰνέπλωσκειν Ἀραϊδ' αὐ-
 τεα γακίς.

fic — αἰέρεσθαι παρ'
 εἰαμεινὰς Ἐρυμάνθου.

v. 217. sensu magis gene-
 rali *Orrius* Cyn. Lib. II.
 97. ubi sic emendo

Οὐ γάρ τι κραπεῖσιν ὑπὲρ κε-
 φαλήσι πέπηγε'

Κινῶσι δὲ κέρα τε καὶ ἐγκλίνας'
 ἐκὰς περθε.

Μώνυχες αἰόνιοι, σικτὸν γέν',
 οἰοκέρωτες,

Ἐκ τε μέσου κέρασ' αἰνὸν ἀπ-
 ἀντέλωσι μετώπυ.

Male legebatur Κινῶσι δὲ κέ-
 ρα τε καὶ --- quod metrum
 respuit.

v. 210. Δρόμον.] Melius
 dixisset, opinor:

Καὶ δρόμου ἐννεάκυκλον ἀλή-
 μον' εἶδ' ἐκέλευθον.

v. 211. Ἐνθα ἀσπείχου] Ita emendavi textum, cum
 in omnibus exemplaribus
 erat

Δεχνημένη παλίνορσον ἀπήμονα Δημοφώντα ,
 Ὅπποτε νοσήσειεν Ἀθηναίης ἀπὸ δῆμων
 Τῷ δὲ βαθυκλήροιο διὰ χθονὸς Αἰμονιῶν

Ἐξα-

erat ἀσέχου, perperam
 & cum iactura versus. Cla-
 riss. D'Orville idem monuit.
 Διασέχου, inquit, scri-
 bendum. licet correpte, sed ἔ
 corrupte apud Theocritum
 Idyll. XXIII legatur ἑχουσι
 prima producta. Haecenus
 Cl. D'Orville. Est locus il-
 le Theocriti v. 46. ubi le-
 gitur

Κὰν ἀπίκη, τίδ' ἐμοι τρις ἐπέ-
 ὑσον, ὦ φίλε κείσασ.
 Ἦν δὲ γὰρ λῆς, καὶ τῷ, Κα-
 λὸς δὲ μοι ὠλετ' ἐταῖρ' ἔ.
 Γεράψον καὶ ἔδ' ἐζάμμου, ἔσοι
 ἑχουσι χαράξων.

Quae commode sic emen-
 dabis:

Γεράψον καὶ ἔδ' ἐζάμμου ἔ-
 σοι ἑχουσι χαράξων.

Cumque abieris, ter mihi
 istud acclama, O amice
 iaces.

Si vero velis, ἔ illud,
 Optimus mihi perit
 sodalis.

Inscribe ἔ inscriptionem
 his versibus insculptu-
 rus.

Ne autem hic offendat
 sonus paululum durior
 in vocibus τόσοις ἑχουσι,
 en ex eodem Idyll. vi.
 36.

— ἐν περὶ ἑχουσι
 Τοῖσι ποῖσιν ἰδῆς —

Ibid. Κινύρετο.] Editio-
 nes omnes κινύρετο. quin ta-
 men praeferendum fit κινύ-
 ρετο, eo minus dubito, quod
 sic quoque in duobus Cod.
 Par. A. & B. legatur.
 Hanc scripturam etiam
 amplexus Joh. Meursius de
 Regu. Athen. L. III. Cap.
 VII. p. 196. Apollon. Rhod.
 L. I. 292.

Ἦς ἢ γὰρ γενάχουσα κινύρετο ---

Ibid. Φυκίς ἀκρίτων.] Ἀ-
 κρίτων habent MSS. omnes.
 Pro eo male in antiquis
 Editionibus ἀκρίτων, quod
 iam

Exspectans incolumem redeuntem Demo-
phoonta,

Cum reverteretur a populo Atheniensi.

Ceterum Paridi per opulentam Æmonio-
rum terram

Extrem-

iam dudum mutarunt Do-
cti. In Voss. Φυλλίς ἀγρίτω
supercripto οιο voci Φυλλίς.

v. 212. Δεχνομένη.] In E-
ditionibus & MSS. nulla
scripturae differentia con-
spicitur, sed constanter
legitur ἀχνομένη παλινόροσιν,
quod per se positum non
facile mutarem. Cum ta-
men versu sequente lega-
tur Ὀππότῃ νοσήσειεν &c. sen-
sus, & structura ut sibi
recte consent, aliud pro
ἀχνομένη efflagitant. Vul-
neri inflicto opem tulerunt
primi Brodaeus, & Vir Do-
ctus ad Ald. Edd. δεχνο-
μένη scribendum rati. Id-
que iam olim & ipse su-
spicatus fui. Eadem pla-
ne structura apud Theocri-
tum Idyll. xxv. 228.

— διδρυμένη ὀππότῃ
ἰγίπῳ.

Quae autem pro Vulgata
adfert Eruditissimus Bro-

daeus, rectius omisisset,
nec ullo modo sese tueri
possunt.

v. 213. Ἀθηναίης διὰ δήμων.]
Haec constans fere in om-
nibus libris tam manu ex-
aratis, quam typis impres-
sis lectio est, nec ab illa a-
bierunt Editores, qui sine
dubio recte Vulgatam re-
tinuerunt, praeter Portum,
qui cur ab aliis discede-
ret scribendo Ἀθηναίης διὰ
δήμων, causa nulla erat.

v. 214. Βαθυκλήροιο.] Eo-
dem sensu πολυλήϊοι Αἰμονίηες
Ἀρολλῶν. Rhod. L. II. 508.

— ὄν κολέουσι

Ἀγρία καὶ νόμιον πολυλήϊοι
Αἰμονίηες,

Βαθύκληρο ἄρουρα saepius ob-
vium apud Poetas pro fae-
cunda & feraci terra, quis
ignorat? Minus itaque am-
plectenda Dausquei inter-
pretatio, qui ob equos
Thesalicos, de quibus

va-

- 215 Ἐξαπίνης ἀνέτελλεν Ἀχαιῖδος ἄσφα γαίης,
 Φθίῃ βωτιάνειρα, καὶ εὐρυάγυια Μυκῆνη.
 Ἐνθεν ἀνερχομένοιο παρ' εἰαμενάς Ἐρυμάνθου
 Σπάρτην καλλιγύναικα, Φίλην πόλιν Ἀτρείωνος,
 Κεκλιμένην ἐνόησε παρ' Εὐρώταο ρεέθροισ.
 220 Ἀγχι δὲ ναιομένην ὑπὸ δάσκιον οὖρεος ὕλην

Γεί-

variis in locis *Pausanias*, nec silent alii, dictos βαθυκλήρους Αἰμονίος existimabat.

v. 215. Ἀπέπελλεν.] Ambros. & Par B. ἀπέπειλεν.

Ibid. Ἀχαιῖδος.] In Ubel. Edit. totus omittitur hic versus. Recte *Brodaeus* per Ἀχαιῖδα γαίαν universam Graeciam intelligendam monet. si enim de Achaia ita proprie dicta capias, iam nullus locus erit Phthiae, quam mox inter Achaiae urbes commemorat; si vero Achaioi iuxta Phthiotas colloces cum *Homero*, nulla specie certe defendi poterit Mycenarum mentio iniecta. Pro tota itaque Graecia capiamus, necesse est. Interea ex tota huius itineris descriptione, quam fuerit in Geographicis hos-

pes *Coluthus*, aestima. Phthiam & Mycenam quam longissime a se invicem distitas fuisse, res est explorata. Has tamen Nostrer, ac si urbes forent vicinae admodum, coniungere non dubitavit. Nec longe melius sibi constat, dum narrat, Paridem, relictis Mycenis, iuxta Erymanthi prata Spartam sitam ad fluentia Eurotae vidisse. Cum enim Mycenis Paris proficisceretur Spartam, non, nisi per longissimas ambages iter instituisset, ad fluvium Erymanthum, quippe longo satis intervallo a Mycenis & Sparta distitum, pervenire potuit. Sed ponamus, Paridem iuxta Erymanthum iter instituisse. iamne nulla amplius difficultas supererit? Imo vero maxi-

Extemplo apparuerunt urbes terrae Achai- 215
cae,

Phthia foecunda & amplissimae Mycenae.

Inde iuxta palustria loca surgentis Eryman-
thi

Spartam formosis mulieribus claram, gra-
tam Menelai urbem,

Ad Eurotae fluenta sitam vidit.

Prope autem sub densa montis silva bene ha- 220
bitatas, Vi-

maxima: nec enim tam vicini erant fluvii Erymanthus & Eurotas, cui Sparta adiacebat, ut, qui iuxta Erymanthi fluenta morabatur, iam tum Spartam Eurotae vicinam videre posset. Erymanthus enim per Arcadiam labens in Alpheum sese exonerat, atque adeo in occidentali Peloponesi parte est. Vide, quae de eo tradidit *Pausanias* L. VIII. Cap. xxiv. p. 645. & aliis in locis. Spartam autem ad orientem Peloponesi in Laconia sitam, notissimum est ex Geographis. Minus itaque accuratum fuisse in hoc itinere describendo, & solummodo loca quaedam pro lubitu, nulla Geographiae, locorumque situs ratione habita, enume-

rasse *Coluthum*, satis liquet. Unde autem desumserit haec, facile detigi poterit, modo quis epitheta consideret, quae singulis locis addidit: sunt enim plane *Homericæ*, nec aliunde quam ex *Homero* desumpta, sic v. 216 conflatus ex Il. A. 155.

οἰδὲ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβάλακι
βωπανείεσθ.

& Il. Δ. 52.

Ἄργεος τε Σπάρτη τε, καὶ εὐ-
ρυάγια Μυκῆνη.

sic *Σπάρτην καλλιγόναικα* ex *Odyss. N. 412.* desumptum.

v. 219. Ἐνόησε.] *Laur. ἐνόησε.* Confer cum hoc loco *Apollon. Rhod. L. IV. 1626.*

v. 220. Ὑπὸ δάσκιον.] *Ma-*
le

E

Γείτονα παπταίνων ἐρατὴν θηεῖτο Θεράπνην.
 Οὐπω κείθεν ἔην δολιχὸς πλόος, οὐδὲ γαλήνης
 Διρὸν ἐρεσσομένων ἠκούετο δοῦπος ἐρετμῶν.
 Καὶ χθονὸς ἐν κόλποισιν ἐπ' ἠϊόνεσσι βαλόντες
 225 Πείσματα νηὸς ἔδησαν, ὅσοις ναὸς ἔργα μέμηλεν
 Αὐ-

le *Portus* ὑποδάσκειον una voce. In Neandr. inverfo ordine hic & sequens versiculus leguntur.

v. 223. Ἐρεσσομένων] Laur. ἐρεσσομένης.

v. 224. Καὶ χθονὸς.] Minus commodum locum obtinet καὶ, quod, nisi aliud quid latere suspicarer, libenter in ἀλλὰ χθονὸς κόλποισιν, vel simile quid, mutatum ivissem. Cum enim hic demum Paris dicatur navem egressus, miror equidem, qui fieri potuerit, ut omnes illas urbes, aliaque fatis longe a mari dislita contemplatus fuerit, & iuxta illas iter fecerit. *Coluthum*, quippe Geographiae minus gnarum, ut in describendo itinere Paridis, ita & hic minus sibi constitisse, inquires fortassis. Nec sane multum, quod opponam, succurrit. Unum tamen

illud καὶ, cum locum minime opportunum occupare videatur, facit fere, ut hunc versum, una cum sequente sede sua motum, hic locum parum idoneum sibi vindicasse credam. His enim semotis, optime reliqua sibi respondent:

Οὐπω κείθεν ἔην δολιχὸς πλόος,
 οὐδὲ γαλήνης
 Διρὸν ἐρεσσομένων ἠκούετο δὲ-
 πος ἐρετμῶν.
 Αὐτὰρ ὁ χονόιο κ. τ. λ.

Si iam Paridis iter inspiciamus, & in eo quaeramus, ubi revera navem subduxisse, eamque secundum *Coluthi* descriptionem egressus dici possit, sponte ducimur ad versum 208. Αἶψα δὲ Θρηίκλοιο &c. unde incipit commemorare, quae Paris durante itinere vidit, ut adeo traiecto Hellesponto, & parte A Egei ma-

Vicinasque contemplatus est Therapnas.
Neque inde longa erat navigatio, neque ma-
ris

Sonitus impulsis remoribus diu audiebatur.
Terraque in sinu in litus navem subductam
Fune ligarunt, quibus cura navis mandata 225
erat.

Paris

maris hic prope Ἐννέα ὀ-
δὸς, seu Amphipolim na-
vem egressus videri posset.
His itaque rationibus in-
ductus, binos hosce ver-
sus libenter ante versum
208. inlererem hoc mo-
do:

Τόφρα δὲ Δαρδάνιον, καὶ Τρώ-
ιον ἔδρας ἀμείψας,
Ἴσμερίδῳ μετέθηκε παρρη-
σιώνων τῶμα λίμνης·
καὶ χθονὸς ἐν κήλοισιν ἐπ' ἠϊό-
νεσι βάλλοντες,
Πείσματι νηὸς ἔδησαν, ὅσσις
ναὸς ἔργα μέμνηεν.
Αἴψα δὲ Θρηάκισιο μεταρρήϊα
Παγγαίῳ
Φυλλίδος ἀντέλλοντι φιλήνο-
ρῳ ἔδρακε τύμβον.

Videri tamen posset huic
coniecturae obstare, quod
v. 222. & 223. legitur:

Οὔπω κείθεν ἔην δολιχὸς πλῆος,
ἔδ' ἐ καλίνης

Δηρὸν ἐρεσομένων ἠκούεζ δ᾿ ἄ-
πας ἐρετμῶν.

ubi manifesta adhuc na-
vigationis mentio. Ve-
rum qui sequentia confu-
luerit, facile sentiet, haec
non, nisi ut transitum
ad illa faceret, inservire,
& sic eleganti oppositio-
ne oratio dirigeretur ad
Paridem, qui iam cupidi-
tate Helenae videndae ar-
debat, & maxima festina-
tione, ut amantibus pro-
prium, ad eam propera-
bat.

v. 225. Ὅσσις ναὸς ἔργα μέ-
μνηεν.] Libri omnes ὅσσις
ναὸς ἔργα μέμνηεν. Nullus ta-
men dubito, quin scrip-
serit νεός. Emendationem
debeo Viro Humanissimo
J. Ph. D'Orvillio, qui pau-
cula haec mecum commu-
nicavit: Legendum νεός. quod
Homericum. posset ὁ αἰὼς.
sed prius melius videtur.

Αὐτὰρ ὁ χιονέοιο λοεσσάμενος ποταμοῖο ,
 Ωίχετο Φειδομένοισιν ἐπ' ἴχνεσιν ἴχνος ἐρείσας,
 Μὴ πόδες ἡμερόεντες ὑποχραίνοντο κονίης ,
 Μὴ πλοκάμων κυνέηθεν ἐπιβρίσαντες ἐθείραις
 230 Ὀξύτερον σπεύδοντος ἐπαντέλλοιεν αἴηται.
 Ἄρτι μὲν αἰπύδμητα Φιλοξείνων ναετήρων
 Δώματα παπταίνων, καὶ γείτονας ἐγγύθι νηούς,
 Ἄστεος ἀγλαΐην διεμέτρεεν· ἔνθα μὲν αὐτῆς
 Χρύ-

v. 228. Ἰποχραίνοντο κο-
 νίης] Ambros. ὑποχραίνοντο.
 Laur. Par. A & B. ἐπ' ἀ-
 χραίνοντο. In Par. A. margo
 habebat ὑποχραίνοντο.

v. 229. Κυνέηθεν ἐπιβρίσαν-
 τες ἐθείραις] Sic ediderunt
 Doctissimus Stephanus, Le-
 ctius & Portus. Reliquas
 Editiones, ut & Voss. &
 Par. A. occupavit ἐπιβρύ-
 σαντες, quod nullo modo
 defendi potest. Verum
 ne quidem admilla hac
 Stephani emendatione fa-
 tis recto incedunt pede
 hic & sequens versus.
 Vix enim recte crines dici
 posse videntur ἐπιβρίθειν
 αἴηταις, sed contra multo
 melius id de vento, crines
 ingruente, eosque vehe-
 mentioribus paulo flatibus
 turbante, adhiberes. Hinc

motus Dausqueius emen-
 davit:

Μὴ πλοκάμων γαίηθεν ἐπι-
 βρίσαντες ἐθείραις
 Ὀξύτερον σπεύδοντο ἐπαν-
 τέλλοιεν αἴηται.

partim non male, partim fe-
 cus. Quae enim contra vul-
 gatum κυνέηθεν in medium
 profert, ficulnea sunt; &
 nullius momenti. Meliori
 instituto Clar. D'Orvillius
 Ἐπιβρίσαντες ἐθείραις, inquit,
 non facile eo colore excusam,
 quo antea προῖνη θυόεντα. Ἐ-
 πημῆνο μὲν ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς
 rigere Dausqueius:

Μὴ πλοκάμων κυνέηθεν ἐπι-
 βρίσαντες ἐθείραις
 Ὀξύτερον σπεύδοντο ἐπαν-
 τέλλοιεν αἴηται.

Ven-

Paris vero niveo ablutus fluvio,
Incedebat fuspensio pede vestigia firmans,
Ne pedes amabiles pulvere contaminaren-
tur,

Ne comptos capillos a pileo irruentes
Venti, ocius illo festinante, turbarent.

230

Jam igitur excelsas hospitalium civium
Aedes spectans, propinquaque templa,
Urbis insignia studiose investigavit: ubi tum
ipsum

In-

Venti, tempestates, im-
bres *dicuntur* ἐπιβείθην. A-
pollon. Rhod. L. II. 1128.

Πόντω δὲ τρηχεῖα ἐπιβείθην
σὺν ἄελλαι.

vid. Ἐ L. III. 344. male
tamen idem γαλήθην reponit,
nihil mutandum. κυνέθην, ἀπὸ
τῆς κυνέης. a galea ingruen-
tes est ἐφύπερθεν, ut Homer.
Odyss. Ω. 343.

Ὅπποτε δὲ Διὸς ὄρω ἐπιβεί-
θειαν ὑπερθεν.

Emendationi haud parum
roboris conciliat consen-
sus Laurentiani Cod. ut
& Par. A & B. ubi pro
ἀήταις ἀήταις reperitur, ut
mox dicam ad verbum
scqq. Ad hunc itaque mo-

dum textum emendare
non dubitavi.

v. 230. Ὁξύπερον σπυδόντος
ἐ. ἀ.] In Editionibus, quas
vidi, haecenus omnibus
ἐπαντέλλοιεν ἀήταις est. Veram
scripturam conservarunt
quinque Codices, nisi quod
in Par. B. esset ἐπαντέλλοιεν.
Voss. praeterea habet Ὁξύ-
περον. Laurent. etiam pro ἀ-
ήταις, ἀήταις. quemadmodum
& Par. A. B. ἀήταις. Mar-
go Par. A. habebat ἀήταις.
Dausqueius duplici via suc-
currere conatus est, vel
legendo ἐπαντέλλοιεν, vel ἐπι-
θολίοιεν ἐθέρως. Prius sine
dubio praefendum.

v. 231. Ναστήρων.] Voss.
ναστήρων.

v. 233. Διεμέτρεεν] Ele-
gans usus verbi διαμετρεῖν,
metaphora desumpta ab ac-

CU-

Χρῦσεον ἐνδαπίης θιεύμενος εἶδος Ἀθήνης,
 235 Ἐνθα δὲ Καρνείοιο παραγνάμψας Ἰακίνθου
 Ὄν ποτε κυρίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
 Δῆμος Ἀμυκλαίων, ἠγάσσατο μὴ Διὶ Λητώ
 Σκυζομένη, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν. αὐτὰρ Ἀ-
 πόλλων

Οὐκ ἐδάη Ζεφύρω ζηλήμονι παῖδα Φυλάσσω.
 240 Γαῖα δὲ δαικρύσαντι χαρισαμένη Βασιλῆϊ,
 Ἄν-

curata & recte librata men-
 sura. simplex μετρεῖσθαι si-
 mili fere sensu adhibuit So-
 phocles Aiac. v. 5.

Καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυπη-
 καῖς ὄρω
 Αἴαντ', ἐνθα τάξιν ἐσχάτην
 ἔχει,
 Πάλαμ κνηγεῖντα, καὶ με-
 τρημένον
 Ἰχνη τὰ κείνους νεοζάραχθ'.

Scholiasia. Μετρημένον. ἀειθ-
 μῆντα, ζηθῶντα, ἀκόλουθῶντα τὰ
 ἴχνη ἵδ' ἐκείνους. Sol etiam ele-
 ganter dicitur ἀναμείρεσθαι
 γῆν apud Heraclidem Alleg.
 Homer. p. 469. ἠλέκτωρ δὲ
 δυοῖν θάπερον, ἢ ἠλεκτεῖσθαι ὁ θεὸς
 ὀνομάζεσθαι μηδέποτε καὶ τῆς ἐπι-
 ψαίων, ἢ τάχα πιθανώτερον ἐ-
 πιελέκτωρ ἴς, ὦν, καὶ κυκλο-

περεῖ φορεῖ δὲ ἡμέρας καὶ
 νυκτὸς ἀναμείρεσθαι τὸ κό-
 σμον. legendum puto: ἢ
 τάχα πιθανώτερον ἐπὶ ἐλεκτῶρ πρὸς
 ὦν, κ. κ. φ.

v. 235. Καρνείοιο.] Apollo
 non Hyacinthus *Catnaeus*
 dicitur. Vel itaque *Colu-
 thus* erravit, vel Interpre-
 tes, qui Καρνείοιο pro epi-
 theto Hyacinthi cepe-
 runt. Potest forte Hyacin-
 thus hic dici Καρνεῖς, quippe
 Apollinis amafius, ut di-
 stingeretur ab aliis eius
 dem nominis, de quibus in
 Animadversionibus.

v. 235. Παραγνάμψας]
 Laur. παραγνάμψας. Par. B.
 παραγνάμψας.

v. 236. Ὄν ποτε] Laur.
 ἔποτε.

v. 237. ἠγάσσαθ'.] In Par.
 B

Indigenae Minervae simulacrum aureum
conspexit,

Tum Carnei Hyacinthi, alio deflectens: 235

Quem cum aliquando cum Apolline luden-
tem vidisset

Populus Amyclaeorum, admiratus est pug-
nam Zephyri

Indignantis, illumque adduxit: verum
Apollo

Ignorabat, se Zephyro aemulo amasium af-
servare.

Terra igitur ploranti gratificata regi, 240

Flo-

B. ἠγάσαστο & Ἀμυκλαίων.
Mox Voss. δὴ Διὶ Δητῶ. De
corruptissimo loco in A-
nimadvers. dicam, ubi e-
mendo:

"Οὐ ποτε κρείζοντα σὺν Ἀπόλ-
λωνι νοήσας
Δῆμον Ἀμυκλαίων ἠγάσασα-
το δὴδ' αἰήθου
Σκυζομένους, καὶ τῶν ἀνή-
γαγν.

v. 238. Σκυζομένη.] Recte
Aldus distinxit post σκυζο-
μένη, quod plerique ne-
glexerunt, haec cum seqq.
coniungenda rati.

v. 239. Ζεφύρου Ζηλήμονι.]
Antiqua scriptura est Ζε-
φύρου καὶ Ζηλήμονα. Porcius
pro eo dedit Ζεφύρου Ζηλή-

μονα, & sic sensum aequè
imperfectum reliquit. ad-
stipulantur tres Cod. Am-
brof. Par. A. B. Multo re-
ctius Vir D. ad Ald. Edd.
Falkenburgius, & Brodaeus Ze-
φύρου Ζηλήμονι, quomodo et-
iam Stephanus edidit. recte.
Ceterum Ovidius simili ra-
tione puerum vocat. Met.
x. 186.

— expalluit aequè,
Ac puer, ipse Deus: collapsosque erigit artus.

& sic puer & παῖς saepe a-
pud alios pro amasio po-
nuntur;

v. 240. Χαιροσαμένη.] Par.
A. χαιροσαμένη.

Ἄνθος ἀνιέζησε παραίφασιν Ἀπόλλωνι,
 Ἄνθος ἀριζήλοιο Φερώνυμον ἠβητῆρος.
 Ἦδη δ' ἄγχι δόμοισιν ἐπ' Ἀτρείδαο μελάθροισι
 Ἰστατο, θεσπεσίησιν ἀγαλλόμενος χαρίτεσσιν.
 245 Οὐ Διὶ τοῖον ἔτικτεν ἐπήρατον υἷα Θυώνη.
 Ἰλήκοις, Διόνυσε, καὶ εἰ Διὸς ἐσσι γενέθλις
 Καλὸς ἔην καὶ κεῖνος ἐπ' ἀγλαίησι προσώπου.
 Ἦ δὲ Φιλοξείνων θαλάμων κληΐδας ἀνεῖσα,
 Ἐξα-

V. 241. Ἄνιέζησε] Scripsi
 ἀνιέζησε, cum in vulgatis
 esset ἀνηνέζησε, quod miror,
 quo nomine adeo cunctis
 Editoribus & Interpretibus
 placuerit. Pro ἀνιέζησε
 quatuor Cod. Laur. Ambr.
 Par. A. & B. stant. In A.
 tamen margine ἀνηνέζησε.
 De his sic Cl. D'Orvillius:
*Occurrere ἀνέζω nescio, unde
 tamen hoc vocabulum, sed
 legendum censui, nunc a
 Codice firmatum vidi, ἀνιέζησε.
 per dialysin sane ab ἀνέζησε
 possit legi ἀνηνέζησε, sed
 talia mihi non facile probantur.
 in ἀνήντισε & similibus
 aliter se res habet.*

V. 243. Ἄγχι δόμοισιν.] Ἄγχι
 δόμοισιν & ἐπὶ μελάθροισι, vel
 ut vir Doctus ad Ald. Edd.
 emendaverat ἐπὶ μελάθρων ἰ-

dem fere dicit, nec facile
 coniungendum videtur.
 Duplici via medela in
 promptu est. Vel enim legi
 posset:

Ἦδη δ' ἄγχι δόμοισιν ἐπ' Ἀτρεί-
 δαο μελάθροισι.

vel

Ἦδη δ' ἄγχι δρόμοισιν ἐπ' Ἀτρεί-
 δαο μελάθροισι.

& sic per δρόμοι in plurali
 intelligendus est δρόμος a-
 pud Lacedaemonios, de
 quo consulendus Pausanias
 Lib. III. Cap. XIV. p. 241.
 Ne autem dubites, quin
 Menelai aedes prope hunc
 dictum *Dromum* fuerint;
 en Pausaniae verba de situ
 ip-

Florem eduxit, solatium Apollini,
 Florem nomine praeclari iuvenis insignitum.
 Jam autem prope aedes Menelai
 Accesserat, admiranda formae gratia insignis.

Non utique talem filium amabilem Jovi peperit Semele. 245

Ignoscas, Bacche, etsi sis ab origine Jovis.
 Erat & ille egregia forma praeditus.

Helena autem hospitalium aedium foribus
 referatis Sta-

ipfius domus libro citato p. 242. Τῆ Δρόμος δὲ ἐκτὶς κατὰ τῆ Ἡρακλέους τὸ ἀγαλμαῖ ἐστὶν οἰκία πρὸ ἐφ' ἡμῶν ἰδιώτης, Μενελάου ἑραχταῖον. *Extra Drumtum prope Herculis signum, domus est, nunc privati hominis, olim Menelai.*

v. 245. Θωῶνη.] Voss. Laur. Par. A. B. Θωῶνη.

v. 246. Ἰλήκεις.] *Apollonii vestigia forte legit L. II. 710.*

Ἰλήκεις· αἰεὶ θεὸς ἀναξ' ἀτρυπητοὶ
 ἔθειρα,
 Αἰὲν ἀδῆλητοι.

Ambros. Cod. ἠλήκεις.

Ib. Καὶ εἰ Διὸς ε. γ.] sic fere v. 274.

— εὐαδίν' ὑπὸ Κρο-
 νίδωο γενέθλης.

Anthologia Lib. I. Cap. xli. Epigr. I. 3.

Οἰκτεῖρω σέο κράτ' ἐπὶ Διὸς
 εἰσι γενέθλης.

sic scribendum, non γενέθλης.
 Convenit fere *Apollon. Rhod. L. II. 522.*

— Ἔπειρ π Λυκίω-
 νος εἰσι γενέθλης.

v. 247. Κἀκεῖν'.] Am-
 brof. καὶ ἐκεῖν'.

Ibid. Ἐπ' ἀγλαίῃσι προσώ-
 πῃ.] Vid. antea v. 85.

v. 248. Κληΐδας.] Ald.
 Neandr. κληΐδ'.

fic Voss. Laur. in Ambr. κληΐδ'. *Bro-*

daeus recte κληΐδας. quod Ste-

phanus in textum recepit.
 Consentiunt Par. A. & B.

Ἐξαπίνης Ἑλένη μετεκίαθε δώματος αὐλήν·
 250 Καὶ θαλερῶν προπάρουθεν ὀπιπτεύουσα θυράων,
 Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησε, καὶ ἐς μυχρὸν ἤγαγεν αὐλῆς,
 Καὶ μιν ἐφεδρήσσειν νεοπιηγέος ὑψόθεν ἔδρης
 Ἀργυρέης ἐπέτελλε· κόρον δ' οὐκ εἶχεν ὀπωπῆς·
 Ἄλλοτε δὴ χρύσειον οἴσσαμένη Κυθερείης
 255 Κοῦρον ὀπιπτεύειν θαλαμηπόλον· ὄψε δ' ἀνέγνω,
 Ὡς οὐκ ἔστιν Ἐρως· βελέων δ' οὐκ εἶχε Φαρέτριν.
 Πολλάκι δ' ἀγλαΐησιν εὐγλήνοιο προσώπου
 Παπταίνειν ἐδόκευε τὸν ἡμερίδων βασιλῆα·
 Ὅψε δὲ θαμβήσασα τόσιν ἀνενείκατο Φωνήν·
 260 Ξεῖνε, πόθεν τελέθεις; ἐρατὸν γένος, εἰπέ
 τε πάτρην. Ἄγλα-

v. 249. Μετεκίαθε.] sic *Hom.*
 Il. A. 713.

Ἄχ' ὅτε πᾶν πεδῖον μετεκία-
 θον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
 Ἄγγελος ἦλθε.

Schol. conferendus. ut &
Hesychius in Voc. pro *inse-*
qui Il. Π. 685.

Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε,
 καὶ μέγ' αἰόση.

conf. Il. Σ. 532. *Odyss.*
 A. 22. & alibi.

v. 250. Ὀπιπτεύουσα.] sic
 optime *Aldina*, *Neand.* &
Ubel. Consentiant *Cod.*
Voss. & *Laur.* In *Par. A. B.*
 ἐπιπτεύουσα. multo deterius
Ambros. ἐπιστεύουσα. *Stephanus,*
 eumque secuti *Leclercus* &
Portus unde hauserint ἐπι-
 πτεύουσα, equidem ignoro.

v. 252. Ἐφεδρήσειν.] *Idem*
 verbum vidimus antea iam
 versu 68. ubi conferenda
 cum hoc loco, quae nota-
 vit *Cl. D'Orville.* Cum ta-
 men varient *MSS.* non faci-
 le inauditum hoc verbum

Co-

Statim atrium aedificii transiit,
 Et ante pulchras fores circumspēctans, 250
 Ut vidit, ut animadvertit, eumque in con-
 clave duxit,
 Et fedi argenteae recens adpositae
 Insidere iussit; videndo oculos explere non
 potuit;
 Modo aureum Veneris filium cubicularium
 Videre se putans. donec tandem cognovit, 255
 Non esse Cupidinem: neque enim phare-
 tram vidit.
 Saepe etiam ob faciei elegantis pulchritudi-
 nem
 Vitium regem se spectare existimabat:
 Donec tandem admirabunda in haec verba
 erupit:
 Hospes, unde venisti? dic mihi genus 260
 tuum, & patriam.

Pul-

Colutho obtruderem. In Par. enim A. & B. per simplex σ ἐφεδρήσειν scribitur, quem admodum supra ἐφεδρήσονται non ἐφεδρήσαντο. Donec itaque occurrat forma ἐφεδρήσεν, malo ἐφεδρήζειν vel ἐφεδρήσεν reponere.

v. 253. Ἄργυρέης ἐπίπελλε] Voss. ἄργυρέος ἐπίπελλε.

v. 254. Ἄλλοτε.] *Dausque-*
ium secutus sum, qui me-

rito pro ἀλλ' ὅτε, quod in omnibus libris erat, emendavit ἄλλοτε. Respondet enim πολλάκις.

v. 256. Εἶχε φαρέτην.] Voss. οἶδε. Ambros. Par. A. & B. εἶδε. quod unice placet.

v. 260. Εἰπέτε πάτερ.] Aldin. Neandr. Ubel. εἰπέτε καὶ πάτερ, quam lectionem tuetur Erudit. *Schraeterus*
 Ani-

Ἄγλαϊὴν μὲν ἔοικας ἀριζήλω βασιλῆϊ,
 Ἄλλὰ τεὴν οὐκ οἶδα παρ' Ἀργείοισι γενέθλην.
 Οὐ Πύλον ἠμαθόεσσαν ἔχεις, Νηληϊὸν οὐδας.
 Ἄντίλοχον δεδάηκα, τεὴν οὐκ εἶδον ὄπωπῆν·
 265 Οὐ Φθίνην χαρίεσσαν, ἀριστήων τροφὸν ἀνδρῶν·
 Οἶδα περικλήϊστον ὅλον γένος Αἰακιδάων,
 Ἄγλαϊὴν Πηλῆος, ἔυκλείην Τελαμῶνος,
 Ἥθεα Πατρόκλοιο, καὶ ἠνορέην Ἀχιλῆος.
 Τοῖα πῶθ' ποθέουσα λιγύθροος ἐννεπε νύμφη.
 270 Αὐτὰρ ὁ μειλίχιν ἠμείβετο γῆρυν ἀνοίξας·
 Εἴτινά που Φρυγίης ἐνὶ τέρμασι γαῖαν ἀ-
 κούεις, Ἴλιον,

Animadv. ad *Musaem* p. 305. Metro succurrere conati sunt *Dausqueius* & Vir Doctus ad Ald. Edit. legendo εἰπέ πάτρω τε. Aliter paulo *Falkenburgius* εἰπέ δὲ πάτρω. Melius arbitror sese habere, quod *Stephanus* dedit εἰπέ τε πάτρω, idque lubens arripui eo magis, quod huic sententiae etiam saveret Cl. *D'Orvillius*. Ita enim ad illa εἰπέ τε πάτρω: Hoc, inquit, malim, quam πάτρω τε. εἰπέ καὶ ἡμῖν Cod. unde turbatum dudum in hoc versiculo fuisse adparet. Imo εἰπέ καὶ ἡμῖν non tantum in

Laurent., sed etiam quatuor Cod. reliquis, quae lectio licet aliquo saltem modo defendi posset; tamen alteram malui.

v. 263. ἠμαθόεσσαν.] Epitheton rursus *Homericum*. vid. Il. I. 153. 295. Odyss. A. 93. & alibi. sic & Νηληϊόν. vid. supra ad vers. 215.

v. 265. Οὐ Φθίνην.] Hic versus si non transponendus, quod ad structuram saltem pendet ab ἔχεις versu 263.

v. 268. ἠνορέην Ἀχιλῆος.] Cod. Ambros. οἰνορέην.

v. 270. ἀνοίξας.] *Brodaeus* &

Pulchritudine quidem praeclaro regi similis
es,

Verum genus tuum inter Graecos non novi.
Non certe Pylum arenosam, terram Neleiam
incolis,

Non Phthiam amabilem, praeclarorum vi-
rorum altricem.

Novi Antilochum, at tuam faciem nunquam 265
vidi.

Novi celeberrimum AEacidarum genus,
Pulchritudinem Pelei, gloriam Telamonis,
Indolem Patrocli, & fortitudinem Achil-
lis.

Ita arguta nymp̄ha, desiderio incensa, lo-
cuta est.

Paris vero blanda voce illam excepit: 270

Si forte de terra in finibus Phrygiae fama
ad te pervenerit

Ilio,

& Neander voluerunt οἶζας
pro ἀνολζας. male. Tryphiodo-
rus Ilii Excid. v. 115.

Ἄφρω δ' αἰνῶν ἐπέων ᾠδῖνας
ἀνολζας
Δεινὸν ἀνέβροντησε.

& propius ad nostram ῥῆσιν
v. 475.

Μᾶνθ' ἀμοιβάϊλω ἡμεῖβέθ
γῆρυν ἀνολζας.

quae ex eodem fonte hau-
sta videntur, nisi potius
Nostrum ex ipso Tryphiodoro
desumfisse, credas.

v. 271. Τέρμωσι] In Editis
omnibus τέρμωσι. contra in
Cód. κείρωσι. utrumque di-
citur.

Ἴλιου, ἣν πύργωσε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 Εἴ τινά που πολύολβον ἐνὶ Τροίῃ βασιλῆα
 Ἐκλυες εὐωδῆος ὑπὸ Κρονίδαο γενέθλης
 275 Ἐνθεν ἀριστεύων ἐμφύλια πάντα διώκω.
 Εἶμι, γύναι, Πριάμοιο πολυχρύσου Φίλος υἱός
 Εἶμι δὲ Δαρδανίδης· ὁ δὲ Δάρδανος ἐκ Διὸς ἦεν
 Ἐνθεν ἀπ' οὐλύμποιο θεοὶ ζυνήονες ἀνδρῶν
 Πολλάκι θητεύουσι καὶ ἀθάνατοὶ περ ἔοντες
 280 Ἔων ὁ μὲν ἡμετέρης δωμήσατο τείχεα πάτρης,
 Τεί-

v. 274. Ἐκλυες εὐωδῆος.]
 Ambros. ἔκλυες.

Ibid. εὐωδῆος.] Ald. εὐω-
 δον. sic Neandr. Cod. Voss.
 & Par. A. εὐωδῆος scriben-
 dum, dudum monuere
Falkenburgius, Brodaeus,
Dausqueius, Neander, &
 Vir D. ad Ald. Edd. qui
 insuper adleverat ἀπὸ Κρο-
 νίδαο, quod minus probo.
Brodaeuus sequuntur *Stepha-*
nus, Lectius & Portus. Idem
 merito adoptavit *Ubelus.*
 Emendationem iuvant Co-
 dices tres Par. B. Ambros.
 Laurent. ubi εὐωδῆος. Εὐω-
 δῆος simili modo *Orpian.* Cyn.
 III. 19.

καὶ ῥιζοδανὸν θοὸν
 ἄεμα

ῥείης εὐωδῆος ὑπὸ ζεύγλη-
 σιν ἄεμα.

Confer Doct. *Wesseling.* Pro-
 babil. Cap. xxiv. p. 206.
 cuius emendationi in *Ma-*
ximo Philof. libenter sub-
 scribo.

v. 275. Ἐμφύλια π. διώκω.]
 Recte locum ceperunt
Brod. Neander & Vir D. ver-
 tentes *generis insignia.* Dicit
 enim Paris se clarissimo-
 rum heroum facta imitan-
 do, generis sui & paren-
 tum vestigiis insistere, &
 in omnibus eos imitari. *He-*
sychius: Ἐμφύλιον. συγγενικόν.
 Ἐμφύλιον αἷμα cognatum san-
 guinem dixit *Pindarus* Py-
 thion. Od. II. 57. Contra
 ἔκφυλοι *Hesychio,* τὸ μὴ συγγενές,
 ἄλλο-

Ilio, quam muris cinxerunt Neptunus & Apollo.

Si quem divitem in Troia Regem

Novisti de foecunda Jovis progenie.

Inde omnia generis insignia moribus imitor. 275

Sum, ô mulier, ditissimi Priami filius.

Sum Dardanides. Dardanus vero a Jove est.

Hinc de coelo Dii inter homines versantes

Saepe, licet immortales sint, famulantur.

Ex illis fane patriae nostrae urbis moenia ex- 280
struxere,

Moe-

ἀλλόφυλον. Ἀλλόφυλον de brutis animantibus utitur *Achilles Tatius* Lib. I. p. 59. Γίνεται δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑρπετοῖς ἄλλο ἔρωτ' ὁ μυσήριον, ἐπὶ τοῖς ὄμοιοις μόνον ὡς ἀλλήλα, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀλλοφύλοις. In serpentibus non solum eiusdem, sed etiam diversi generis, aliud amoris arcanum invenitur.

v. 278. Θεοὶ ξυνήγοι. Communis omnium librorum editorum aequae ac manu exaratorum scriptura est, ξυνήγοι. Cum tamen vocabulum spurium sit, non Graecum; dubium non est, quin prono errore scriptum fuerit pro ξυνήγοι; quod proinde consentien-

te etiam Clarissimo *D'Orvillio* adoptavi. *Hesychius*: Ξυνάγοι. κριωνοί. sic cum *Soringio* legendum docet ordo literarum. mox idem: Ξυνήγοι, κριωνοί. *Hesiodus* Theog. 595.

Ὡς δ' ὀπὸτ' ἐν σμήνεσσι κριωνοῖς
ξεφείεσσι μέλιος αἰ
Κηφῆνας βίσκισσι, κριωνοῖς ξυνή-
γοις ἔργων.

v. 601.

Ὡς δ' αὐτῶς ἀνδρῶσσι κριωνοῖς
θνητοῖσι γυναῖκα
Ζῶς ὑψίθεσσι μέλιος αἰ
ξυνή-
γοις ἔργων
Ἀργαλίω —

Τείχεα μὴ πίπτοντα, Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.
 Αὐτὰρ ἐγὼ, βασίλεια, δικασπόλος εἰμὶ θεάων.
 Καὶ γὰρ ἀκηχεμένησιν ἐπουρανίοισι δικάζων,
 Κύπριδος ἀγλαΐην, καὶ ἐπήρατον ἦνεσα μορφήν.
 285 Ἡ δὲ περικλήϊστον, ἐμῶν ἀντάξιον ἔργων,
 Νύμφην ἡμερόεσσαν ἐμοὶ κατένευσεν ὀπάσσαι·
 Ἦν Ἑλένην ἐνέπουσι, κασιγνήτην Ἀφροδίτης·
 ἧς ἔνεκεν τέτληκα καὶ οἴδματα τόσσα περῆλαι.
 Δεῦρο γάμον κεράσωμεν, ἐπεὶ Κυθήρεια κελεύει·
 290 Μὴ με καταισχύνειας, ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξης.
 Οὐκ ἔρέω· τί δὲ τόσσον ἐπισταμένην σε διδάξω;
 εἶσθα γὰρ, ὡς Μενέλαος ἀνάλκιδός ἐσι γενέθλης.

Οὐ

v. 283. Ἐπουρανίοισι δ.] Libri omnes ἐπ' ἐρανήσι. Ubelius malebat ἐπουρανήσι. Verum arbitror, legendum ἐπουρανήσι. vide, quae supra notavi ad verbum 126.

v. 286. Ὀπάσσαι.] Laur. ἐπάσσαι.

v. 290. Κύπειν.] Similiter Apollon. Rhod. I. 1233.

— τ' δὲ φρένας ἐπτοήσεν

Κύπειν, ἀμύχανη δὲ μόγις συναγέρατο θυμῶν.

Scholiasia. Κύπειν. τὸ ἐρωπιῶν

πάθῳ. Adde Manethon. Lib. III. Apotel. 179. Posses tamen etiam pro Venere capere illud κύπειν; quam suam appellat Paris, quia sub eius auspiciis potissimum Helenae nuptias ambiret. inque illius Deae castris militaret.

v. 291. Ἐρέω.] Haec loco minus commodò collocata videntur. Post versum 288. ubi rei narratae finem imponit, optime meo iudicio collocari possent hoc modo:

Ἦν

Moeniâ non ruitura, Neptunus & Apollo.
Ceterum, o regina, Dearum arbiter sum:
Quippe qui moestis ius dicens Deabus,
Veneris pulchritudinem, formamque amabi-
lem probavi.

Illa vero praeclaram, meisque laboribus re- 285
spondentem,

Gratam puellam mihi daturam se promisit;
Quam Helenam appellitant, sororem Ve-
neris.

Cuius gratia tot maria superare sustinui.

Agedum, nuptias ineamus, quoniam Venus
praecipit.

Ne me rubore perfundas, meamque Vene- 290
rem reprehendas.

Plura non addam: quid enim gnaram te illa
docerem?

Etenim nosti, genere imbelli Menelaum esse.
Non

^δ ἢ Ἐλένη ἐπέσει κωσιγνήτην
Ἄφροδίτης,

^ε ἢς ἔνεκεν τέλῃσιν καὶ οἰδομασί-
βουσι περῆσαι.

Οὐκ ἐρέω. τί δὲ τόσον ἐπιστα-
μένῳ σε διδάξω;

Δεῦρο γάμον κερᾶσθαι μὲν, ἐπεὶ
Κυθήρεια κελύβη.

οἶδα ἤδ, ὡς Μενέλαος αἰ. ε. γ'

voluerit: praecedit enim

Μὴ με καταισχύνεις, ἐμὴν καὶ
Κύπρον ἐλέγξῃς.

quae si coniungantur, ele-
gans Paridis & Menelai
oppositio erit; quo nihil
fane facit hic noster ver-
ficulus.

In his verbis transitus non
inelegans. Imo sic multo
melius intelligi poterit,
quid versu 292.

Οὐ τοῖαι γεγάατιν ἐν Ἀργείοισι γυναῖκες·
 Καὶ γὰρ ἀκιδνοτέροισιν ἀεζόμεναι μελέεσσιν,
 295 Ἀνδρῶν εἶδος ἔχουσι νόθοι δ' ἐγένοντο γυναῖκες.
 Ἐννεπεν ἡ δ' ἐρόεσσαν ἐπὶ χθονὶ πῆξεν ὀπωπὴν,
 Διρὸν ἀμιχανέουσα, καὶ οὐκ ἡμείβετο νύμφῃ.
 Ὀψὲ δὲ θαμβήσασα τόσῃν ἀνευεῖκατο Φωνήν·
 Ἀτρεκέως, ὣς ξεῖνε, τεῆς ποτὲ τείχεα πάτρης,
 300 Τὰ πρὶν ἐδωμήσαντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
 Ἦθελον ἀθανάτων δαιδάλματα κεῖνα νοῆσαι,
 Καὶ νομὸν οἰσπόλοιο λιγύπνοον Ἀπόλλωνος,
 Ἐνθα θεοδμήτοισι παρὰ προμολῆσι πυλάων
 Πολλάκις εἰλιπόδεσσιν ἐφέσπετο βουσὶν Ἀ-
 πόλλων.

Ἔρχεο

v. 294. καὶ ᾧ ἄ.] Hic una cum sequente versu in Par. B. desideratur.

Ibid. 294. Ἀκιδνοτέροισιν] Male *Dausqueius* locum hunc cepit, qui ignorans ἀκιδνοτέροισι μελέεσσιν esse *minus pulchris*, atque adeo *deformioribus membris*, ita interpretatur: *Etsi Laeænis membra sint debiliora, quam viris: virorum tamen instar iis est.* Nec multo melius ei cessit, quam mox

addit, coniectura, forte legendum καὶ ᾧ ἀρειοτέροισιν. hoc enim menti Poetae plane contrarium.

v. 295. Νόθοι.] Ita fere νόθοι *Achill. Tatius* adhibuit L. III. p. 177. μέλανες δὲ τὴν χροίαν, ἔκαστὴ τὴν Ἰνδῶν τὴν ἀκροῦσιν, ἀλλ' οἷοι αὐτὸ γένοιτο νόθοι Αἰθιοψ. Imo ad res translate *Heliodorus* Lib. v. p. 245. lin. 32. ἵνομα νόθον. Adde *Aristaen* L. I. Epist. x. p. 62.

v. 295. Ἐπὶ χθονὶ π., ὅ] He-
mi-

Non tales mulieres inter Graecos inveniuntur:

Deformioribus enim natae membris,
Forma viros referunt, & a ceteris mulieribus
degenerant. 295

Dixerat: at Helena lumina in terram de-
fixit,

Diu haesitans, nec quidquam respondit.

Tandem vero admiratione perculsa, talia ver-
ba dedit.

O Hospes, profecto moenia patriae tuae
urbis,

Exstructa olim a Neptuno & Apolline,
Splendida illa Deorum opera, videre deside-
ravi. 300

Ut & pascua fragrantia Apollinis pastoris;
Ubi ante portas divina arte exstructas
Saepe boves vatias pascebat Apollo.

Age

mistichium desumptum ex
Musaei v. 160.

Παρθενική δ' ἄφθογγος ἐπὶ χθό-
να πῆξεν ἑπὶ ὠπὴν.

ubi vide doctissimos Edi-
tores *Röverum* & *Schraderum*.

v. 303. Προμηθεῖσι] Hac-
tenus Editores omnes προ-
βολῆσι πυλάων. Ego vero Co-
dicum auctoritate fretus

temperare mihi non po-
tui, quin certissimam emen-
dationem προμολῆσι in tex-
tum reciperem. Dissen-
tiunt quidem leviter Codi-
ces; in Voss. enim προμο-
λῆσι. pro eo rectius in Par. A.
προμολῆσι Laur. προμηλῆσι, &
corruptius adhuc in Ambr.
προμηχῆσι. in omnibus ta-
men verae lectionis mani-
festa rudera.

305 Ἔρχεο νῦν Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίην με κομίζων·
Ἐφομαι, ὡς Κυθέρεια γάμων βασιλεία κελεύει.
Οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅτε Τροίη με νοήσῃ.
Τοίην συνθεσίην καλλίσφυρος ἔννεπε νύμφη.
Νῦξ δὲ πόνων ἄμπαυμα μετ' ἠελίοιο κελεύθους
Υ-

v. 305. Ἔρχεο.] Priscarum Editionum & Cod. Par. A. B. & Voss. scriptura ἄγρειο est. Laur. ἔγρειο. Existimaui aliquando, legendum ἄγρει, qua in re contentientem vidi Cl. D'Orvillium. Conieceram, inquit, ἔγρειο. cui adstipulatur Codex, quod licet proprie ad dormitantem referatur, excitandis & aliis inservire posse videtur. nunc pene malim:

Ἄγρει νῦν Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίην με κόμισσον.

ἄγρει quem usum habeat apud principem Poetam, notius. Favet huic coniecturae Cod. Voss. ubi κόμισσον. In Par. A. marg. κόμισσον. Cum tamen in Ambros. Cod. ceteroquin non optimo, legatur ἔρχεο, quin haec vera sit lectio, non dubito. Verbum ἔρχεσθαι familiarique eleganter cum parti-

cipiis hoc modo construi, notum.

v. 306. Γάμων βασιλεία] Veram scripturam, quae in nonnullis Editionibus desiderabatur, ubi γάμον, revocavi ex Aldina ceterisque priscis libris. consentiunt Cod. Voss. & Laurent. Ceterum cum Colutho rursus fere Ovidius convenit Heroid. Ep. xvii. 131.

Prima mea est igitur Veneri placuisse voluptas:
Proxima, me visam praemia summa tibi.

v. 307. Τρομέω] In Vossiano τρομέω. in reliquis Codicibus MSS. τρομέω.

Ibid. Ὅτε Τροίη με νοήσῃ.] Antiqua scriptura, quae in omnibus impressis conspicitur, est ὅτ' ἐν Τροίη με νοήσῃ sic etiam Cod. Laurent. Cum vero in reliquis qua-

Age dum, Sparta me Troiam duc. 305
 Sequar, quemadmodum Venus nuptiarum
 praefes vult.

Non sane metuo Menelaum, cum me Tro-
 ia viderit.

Talem conditionem pulcherrima nympa
 iniit.

Nox vero labores finiens, post solis vias
 Som-

quatuor Codicibus legatur
 ὅτε Τροίη με νόησῃ, pro quo
 rectius in Voss. ὅτε Τροίη με
 ν., parum de altera scriptura
 sollicitus sum, nec dubito,
 quin a malis correctori-
 bus, dicam corruptoribus,
 ortum ducat. Qui itaque
 genuinam manum deside-
 ret, is quantocius, ut
 scripsi, ὅτε Τροίη με νόησῃ re-
 ponat. Noster antea v. 163.

Νυμφίον ἀδρήσει σε μετὰ Τροί-
 ην Λακεδαιμόνων.

ubi locutio germana fere.
 Verbum ὄσσομαι simili mo-
 do *Homerus* de mari adhi-
 buit II. E. 17.

Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος
 μέγα κύματι κωφῶ,
 ὄσσομένον λιγέων ἀνέμων λαι-
 ψηρὰ κέλευθα.

Sic *Propertius* de ventis
 Lib. III. Elegia v. 71.

*At tu, saeve Aquilo, nun-
 quam mea vela videbis.*

v. 309. Ἡελίοιο κελεύθης] E-
 legantem usum vocis κέλευ-
 θος obiter observa. Simi-
 liter *Apollon. Rhod. L. I. 500.*

Ἄσρα σεληναίη τε καὶ ἡελίοιο
 κέλευθοι.

Μήνης κέλευθοι apud eundem
 Lib. III. 533. sic passim
 obvium ἀνέμων κέλευθα, ut
Homer. II. O. 620. & alibi.
 Ὑγρά κέλευθα *Orpheus* Argon.
 1099. pro mari:

— σὺν δ' ἔσπετο ποι-
 τοπόρος νῆος
 Τέμνουσ' ὕγρα κέλευθα παρὰ
 ξυσοῖς κροκάλοισιν.

Pau-

- 310 Ἵπνον ἐλαφρίζουσα μετήγορον, ὤπασεν ἠῶ
 Ἄρχομένην· δοιάς δὲ πύλας ὠίζεν ὄνειρων,
 Τὴν μὲν ἀληθείης, κεράων ἀπελάμπετο κόσμῳ,
 Ἐνθεν ἀναθρώσκουσι θεῶν νημερτέες ὀμφαί·
 Τὴν δ' ἐλεφαντίνην κενεῶν θρέπτειραν ὄνειρων.
 315 Αὐτὰρ ὁ ποντοπόρων Ἑλένην ἐπὶ σέλματα νηῶν
 Ἐκ θαλάμων ἐκόμισσε Φιλοξείνων Μενελάου,
 Κυδιόων ὑπέροπλον ὑποσχέσιν Κυθερείης,
 Φόρ-

Paulo aliter *Apollon. Rhod.*
 Lib. II. 630.

———— συγέων μὲν ἄλῳς
 κρυόεντα κέλευθα
 Νηὶ διαπλάειν, συγέων δ' ὄγ' ἐπ'
 ἠπείροιο
 Βαίνομεν· πάντη γὰρ ἀνάροισι
 ἄνδρες ἕασιν.

lege βαίνομεν.

v. 310. ἠῶ] *Prisca*
 Edd. ἠῶς Ἄρχομένη. Co-
 dices praeter *Ambros.* om-
 nes ἠῶ. In *Laur.* tamen
 mutato accentu ἠῶ. In
 priori scriptura consen-
 tiunt *Brodaeus, Falkenburgius,*
Neander, & Ubelus,
 qui ἠῶ ἀρχομένην in textum
 intulit. Idem adscripserat
 Vir D. ad Ald. Edd. nec
 dissentit Cl. *D'Orville.*

Hanc proinde scripturam,
 ut certissimam manum *Coluthi*,
 in textum invehere
 nullus dubitavi. Videtur
 quidem paulo durior locuti-
 tio, qua nox ὀπάσαι ἠῶ dicatur,
 sed talia in *Colutho*
 & huiusce generis aliis
 Poetis ubique obvia, nec
 est, cur quemquam offenda-
 nt. Ad intellectum loci
 facit *Eust.* ad *Hom.* II. B.
 p. 129. l. 30. οἱ πρὸς τὴν ἠῶ
 ὄνειροι μᾶλλον ἀληθεῖς, ὡς ἤδη
 πεπτομένων τῶν σιτίων, καὶ τοῦ
 λογιστικοῦ νήφοντος.

v. 311. Τὴν μὲν.] *Laur.* τῆ
 μὲν.

Ibid. Κεράων.] Sic scri-
 psi praecedentibus *Brodaeo,*
Falkenburgio, Neandro, &
Viro D. ad Ald. Edd. aliis-
 que. Pessima in *Aldina, &*
 ple-

Somnum allevans, exhibuit iam Auroram 310
 Orientem; & binas somniorum portas aperuit;
 Hanc veritatis, quae corneo splendebat or-
 natu:

Qua veracibus Deorum vocibus exitus pateat.
 Illam vero eburneam, unde falsa somnia pro-
 deunt.

Ceterum Paris velocibus navibus Helenam 315
 Ex aedibus hospitalibus Menelai abripuit,
 Et Veneris dono supra modum elatus,

plerisque aliis scriptura e-
 rat *κεράων*. In Voss. Par.
 B. & margine Par. A. est
κεράων

Ibid. *Κεράων ἀπελάμπητο
 κόσμῳ.*] Recte subolfecit
Βρολαεως, articulum ἢ hic
 reticeri, ut nempe referat-
 tur ad *πύλη*. Malo tamen
 addita particula δὲ legere:

*Τὴν μὲν ἀληθείης, κεράων δ' ἀπ-
 ελάμπητο κόσμῳ.*

Callimachus similifere modo
 Hymn. in Dian. 102.

— *κεράων δ' ἀπελάμ-
 πητο χρυσός.*

Posset etiam non male *κε-
 ράων ἢ λάμπητο κόσμῳ* scri-
 bi. Ceterum distinctionem
 post *ἀληθείης*, quae in prio-
 ribus Edd. desiderabatur

Bel-
 cum iactura sensus, addi
 curavi. Errant autem In-
 terpretes *Coluthi*, qui *κόσμον*
 pro *mundo*, ut apud Astro-
 nomos notum, ceperunt.

v. 314. *Ἐλεφαντίνην.*] In
 omnibus libris hic verius
 ita legitur:

*Τὴν δὲ δολοφροσύνης, κενεῶν
 θρέπτειραν ὀνείρων.*

cum tamen in Par. A. *τὴν
 δ' ἐλεφαντίνης* & rectius in
 Voss. *ἐλεφαντίνην* legatur,
 hoc, ut certissimam *Coluthi*
 manum, tuto in textum in-
 vehi posse censui.

v. 317. *Κυδίων.*] Haud
 invitus equidem Viri Do-
 cti ad Ald. Edd. sententiae
 subscribo, post *κυδίων* inter-
 ponentis δ'. *Κυδίων δ' ὑπέρ-
 σπλον ὕ. Κ.*

- Φόρτον ἄγων ἔσπευδεν εἰς Ἴλιον ἰωχμοῖο.
 Ἑρμιόνη δ' ἀνέμοισιν ἀπορρίψασα καλύπτριν,
 320 Ἴσαμένης πολύδακρυς ἀνέσενεν ἠριγενείης.
 Πολλάκι δ' ἀμφιπόλους θαλάμων ἐκτοσθε λα-
 βοῦσα,
 Ὀξύτατον βοάουσα, τόσιν ἀνενείκατο Φωνήν·
 Παῖδες, πῆ με λιποῦσα πολύστονος ὤχε-
 το μήτηρ,
 Ἥ χθιζὸν σὺν ἐμοὶ θαλάμων κλιῖδας ἐλοῦσα,
 325 Ἐδραθεν ὑπνώουσα, καὶ εἰς μίαν ἤλυθεν εὐνήν·
 Ἐνεπε δακρυχέουσα, συνωδύροντο δὲ παῖδες·
 Ἀγρόμεναι δ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προθύροισιν ἐρύκειν
 Ἑρμιόνην σενάχουσαν ἐπειρήσαντο γυναῖκες·
 Τέκνον ὀδυρομένη γόον εὐνασον· ὤχετο μήτηρ·
 330 Νοστήσει παλίνοστος, ἐπεὶ κλαίουσαν νοήσει.

Οὐχ

v. 318. Φόρτον] Non vi-
 deo, quid moverit *Portum*
 ad vulgatum *Φόρτον* in *Φέρτρον*
 mutandum, cum Φόρτον o-
 mnino fit retinendum, nec
 ullus voci *Φέρτρον* hic locus.

v. 321. Ἐκτοσθε λαβοῦσα.]
 Fuit, cum scribendum
 crederem *καλοῦσα*, quod et-
 iam Viro Docto ad Ald.
 Edd. obversabatur olim.
Dausqueii ἐκτοσθε scribentis

coniectura menti Poetae
 adversatur.

v. 322. βοάουσα, τόσιν ἀ.
 φ.] Par, A. & B. βοῶσα τόσ-
 σιν.

v. 323. Πολύστονος.] Si in
 Vulgata acquiescendum,
πολύστονος μήτηρ dici videtur
 Helena ob tot mala & lu-
 ctus, quorum causa unica e-
 rat. *Homerus* II. A. 445.

οἰ

Belli onus ad Ilium festinanter abduxit.

At vero Hermione ventis velamen abiiciens,
Prima luce lacrimabunda ingemuit:

Et saepius comitibus extra aedes vocatis
Magno clamore has voces edidit:

320

Famulae, quo abiit mater me gemebun-
dam relinquens,

Quae heri mecum aedium clavibus acceptis,
Dormitum abiit, eundemque lectum petiit.

325

Sic lacrimans locuta est, unaque lugebant
ancillae,

Quae ante fores congregatae, cohibere
Hermionem gemiscentem tentabant.

Filia gemebunda desine lugere; abiit mater.
Redibit, cum te plorare cognoverit.

330

Non-

Ὅς νῦν Ἀργεῖοιτι πολύσωνα κή-
δὲ ἐφῆκεν.

Δῆρον δ' οὐ μετέπειτα πολύσα-
νον ἄιον αὐδῆν.

Scholiasta, nec non Hesychius
Πολύσωνα, πολλῶν σεναγμῶν αἴτια
interpretantur. Concini-
or vero scriptura erit:

v. 327. Προθύροισι.] Laur.
Cod. προθύρητιν.

v. 329. Γόον εὐνάσων.] Con-
iungendum γόον εὐνάσων. Ho-
mer. Odyss. Δ. 758.

Παῖδες, πῆ με λιποῦσα πολύ-
σονον ἄχετο μήτηρ.

Ὡς φάτο· τῆς δ' εὐνήτε γόον,
σχέθε δ' ἄσσε γόοιο.

v. 339.

Τοῖα δὲ δακρύσασα πολύσωνος
ἔνεπε κόρη.

v. 330. Παλίνορσος.] Laur.
παλίνορσον.

v. 230. Ἐπεὶ κλαίεσαν νοῆ-
σει.] Omnium fere libro-

fic in genere *tristem* deno-
tat. *Apollon. Rhod. L. II.*
1260.

rum, atque typis impresso-
rum

Οὐχ ὄραϊς ; γοεραὶ μὲν ὑπημύουσι παρειαί,
 Πυκνὰ δὲ μυρομένης θαλεραὶ μινύθουσιν ὀ-
 πωπαί.

³ Ἡ τάχα νυμφάων ἐς ὀμήγυριν ἀγρομενάων

⁴ Ἠλυθεν, ἰθείης δὲ παραπλάζουσα κελεύθου,

535 ⁵ Ἴσταται ἀσχαλώουσα, καὶ ἐς λειμῶνα μολοῦσα

⁶ Ὠράων, δροσόεντος ὑπὲρ πεδίοιο θαάσει·

⁷ Ἡ χροά πατρώοιο λοεσσαμένη ποταμοῖο

⁸ Ωίχετο, καὶ δήθυνεν ὑπὲρ Εὐρώταο παρ' ὄχθαις.

Τοῖα

rum constans scriptura est
 ἐπεὶ κλαίεσαν νοήσει. Vir D.
 ad Ald. Edd. Neander &
 Brodaeus, quique id in tex-
 tum receperunt, doctissimi
 Stephanus, Lectius, & Por-
 tus scribendum voluerunt
 ἐπεὶ κλαίεσαν οἴσει. Quod fa-
 tis recte factum videri pos-
 set, ut adeo mirum non
 fit, qui illud deosculatus
 fuerit Vir Summus. Jac.
 Phil. D'Orville, cuius ec-
 ce notam: 'οἴσει, inquit,
 recte credo emendatum. He-
 sychius οἴσατο, ἐνόησε. nam ut
 legamus νόση α γλαφυρία Co-
 luthi alienum. Quamvis id
 omnino probem in Callima-
 chi Hymno in Jovem a Ma-
 gno Bentleio restitutum. Vi-

deri posset & huic emen-
 dationi favere Cod. Am-
 brof. quippe in quo nulla
 a Stephaniana notetur def-
 ferentia. Cum tamen col-
 latio, ut iam alias monui,
 minus fidelis videatur, &
 in reliquis scriptis libris fi-
 ne ulla scripturae mutatio-
 ne retineatur ἐπεὶ κλαίεσαν
 νοήσει, parum hac in parte
 fidei habendum huic Col-
 lationi, reor. Paulo aliter
 tentavit Falkenburgius, qui
 mendam non in νοήσει, sed in
 κλαίεσαν quaerens, scriben-
 dum existimavit κλαίεσα νοή-
 σει. si tamen paulo accura-
 tius locum considerasset,
 facile vidisset, hanc scriptu-
 ram a Colutho alienam esse.
 Her-

Nonne vides, quantum praeluctu subsidant
genae,

Quantumque continuo fletu vigentes absumantur oculi?

Aut fortasse ad nympharum coetum

Abiit, rectaque aberrans via

Tristis incedit, & ad pratum gressa

Horarum, roscido super campo sedet.

Vel patrio fluvio corpus ablutum

Abiit, & moratur ad Eurotae ripas.

335

Ta-

Hermiones enim, non vero Helenae partes hic erant plorare. Vel itaque in priori emendatione *ἐπεὶ κλαίεισαν* ὅτι *ἔπει* acquiescendum, vel, quod aliquando conieceram ob defectum voculae admodum necessariae *σε*, *ἐπεὶ κλαίειν σε νοήσει* scribendum.

v. 332. Πικρὰ.] In Voss. *πίκρα*, pro quo si accentu mutato legas *πικρὰ* δὲ *μυρομένης*, sensus non inelegans evadet. Πικρὸν δάκρυον *Homer.* Odyss. Δ. 153.

Αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε
Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.

Adde e multis unicum Lu-

σε locum Euangel. c. xxii. 62. Καὶ ἐξεβλῶν ὁ Πέτρος ἐκλαυσε πικρῶς. Vulgatam tamen rectius, & loco convenientius sese habere censeo.

v. 335. Καὶ ἐς λειμῶνα.] Haec plerorumque Codicum & editorum librorum scriptura est. In aliis erat καὶ εἰς λ.

v. 337. Ἡ χροῖα πατρώοιο.] Voss. Cod. *πατρώοιο*, pro eo in Aldin. & aliis quibusdam *πατρῶοιο*. Cum Aldina consentit Cod. Laur.

v. 331. Δῆθ' ἔθενεν ὑπὲρ Εὐρ. π. δ.] Ita in antiquis libris reperire licet hunc versum. Mendosam scripturam habent praeterea Cod. Voss. Laur. Par. A. B. In Edd. *Stephan. Lezii, & Porti* καὶ δ' ἔθενεν Ἐυρώταο παρ' ὀχθαίς. Ste-

- Τοῖα δὲ δακρύσασα πολύστονος ἔννεπε κούρη·
 340 Οἷδεν ὄρος, ποταμῶν ἐδάη ῥόον, οἷδε κελεύθους
 Ἐς ῥόδον, ἐς λειμῶνα· τί με φθέγξασθε γυναῖκες;
 Ἀστέρες ὑπνώουσι, καὶ ἐν σκοπέλοισιν ἰαύει·
 Ἀστέρες ἀντέλλουσι, καὶ οὐ παλίνορσος ἰκάνει.
 Μῆτερ ἐμὴ, τίνα χῶρον ἔχεις; τίνα δ' οὔρα
 ναίεις;
 345 Πλαζομένην θῆρές σε κατέκτανον; ἀλλὰ καὶ
 αὐτοὶ

Θῆ-

Stephano praeivit Brodaeus, nec dissentiunt Vir D. ad Ald. Edd. Falkenburgius, Neander & Ubelus. Sed ut in ἐϋρώταο & similibus eiusmodi resolutiones licitas esse omnino largior, ita in Εϋρώταο plane diversus sentio, nec facile Ἐϋρώταο scribi probo. Hoc credo sentiens Dausqueius a Brodaeo aliisque diversus abiit, & divinavit legendum δῆθυνέ ποτ' Εϋρώταο παρ' ὄχθαις: quod etsi ferri possit, nondum tamen satisfacit. Plane existimo, παρ' ὄχθαις a malis correctoribus fuisse profectum, & sic locum legendum:

Ὡρίχετο καὶ δῆθυνε παρ' Εϋρώ-
 ταιο ῥεέθροις

Ante versu 219.

Σπάρτην καλλιγύναϊκα, φίλην
 πόλιν Ἀτρείωνος,
 Κεκλιμένην ἐνόησε παρ' Εϋρώ-
 ταιο ῥεέθροις.

v. 352.

Μὴ δ' ἱερῶν γονόντος ἐπ' Εϋ-
 ρώταο ῥεέθραν·

amat enim Noster saepe eadem verba & hemistichia, repetere. Conferatur etiam *Theocrit Id. xviii. 24.*

v. 340. Οἷδεν ὄρος.] In Ald. & quibusdam aliis editis εἶδεν & μοχ εἶδε In Stephan. aliisque οἷδεν & οἶδε Sic Cod. Laur. Par. B. & Ambros. In Voss. Par. A. εἶδεν rursus & εἶδε. v. 341.

Talia vero cum gemitu loquebatur tristissima puella:

Novit montem, & fluviorum fluxus, neque 340
latet via

Ad rosetum, & pratum. Quid loquimini
feminae!

Stellae occidunt, & tamen in scopulis moratur.

Stellae oriuntur, neque redit.

Mater mea! ubinam terrarum degis, quonam
colis montes?

Num ferae te oberrantem trucidarunt? At 345
vero ipsae

Fe-

v. 341. Ἐς ῥόδον.] Si cum
hoc loco conferas *Theocrit.*
Idyll. xviii. v. 39. ubi fic
canit venustissimus Poeta:

Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἤρι καὶ ἐς
λειμώνια φύλλα
Ἐρψοῦμες, σεφάνως δεψεύ-
μενοι ἀδὺ πνέοντες.

fieri vix posse confido,
quin statim suspicio subna-
scatur, nostro in loco ad
exemplum *Theocriti* legen-
dum esse, ἐς δρόμον, ἐς λειμῶ-
να. quando conferenda,
quae supra ad vs. 243 no-
tavi. Cum tamen in vul-
gata ῥόδον non sit, quod me-
rito quem offendat, nihil

temere adfirmare ausim.
ῥόδον pro *roseto* quin ele-
ganter poni possit, nemo in
dubium vocabit.

v. 342. Ἀσέρες ὑπνάστοι.]
In Par. A. hic versus se-
quenti postponitur, nec
dubito, quin talis etiam ver-
sum ordo sit in Voss. ubi
in Collatione, qua usus
sum, vers. 341. & 343. in-
verso ordine legi notatum
erat. quod manus aberran-
tis culpa accidisse videtur,
cum scribi debuerit, versum
342. & 343. inverso legi
ordine. saepius enim con-
cordant hi Codices, ut a-
libi dixi.

Θῆρες ἀριζήλοιο Διὸς τρομέουσι γενέθλην.
 Ἴριπες ἐξ ὀρέων χθαμαλῆς ἐπὶ νῶτα κονίης,
 Σὸν δέμας οἰπόλοισιν ἐνὶ δρυμοῖσι λιποῦσα;
 Ἄλλὰ πολυπρέμων ζυλόχων ὑπὸ δάσκιον ὕλην
 350 Δένδρεα παπτήνασα καὶ αὐτῶν ἀχριπετήλων,
 Σὸν δέμας οὐκ ἐνόησα· καὶ οὐ νεμεσίζομεν ὕλην.
 Μὴ δ' ἱερῶν γονόεντος ἐπ' Εὐρώταο ρεέθρων
 Νηχομένην ἐκάλυψεν ὑποβρυχίην σε γαλήνης;
 Ἄλλὰ καὶ ἐν ποταμοῖσι, καὶ ἐν πελάγεσσι θα-
 λάσσης
 355 Νηιάδες ζώουσι, καὶ οὐ κτείνουσι γυναῖκας.
 Ὡς ἢ μὲν σενάχεσκεν· ἀνακλίνασα δὲ
 δειρὴν
 Ἵπνωσ', ἐπεὶ θανάτοιο συνέμπορος. εἰ γὰρ
 ἐτύχθη

Ἄμφω

v. 347. "Ἡριπες ἐξ ὀ. χθαμα-
 λῆς] Voss. ἴριπες δ' ἐξ ὀρέων
 χθαμαλόης.

v. 351. Νεμεσίζομεν ὕλην.]
 In Laur. νεμεσίζομαι Par. B.
 νεμεσίζομαι.

v. 352. Μὴ δ' ἱερῶν.] Ma-
 le in hodiernis libris legi-
 tur μηδ'. paulo rectius ta-
 men in Aldina μηδ'. Du-
 bium non est, quin scri-
 bendum μηδ', idque inter-

rogative capiendum. qua
 de re consule *Devariunt.* p.
 284.

v. 253. Ἵποβρυχίην.] Re-
 cte *submersam* vertunt In-
 terpretes. Sic *Apollon. Rhod.*
 II. 1219.

— ἐνθ' ἔτι νῦν περ
 κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος
 ὕδασι λίμνης.

L.

Ferae Magni Jovis genus formidant.

Cecidistine e montibus in terram pulverulentam,

Corpus tuum in desertis silvis linquens?

At vero sub densa plurimisque arboribus confita silva

Arbores ad ipsa usque folia visitans,

Corpus tuum non inveni. Non igitur silvam culpamus. 350

Num in sacris foecundi Eurotae fluentis

Natans aquis submersa es?

At vero in ipsis etiam fluviis, & profundo mari

Naiades vivunt, & non occidunt mulieres. 355

Ita Hermione ingemuit, cum cervicem inclinans

Obdormivit mortis focia. Siquidem enim existant Am-

L. IV. 1757. & alibi. Plura dabunt *D' Arnaud* Anim. Crit. p. 217. & Doctissimus *Leopardus* Emendat. Lib. IX. Cap. XXIII.

V. 355. Νηιάδες ζώουσι] *Dausqueio* legendum videbatur *Νηιάδες σώουσι*. Vulgatam malo. mox Laur. Cod. καὶ ἐκτείνουσι.

V. 357. Ὑπνωσ'.] Merito meo arbitrio inter intricatissimos hunc locum numeres. Sententiam, quam

hic compendifactam proponam, latius explicabo in Animadversionibus. Legendus videtur totus hicce locus:

— ἀνακλίνασα δὲ δεῖ-
ρην
Ἵπνωσεν θανάτοιο συνέμπορος
εἰ γὰρ εἰτύχθη
Ἄμφω, ἀναγκαίην, ξυγγία πάντα
λαχόντα,
Ἔργα παλαιότεροιο κασιγνή-
τοιο διέπειν.

Ele-

"Αμφω, ἀναγκαίη ξυνήια πάντα λαχόντα,
 "Εργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν.
 360 "Ενθεν ἀκηχεμένοισι βαρυνομένοι βλεφάροισι
 Πολλάκις ὑπνώουσιν, ὅτε κλαίουσι γυναῖκες.
 Ἡ μὲν ἀλιτεύουσα δαίφροσύνησιν ὄνειρων,
 Μητέρα παπταίνειν ὠίσσατο· τοῖα δὲ κούρη
 "Ἰαχε θαμβήσασα, καὶ ἀχνυμένη περ ἑοῦσα·
 365 Χθιζὸν ὄδυρομένην με δόμων ἔκτοσθε Φυγοῦσα
 Κάλλιπες ὑπνώουσιν ὑπὲρ λεχέων γενετῆρος.
 Ποῖον ὄρος προλέλοιπα; τίνας μεθέηκα κολώνας;
 Οὔτω καλλικόμοιο μεθ' ἀρμονίην Ἀφροδίτης.

Τοῖα

Elegans fane etiam est, & forte unice vera, quam mecum communicavit Cl. D'Orville, coniectura. En ipsa verba. Locus corruptissimus. ut brevis sim, verosimile est post vs. 356. excidisse versum huius fere sensus:

"Ὡς ἡ μὲν σενάχεσκει ἀνακλίνασα δὲ δειρὴν

Ἀῆξε γόων, μαλακῶ τε κακῶς ἐκέδασσε μερίμνας

"Ἰπνω. ἐπεὶ θανάτοιο συνέμπορος ὑπνος ἐτύχθη,

"Αμφω ἀναγκαίη, ξυνήια πάντα λαχόντα [τὸν ὑπνον]

"Εργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν.

"Αμφω ἔργα, quia mors ἔστι sompnus λαβίφθογοι ἔστι λαβικήδεις, & tacere & curarum oblivisci faciunt. Qui minori molimine hunc locum sanaverit, vel ei commodum inesse sensum monstraverit, optime de Colutho meruerit. Ceterum pro ὑπνωσ', quae quorundam Editorum scriptura est, nec non Cod. Voss. (ubi praeterea pro θανάτοιο, θάνατοι legitur) & Laur. ut versui suos redderent numeros, ὄπνωσ' ἐπεὶ &c. scripserunt Brodaeus, eumque secutus Stephanus, aliique. In Ambr. Cod. ὑπνος ὑπέρ. Par. A. ὑπνωσ', an ὑπνος habue-

Ambo, necesse est, ut, cui omnia commu-
nia obtigerint,

Opera maioris natu fratris imitetur.

Hinc moestis gravatae luminibus, 360

Saepe dormiunt mulieres, quando lacrimantur.

Cum autem decepta inepta imagine fomni,

Matrem se videre putabat puella; talia

Prae stupore, & moerore clamabat:

Heri aufugiens extra aedes me plorantem, 365

Et in lecto paterno dormientem deseruisti.

Quot montes superavi? quot colles praeterii?

Siccine *properabas* ad vinculum formosae

Veneris?

Ta-

buerit, vic dignoscere po-
tuit. posterius tamen in Par.
B. fuisse, ex addita a Colla-
tore notula liquet. *Fal-*
kenburgius praeter conie-
cturam memoratam prae-
terea addidit ἴσως ὑπνος. For-
te voluit legendum ὑπνος
ἐπεὶ θανάτοιο συνέμπορος.

v. 362. Ἀλητεύουσα.] Cod.
Ambros. ἀλιτεύουσα.

v. 365. Μεδμῶν.] C. Ambr.
καὶ δόμων.

Ibid. Φυγοῦσα.] Cod. Voss.
φυγοῦσαν.

v. 367. Τίνας μεθέηκα.] C.
Laur. μέθεηκα.

v. 368. Οὐ γὰρ καλλικόμοιο.] Si-
ve cum Viro D. ad Ald. Edd.

interpreteris: *siccine nuptias*
illicitas sequi debebas? sive
cum *Brodaco*, quod eodem
fere redit, *siccine ad Venerium*
vinculum properas? nihil sa-
ne profeceris, & eadem
remanet difficultas. pla-
ne enim ineptum foret,
Hermionen matris suae fu-
gam & nuptias cum Pari-
deinitas exprobrantem in-
troducere: cum adhuc sol-
licita erat in somnio,
ubi locorum matrem in-
vestigaret potissimum, nec
quidquam de raptu eius
a Paride abductae cogno-
verat: id enim demum
versu 371. ipsius Helenae
in-

G

- Τοῖα δὲ Φωνήσασα προσέννεπε Τυνδαρεῶνῃ
 370 Τέκνον ἀκηχεμένη, μὴ μέμφοιο τοῖα παθοῦσα.
 Ὅ χθιζός με μολῶν ἀπατήλιος ἤρπασεν ἀνὴρ.
 Ἐννεπεν ἢ δ' ἀνόρουσε, καὶ οὐχ ὀρώσα τι-
 θήνῃν,
 Ὁξυτέρῃ πολὺ μᾶλλον ἀνεβρυχήσατο Φωνῇ
 Ἡερίης ὄρνιθες εὐπτερα τέκνα γενέθλης,
 375 Ἔσπετε νοστήσαντες ἐπὶ Κρήτην Μενελάω·

Χθι-

indicio Hermionae signi-
 ficatur:

Ὅ χθιζός με μολῶν ἀπατήλιος
 ἤρπασεν ἀνὴρ.

Plane itaque suspicor,
 hunc versiculum loco alie-
 no legi, & olim post ver-
 sum 370. hoc modo fuisse
 positum:

Τέκνον ἀκηχεμένη, μὴ μέμφοιο
 τοῖα παθοῦσα.

Οὕτω καλλικόμοιο μεθ' ἀρμο-
 νίην Ἀφροδίτης

Ὅ χθιζός με μολῶν ἀπατήλιος
 ἤρπασεν ἀνὴρ.

Ita Helenae recte tribuun-
 tur, quae Hermionae nul-
 lo modo conveniebant.
 Post versum autem 367.

quaedam excidisse credo,
 ad Hermiones verba per-
 tinentia. Nimis enim ce-
 teroquin sunt abrupta, imo
 plane elanguida, quibus
 matrem compellat Her-
 mione.

v. 370. Τοῖα παθοῦσα.] Revo-
 cavi priscam scripturam,
 quae in Aldina & quinque
 Codicibus constans erat,
 & ut arbitror, a Colutho ve-
 re profecta. Participium
 παθῶν cum aliis verbis hoc
 modo eleganter coniungi,
 quis nescit? Sufficiat in
 rem nostram *Achillis Tatii*
 locus Lib. V. p. 303. δι' αὐτὸν
 γὰρ δύο μῆνας νῦν ἐνθάδε διέτριψεν
 ἀκολυθῆσαι δεομένη, ἃ δὲ ἐκ οἶδα
 τί παθῶν ὑπερηφανεῖ. Παθοῦσαν ta-
 men maluerunt, & partim
 ediderunt Vir D. ad Ald.
 Edd.

Talia vero respondit Tyndaris:

O filia tristissima! ne miserae mihi hanc culpam impingas. 370

Vir ille dolosus, qui heri hic venit, me abripuit.

Vix haec locuta erat, cum *Hermione* profiliit; nec matrem cernens

Vehementiori longe voce clamavit:

O volucres alatae, aëria stirpe oriundae!
Dicite, ad Cretam tendentes, Menelao. 375

Heri

Edd. *Brodaeus, Neander Falkenburgius, Stephanus, Lectius & Portus. Ubelus* praetulit παῖσα; nec cur ab ea scriptura discedamus, causam video.

v. 371. Ὁ χθίζος με.] Expreslit hic fere, ut laepe, *Apollo. Rhod. L. IV. 1436.*

"Ἦλυθε γὰρ χθίζος τις ἀνὴρ ὀλοώτατος ὕβριν,
καὶ δέμας.

Callimachus Hymn. in *Cerer.* 77.

— χθίζος γὰρ ἐπὶ Κραῶνῶνα βέβηκε.

Sic passim in aliis adiectivis adverbialiter positis

fieri amat, ut apud eundem *Hy. in. in Jov. 87.*

Ἐσπέριος κείνός γε τέλει, τὰ κεν ἡοῖ νόση.

Achilles Tatius L. II. p. 105. Καλλισθένης τὸ σημεῖον ἰδὼν ὑπὸνθιζεν ἐπιπλεύσας, καὶ δέχεται μὲν τὴν κόρη, πλεῖ δ' εὐθὺς πελάγιος. *Heliodor. Aethiop. Lib. VII. p. 316. lin. 28.* πανύχιος γέν' ἔκειτο, πυκνὰ μὲν πρὸς ἑκατέραν πλευρὰν τὸ σῶμα διασρέφουσα. Vid. etiam *Magnum Salmasium ad Tertullianum. de Pallio p. 245.*

v. 373. πολὺ.] Laur. πολλῆ & mox φωνῆ. In *Ambr.* πολλῆ.

v. 374. Ἡερίης] Nescio, unde pravam scripturam ἡερίαι arripuerit *Portus. Cod. Voss. iερίης.*

Χθιζὸν ἐπὶ Σπάρτην τίς ἀνὴρ ἀθεμίστιος
ἐλθὼν,

Ἄγλαίην σύμπασαν ἐμῶν ἀλάπαξε μελάθρων.

Ὡς ἡ μὲν πολύδακρυς ἐς ἠέρα Φωνήσασα,
Μητέρα μαστεύουσα μάτην ἐπλάζετο κούρη.

380 Καὶ Κικόνων πτολίεθρα, καὶ Αἰολίδος πόρον
Ἑλλης

Δαρδανίης λιμένεσσιν ὃ νυμφίος ἤγαγε νύμφην.

Πυκνά δ' ἔτιλλε κόμην, χρυσέην δ' ἔρρηξε κα-
λύπτρην

Κασ-

v. 377. Ἑμῶν] Brodaeus,
Neander, Vir D. ad Ald.
Edd. & Ubelus malunt ἐῶν.
Non multum obloquor,
etiamsi Vulgata facile suos
etiam inveniet patrones.
Cl. D'Orville Forte ἐῶν, in-
quit, tuorum. Sic ἐὸς de ο-
μπι persona, uti σφέλερος πασιμ.
ἐαυτοῦ pro ἐμαυτοῦ ἔσ' σεαυτῆ.

v. 378. Ἐς ἠέρα Φωνήσασα]
Conferantur Catulli verba
Epithal. Pel. & Thet. v.
164.

*Sed, quid ego ignavis nequic-
quam conquor auris
Externata malo? quae nul-
lis sensibus auctae,*

*Nec missas audire queunt,
nec reddere voces.*

Vide ibi Scaligeri notam.

v. 380. Καὶ Κικόνων.] Bro-
daeus ad hunc locum διὰ
subaudiendum vult, nisi
versus integer deficit. Imo
vero non unum duntaxat
versum, sed longe plura
deesse existimo, quibus
commodum ab Hermione
ad Helenam & Paridem
transitum faceret, iterque
ad Troiam breviter com-
memoraret, ut ante Pari-
dis ad Helenam tendentis.
Eo manifeste nos ducit hic-
ce versus, ubi Ciconum
μεν-

Heri quidam homo nequam Spartam venit,
Et omnem aedium mearum ornatum abripuit.

Tales illa, lacrimis absumpta, in aërem clamores edebat,

Et ad matrem investigandam frustra oberrabat.

At urbes Ciconum, & Hellepontum A Eo-
lium (*transiens*) 380

Portibus Dardaniae sponfam advexit spon-
sus.

Crebro vero comam aureamque vittam lania-
vit

Caf-

mentio, iuxta quos iter flexit Paris. Nihil itaque in hoc loco temere mutandum, aut tentandum. In Voss. μοχ πόρο Ἑλλης.

v. 321. Δαρδανίης.] Ita Codices omnes praeter Ambros. ubi Δαρδανίην. Δαρδανίης reperies etiam in Aldin. Neandr. & Ubel. *Stephanus* tamen, *Leffius* & *Portus* ediderunt Δαρδανίους. non male quidem, absque ulla tamen necessitate, & contra unanimum librorum consensum. λιμένες Δαρδανίης, sunt *portus Dardaniae*. vide *Stephanum* V. Δάρδανος, & *Apollodorum* a *Berkelio* ibi adductum. Voss. Cod. etiam λιμένεσιν.

v. 382. Ἐρρήξε.] *Portus* dedit ἔρριψε contra fidem omnium aequae impressorum, ac scriptorum librorum, ad exemplum forte versus 319.

Ἐρμίονη δ' ἀνέμοισιν ἀπορρίψασα καλύπτρην.

nec parum roboris accedit huic coniecturae *Homeri* loco II. x. 406.

— ἡ δὲ νυ μήτηρ
τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν
ἔρριψε καλύπτρην
τηλόσε.

quae verba Nostri ante oculos habuisse, certum est.

Cum

Κασσάνδρη νεόφοιτον ἐπ' ἀκροπόλῃος ἰδοῦσα.
 Τροία δ' ὑψιδόμων πυλέων κληΐδας ἀνεῖσα,
 385 Δέξατο νοστήσαντα τὸν ἀρχέκακον πολίτην.

Cum tamen & altera lectio ob constantem librorum veterum scripturam, nonnullis forsan probabitur, nihil hic mutare, quam temeritatis notam mihi inuri, malui.

v. 383. Κασσάνδρη.] Voss. Κασσάνδρη.

Ibid. Νεόφοιτον ἐπ'] Haec antiqua omnium librorum scriptorum, ut & Aldinae Editionis scriptura est. ab ea differt illa *Stephani* ubi, nescio, an typhotetarum negligentia, an de industria excusum νεόφυτον

cum iactura sensus aequae ac metri. Idem illud νεόφυτον iam olim a nonnullis scriptum fuisse hoc loco pro νεόφοιτον, testatur *Brodæus*. De hoc loco sic *Clar. D'Orville*: Nescio, unde pessimam lectionem arripuerit *Stephanus*, *επι νεόφοιτον recte in aliis existet*. Verum enim vero, ne quid dissimulem, scrupulus adhuc superesse videtur in νεόφοιτον, quod sane melius *Cassandrae* quam *Paridi* ita absolute absque nomine positum, convenire arbitror.

Cassandra, postquam ab arce vidisset advenientem *Paridem*:

Troiaque excellis portis referatis,
Perniciosum illum civem redeuntem recepit. 385

tror. Accedit *Tryphiodori*
locus veru 362.

Ὡς ἤγε πτερόεντος ἀναίξαστα
νόοιο
Κασσάνδρη νεόφοιτος ἐμαίνετο
πυκνὰ δὲ χαίτην
Κοπτομένη καὶ ἔρνον, ἀνίαχε
μαινάδι φωνῆ.

Qui itaque aliis locis *Tryphiodorum*, vel saltem eisdem cum *Tryphiodoro* Poëtas sibi imitandos sumserit, idem hic fecisse *Coluthum* fortassis, & ad eorum exemplum dedisse *Κασσάνδρη*

νεόφοιτος ἐπ' ἀκροπόλεως ἰδῆσα,
non sine ratione opineris:
quamvis si pro ἐπ' legeretur
ἀπ', ut *Stephanus* edidit,
quem iuvant Par. A. B.
quodque in *Versione* agnovi,
nec id confoderem.

Ibid. Ἀκροπόλεως.] In
Voss. Cod. ἀκροπόλεως &
νεόφοιτον.

v. 384. Πυλέων.] In *Aldina*
ceterisque Editionibus
prava scriptura est πολέων.
Antiqua & vera Poëtae
ματὸς πυλέων in omnibus
omnino Codicibus est, unde
non invitum huc transtuli.

I N D E X

V E R B O R U M

QUAE APUD COLUTHUM
OCCURRUNT.

A.			
		Ἀγροτέρη.	33.
		Ἀγροτέρη.	109.
Ἀγαλλόμεναι.	185.	Ἀγχι.	220.
Ἀγαλλομένη.	63.	Ἀγχιδόμοισιν.	243.
Ἀγαλλομένην.	16.	Ἀγω.	94.
Ἀγαλλόμενος.	244.	Ἀγων.	24. 318.
Ἀγέλην.	103.	Ἀγών.	84.
Ἀγερασον.	37.	Ἀδαήμων.	183.
Ἀγλαΐαι.	85.	Ἀδίδακτος.	31. 115. 183.
Ἀγλαΐη.	170.	Ἀέθλιον.	188.
Ἀγλαΐη.	160.	Ἀει.	89.
Ἀγλαΐην.	170. 233. 261.	Ἀειδομένων.	18.
	267. 284. 377.	Ἀείδων.	110.
Ἀγλαΐης.	165.	Ἀείρω.	94.
Ἀγλαΐησι.	247.	Ἀείρων.	34.
Ἀγλαΐησιν.	257.	Ἀέξειν.	171.
Ἀγλαόν.	70. 164.	Ἀεξίμεναι.	294.
Ἀγνώσσεις.	183.	Ἀήθεα.	7.
Ἀγνώστων.	8.	Ἀήται.	230.
Ἀγρόμεναι.	327.	Ἀθάνατοι.	279.
Ἀγρομενάων.	333.	Ἀθανάτοισι.	11.
Ἀγρομένων.	103.		

Ἀθα-

INDEX VERBORUM. 105

Ἀθανάτων.	301.	Ἀλεξάνδρω.	135. 196.
Ἀθεμίσιος.	376.	Ἀλέεινεν.	121.
Ἀθέριζε.	147.	Ἀληθείης.	312.
Ἀθηναίης.	213.	Ἀλήμονος.	210.
Ἀθήνη. 31. 135. 143. 184.		Ἀλητεύσσα.	362.
Ἀθήνην. 89. 138. 168. 187.		ἄλλ'.	254.
	189.	ἄλλὰ. 56. 92. 172. 179.	
Ἀθήνης.	149. 234.	262. 345. 349. 354.	
Ἀθρήσει.	163.	ἄλος.	8.
Ἀθροίσας.	191.	Ἀλόχευτον.	180.
Αἰ.	2.	ἄλσεα.	27.
Αἰακιδάων.	266.	Ἀμείνονα.	79.
Αἰεὶ.	149.	Ἀμείψας.	206.
Αἰμονιῶν.	17. 214.	Ἀμέλησε.	78. 111.
Αἰολίδος.	380.	Ἀμηχανέσσα.	297.
Ἄιοντες.	98.	Ἄμπαυμα.	309.
Ἄιπύδητα.	231.	Ἄμυκλαίων.	237.
Ἄϊσῶσαι.	51.	Ἄμφιπόλης.	321.
Ἄιχμῆς.	92.	Ἄμφιτρίτης.	21.
Ἄϊφα.	208.	Ἄμφω.	358.
Ἄκερσεκόμης.	40.	Ἄναγκαίη.	358.
Ἄκηχεμένη.	370.	Ἄνάθημα.	165.
Ἄκηχεμένησιν.	283.	Ἄναθρώσκοιεν.	55.
Ἄκηχεμένοισι.	360.	Ἄναθρώσκουσα.	202.
Ἄκιδνοτέροισιν.	294.	Ἄναθρώσκουσι.	313.
Ἄκοίτην.	211.	Ἄνακλίνασα.	356.
Ἄκούεις.	71. 271.	Ἄνάλκιδες.	184.
Ἄκρην.	100.	Ἄνάλκιδος.	292.
Ἄκροπόλης.	383.	Ἄναλκίς.	90.
Ἄκταίοισιν.	199.	Ἄναπτύξασα.	80.
Ἄλάπαξε.	377.	Ἄνασήσασα.	50.
Ἄλαῖται.	42.	Ἄναύρα.	102.
Ἄλέγιζε.	38.	Ἄνδράσι.	140.
		G 5	Ἄν-

106 INDEX VERBORUM.

Ἄνδρῶν.	265. 278. 295.	Ἀπατήλιος.	371.
Ἄνεβάλλετο.	113.	Ἀπελάμπετο.	312.
Ἄνεβλάσησε.	180.	Ἀπεσσυμένων.	23.
Ἄνεβρυχήσατο.	373.	Ἀπήμονα.	212.
Ἄνέγνω.	255.	Ἀπὸ	30. 46. 213.
Ἄνεῖσα.	204. 248. 384.	Ἀπόλλων.	24. 238. 272.
Ἄνεκοπτεν.	123.		281. 300. 304.
Ἄνεμοισιν.	319.	Ἀπόλλωνι.	236. 241.
Ἄνεμώλιος.	177.	Ἀπόλλωνος.	32. 302.
Ἄνενεύκατο.	167. 259. 298.	Ἀποπλαγχθεῖσα.	41.
	322.	Ἀπορνύμεναι.	6.
Ἄνέρως.	192.	Ἀπορρίψας.	125.
Ἄνερχομένοιο.	217.	Ἀπορρίψασα.	319.
Ἄνεσενεν.	320.	Ἀπτελο.	106.
Ἄνετελλεν.	215.	Ἀπτολέμοισι.	148.
Ἄνήγαγεν.	238.	Ἄρα.	98. 204.
Ἄνήεξησε.	241.	Ἀράσσειν.	54.
Ἄνῆρ.	371. 376.	Ἀργείης.	13.
Ἄνθος.	241. 242.	Ἀργείοισι.	262. 293.
Ἄνηύτησεν.	83. 129. 143.	Ἀργυρέης.	253.
Ἄνηώρησε.	153.	Ἄρεα.	57.
Ἄνοιξας.	270.	Ἀρειοτέρη.	65.
Ἄνόρουσε.	121. 372.	Ἀρειοτέρης.	75.
Ἄντάξιον.	285.	Ἄρεος.	182.
Ἄντέλλοντω.	209.	Ἀρήιον.	91.
Ἄντέλλασσι.	343.	Ἄρηος.	171.
Ἄντι.	92. 161. 162. 197.	Ἄρης.	35. 175.
Ἄντιάνειραν.	168.	Ἀριζήλοιο.	242. 346.
Ἄντίθροος.	116.	Ἀριζήλω.	261.
Ἄντίλοχον.	264.	Ἀριζήλων.	60.
Ἄσιδῆν.	109. 123.	Ἀρισεύσιν.	149. 160.
Ἄπ.	22. 204. 278.	Ἀρισεύων.	275.
Ἄπαν.	155.	Ἀρισηών.	265.
		Ἄρ-	

INDEX VERBORUM. 107

Ἀρμονίην.	368.	Αὐλήν.	249.
Ἀρμονίης.	26. 183.	Αὐλῆς.	251.
Ἀρσενες.	186.	Αὐταί.	13.
Ἀρτεμις.	33.	Αὐτὰρ. 77. 226. 238. 270.	
Ἄρτι.	100.		282. 315.
Ἀρχεκάκοιο.	194.	Αὐτῆ.	26.
Ἀρχεκάκον.	385.	Αὐτῆς.	233.
Ἀρχεκάκων.	9.	Αὐτοί.	345.
Ἀρχῆ.	10.	Αὐτοκασιγνήτην.	21.
Ἀρχὴν.	61.	Αὐτῶν. 106. 133. 350.	
Ἀρχομένην.	311.	Ἄφρογενεΐη.	165.
Ἀρωγὴν.	173.	Ἄφροδίτη.	26.
Ἀσβέσοιο.	53.	Ἄφροδίτη.	159.
Ἄσθμα.	176.	Ἄφροδίτην. 16. 137. 198.	
Ἀσίδα.	158.	Ἄφροδίτης. 287. 368.	
Ἀσίης.	146.	Ἄχαιίδας.	215.
Ἀσκήσασα.	28.	Ἄχιλῆος.	268.
Ἀσπιδιώτην.	57.	Ἄχνημένη.	364.
Ἄσεα.	215.	Ἄχει.	350.
Ἄσεος.	233.		
Ἀσέρες.	342. 343.		
Ἄσυ.	139.		
Ἀσχαλώσα.	335.	Βαθυκλήροιο.	214.
Ἀσχαλώσαν.	189.	Βαθύκολπον.	152.
Ἄτε.	41. 65.	Βαίος.	108.
Ἄτερ.	36.	Βαλόντες.	224.
Ἀτιμάσας.	137.	Βαρύμηνης.	141.
Ἀτρεΐδαο.	243.	Βαρυγυνον.	118.
Ἀτρείωνος.	218.	Βαρύδεπος.	54.
Ἀτρεκέως.	299.	Βαρυζήλοισιν.	44.
Ἀτρυτώνη.	177.	Βαρυνόμεναι.	360.
Ἀτρυτώνης.	192.	Βασίλεια. 26. 174. 282.	
Ἀτυζομένη.	52.		306.

B.

Βα-

108 INDEX VERBORUM.

Βασίλειαν.	16. 89. 137.	Γάμων.	31. 306.
	174.	Γανυμήδης.	19.
Βασιλῆα.	258. 273.	Γάρ.	12. 147. 159. 283.
Βασιλῆϊ.	147. 195. 240.		292. 294. 357.
	261.	Γεγάασιν.	293.
Βασιλῆων.	90.	Γεγαυῖα.	65.
Βελῶν.	256.	Γείτονα.	221.
Βέλος.	91.	Γείτονας.	232.
Βερέθρων.	50.	Γενέθλη.	1. 20.
Βλεφάρεισι.	360.	Γενέθλην.	166. 262. 346.
Βλεφάρων.	73. 131.	Γενέθλης.	246. 274. 292.
Βοάσασα.	322.		374.
Βοήν.	115.	Γενετῆρος.	366.
Βοσκομένων.	104.	Γένος.	260. 266.
Βότρυς.	40.	Γῆρυν.	270.
Βυκολέοντα.	71.	Γλαυκῶν.	131.
Βυκόλος.	10. 86.	Γοεραῖ.	331.
Βυλῆν.	56.	Γονόεντος.	352.
Βυσίν.	304.	Γόον.	329.
Βοῶν.	43. 107.	Γυμνώσασα.	152.
Βριαρῆν.	30.	Γύμνωσε.	155.
Βωτιάνεϊρα.	216.	Γύναι.	276.
		Γυναῖκας.	355.
		Γυναῖκες.	96. 160. 186. 293.
			295. 328. 341. 361.

Γ.

Γαῖα.	240.
Γαῖαν.	9. 158. 271.
Γαίης.	47. 215.
Γαλήνη.	353.
Γαλήνης.	222.
Γαμήλιον.	28.
Γάμον.	31. 289.
Γάμος.	178.

Δ.

Δ'.	34. 37. 39. 41. 46. 49.
	52. 58. 62. 65. 82. 98.
	101. 107. 110. 115.
	121. 129. 144. 152.
	154. 164. 183. 187.
	190.

INDEX VERBORUM. 109

190. 204. 243. 253.	Δειμαίνωσα.	57.
255. 256. 257. 296.	Δειμαίνω.	86. 92.
314. 319. 321. 327.	Δειμαίνων.	121.
344. 352. 372. 382.	Δειρήν.	131. 356.
384.	Δέμας.	348. 351.
Δαήμονας.	192. Δένδρεα.	350.
Δαιδαλέης.	132. Δέξατο.	385.
Δαιδάλματα.	301. Δέξο.	157.
Δαιζόμεναι.	193. Δέρκετο.	131.
Δαίτας.	45. Δεσμὸν.	93.
Δαίφροσύνησιν.	362. Δεσμῶ.	203.
Δακρυσαντι.	240. Δεῦρο. 126. 127. 136. 140.	
Δακρύσασα.	339.	289.
Δακρυχέσασα.	326. Δεῦτε.	5.
Δαμείσα.	44. Δεχνημένη.	212.
Δαρδανίδης.	277. Δέχνησο.	157.
Δαρδανίης.	381. Δη.	254.
Δαρδάνιον.	206. Δηθυεν.	27. 338.
Δάρδανος.	277. Δηίον.	34.
Δάσκιον. 191. 220. 349.	Δῆμος.	237.
Δε. 8. 10. 12. 20. 22. 23.	Δημοφώντα.	212.
25. 47. 61. 67. 72. 74.	Δήμων.	213.
79. 83. 88. 104. 117.	Δήνεα.	50.
124. 156. 162. 167.	Δηρόν.	123. 297.
181. 201. 205. 206.	Διά.	214.
208. 214. 220. 235.	Διακρίνειν.	72. 130.
240. 248. 259. 277.	Διακρινθεῖσα.	74.
285. 291. 298. 309.	Διακρίνσσι.	85.
311. 226. 332. 334.	Διακρίνων.	127. 145.
339. 356. 363. 369.	Διάκτορον.	120.
Δεδάηκα.	264. Διασήσασα.	81.
Δειμαίνοντα.	124. Διασείχεσασα.	211.
Δειμαίνοντες.	55. Διδάξω.	142. 291.
		ΔΙΕ-

110 INDEX VERBORUM.

Διεμέτρες.	104.	Δώματος.	249.
Διεμέτρεεν.	233.	Δωμήσατο.	280.
Δίξετο.	79.		
Διδ.	237. 245.	E.	
Δικάζων.	126. 283.		
Δικασπολίη.	12.	Ἐανόν.	152.
Δικασπόλος.	282.	Ἐᾶσαι.	37.
Δίκης.	134.	Ἐᾶσας.	122. 136.
Διόνυσε.	246.	Ἐγγύθι.	232.
Διός. 25. 51. 63. 136. 246.		Ἐγγύς.	84.
	277. 346.	Ἐγένοντο.	295.
Διώκει.	170.	Ἐγχος.	34. 91. 93.
Διώκειν.	359.	Ἐγῶ.	282.
Διώκεις.	182.	Ἐδάη.	239. 340.
Διώκω.	275.	Ἐδησαν.	235.
Διώκων.	190.	Ἐδίωκεν.	109.
Δοιάς.	311.	Ἐδόκενε.	258.
Δολίην.	56.	Ἐδραθεν.	325.
Δολιχός.	222.	Ἐδρακε.	131. 209.
Δολομητις.	80.	Ἐδρην.	51.
Δόμον.	35.	Ἐδρης.	252.
Δόμων.	365.	Ἐδωμήσαντο.	300.
Δονάκων.	122.	Ἐζώσατο.	203.
Δορή.	105.	Ἐην.	90. 222. 247.
Δορῆ.	175.	Ἐήν.	123.
Δῆπος.	223.	Ἐθείραις.	229.
Δρόμον.	210.	Ἐθήησασθε.	13.
Δροσόντος.	336.	Εἰ. 55. 69. 145. 174. 175.	
Δρύες.	193.	176. 246. 271. 273.	
Δρυμοῖσι.	348.		357.
Δρυτόμω.	196.	Ἐιαμενάς.	217.
Δύσπαρις.	191.	Εἶδε.	120. 210.
Δώματα.	232.	Εἶδον.	264.
			Εἶ-

INDEX VERBORUM. III

Εἶδος.	127. 234. 295.	Ἐλκω.	91.
Εἰλιπόδεσσι.	304.	Ἐλλαχε.	188.
Εἰμι.	276. 277. 282.	Ἐλλης.	380.
Εἴξατε.	169.	Ἐλλήσποντον.	200.
Εἶπε.	260.	Ἐλῆσα.	59. 134. 324.
Εἰς.	78. 335.	Ἐλῆσαι.	95.
Εἰσιν.	184.	Ἐμῆ.	344.
Εἶχε.	256.	Ἐμην.	290.
Εἶχεν.	353.	Ἐμῆς.	195.
Ἐκ.	23. 50. 277. 316.	Ἐμῆσατο.	54.
Ἐκάλυψεν.	353.	Ἐμῆσατο.	58. 155.
Ἐκάσσης.	130. 132.	Ἐμοί.	286. 324.
Ἐκάτερθε.	39.	Ἐμὸν.	95.
Ἐκάτερθεν.	102. 327.	Ἐμπάζετο.	38. 111.
Ἐκρεμές.	106.	Ἐμφύλια.	275.
Ἐκλυεν.	12.	Ἐμῶν.	285. 377.
Ἐκλυες.	274.	Ἐν.	17. 224. 293. 342.
Ἐκλύσθη.	205.		354.
Ἐκόμισσε.	316.	Ἐνδαπίης.	234.
Ἐκτοσθε.	321. 365.	Ἐνεκεν.	288.
Ἐλατίερα.	107.	Ἐνέπεσι.	87. 287.
Ἐλατῆρι.	43.	Ἐνθα.	193. 211. 233. 235.
Ἐλαύνων.	7.		303.
Ἐλαφρίζουσα.	29. 310.	Ἐνθεν.	59. 112. 217. 275.
Ἐλέγξης.	290.		278. 313. 360.
Ἐλένη.	249.	Ἐνι.	3. 42. 110. 271. 348.
Ἐλένην.	287. 315.	Ἐννεακυκλον.	210.
Ἐλένης.	162.	Ἐννεπε.	97. 269. 308. 326.
Ἐλεφαντίνην.	314.		339.
Ἐληγεν.	164.	Ἐννεπεν.	144. 296. 372.
Ἐλθῶν.	376.	Ἐνόησα.	351.
Ἐλίκων.	203.	Ἐνόησε.	219. 251.
Ἐλικῶνος.	23.	Ἐνόμηνε.	131.
		Ἐόν-	

112 INDEX VERBORUM.

Ἔδντες.	279.	Ἐρατὴν.	161. 221.
Ἐοῦσα. 33. 52. 115.	364.	Ἐρατῆς.	98.
Ἐνουῦς.	150.	Ἐρατόν.	260.
Ἐνουῶ.	141.	Ἐργα. 8. 147. 159.	182.
Ἐξ.	347.		225. 359.
Ἐξαπίνης.	215. 249.	Ἐργοπόνοιο.	192.
Ἐξελάσασα.	189.	Ἐργων.	285.
Ἐοικας.	261.	Ἐρείσας.	227.
Ἐπ'. 118. 200. 224. 227.		Ἐρεσσομένων.	205. 223.
243. 247. 352.	383.	Ἐρετάων.	205.
Ἐπαινήσειας.	138.	Ἐρετμῶν.	223.
Ἐπαντέλλεσθε.	4.	Ἐρέω.	291.
Ἐπαντέλλοιεν.	230.	Ἐρημαίησι.	42.
Ἐπάρηξε.	175.	Ἐριν.	37.
Ἐπιθήσειο.	162.	Ἐρις.	44. 59.
Ἐπεὶ. 289. 330. 357.		Ἐρμάωνα.	68. 120.
Ἐπειρήσαντο.	328.	Ἐρμάωνι.	76. 113.
Ἐπερρώοντο.	99.	Ἐρμῆς.	124.
Ἐπέτελλε.	76. 253.	Ἐρμιόνη.	319.
Ἐπήρατον. 128. 245. 284.		Ἐρμιόνην.	328.
Ἐπὶ. 14. 102. 122. 191.		Ἐρνος.	59. 128. 145.
296. 305. 315. 327.		Ἐρόεσαν.	296.
347. 375. 376.		Ἐρρήξε.	382.
Ἐπιβρίσαντες.	229.	Ἐρρίψε.	162.
Ἐπιβρίσειεν.	141.	Ἐρύκειν.	327.
Ἐπίκρονον.	138. 198.	Ἐρυμάνθη.	217.
Ἐπιλήθεο.	157.	Ἐρυξε.	48.
Ἐπισαμένην.	291.	Ἐρχεο.	305.
Ἐπλάζετο.	379.	Ἐρχομένη.	27.
Ἐπλεεν.	200.	Ἐρωε.	256.
Ἐπλετο.	8. 10.	Ἐρωτας.	83.
Ἐπόθησεν.	66.	Ἐρωτες.	99.
Ἐπυρανίοισι.	126. 283.	Ἐρωτι.	190.
		Ἐρω-	

H.			
'Η. 41. 74. 143. 152. 188.		'Ημρίδων.	258.
204. 248. 285. 296.		'Ημτέρην.	258.
304. 356. 362. 372.		'Ημτέρης.	146. 280.
378.		'Ην. 178. 190. 272. 287.	
'Η.	333. 337.	'Ηνεμόεσσα.	115.
'Ηβητῆρα.	70.	'Ηνεσα.	284.
'Ηβητῆρος.	242.	'Ηνορέην.	142. 268.
'Ηγαγε.	381.	'Ηνορέης.	138. 161.
'Ηγαγεν.	191. 251.	'Ηπαιον.	129.
'Ηγάσσατο.	237.	'Ηρη. 25. 63. 144. 151.	
'Ηγεμίνευε.	78.	'Ηρην. 87. 168. 189.	
'Ηγήτορα.	146.	'Ηριγενείης.	320.
Ήδέσσατο.	153.	'Ηριπες.	347.
'Ηδη.	58. 243.	'Ηριπον.	194.
'Ηελίοιο.	309.	'Ηρνήσαντο.	173.
'Ηεν.	277.	'Ηρπασεν.	371.
'Ηέρα.	152. 378.	'Ης.	288.
'Ηερίης.	374.	'Ητίμησε.	33.
'Ηερος.	204.	'Ηυκόμων.	172.
'Ηθεα.	108. 112. 268.	'Ηφαίσοιο.	35. 176.
'Ηθελε.	49. 64.	'Ηφαίσω.	52.
'Ηθελον.	301.	'Ηχέντα.	49.
'Ηιονεσσι.	224.	'Ηχῶ.	116.
'Ηκα.	130.	'Ηῶ.	310.
'Ηκούετο.	223.	Ήώρητο.	106.
'Ηλθεν.	7. 24.		
'Ηλλάξατο.	197.	Θ.	
'Ηλυθε.	28.	Θ'.	102.
'Ηλυθεν.	35. 325. 334.	Θαάσσει.	336.
'Ημαθόεσσαν.	263.	Θαλαμηπόλον.	255.
'Ημείβετο.	270. 297.	Θαλάμων. 137. 248.	316.
		321. 324.	
		Θάλασσα.	202.
		Θα-	

INDEX VERBORUM. 115

Θαλάσσης.	22. 354.	Θυέεσιν.	199.
Θαλαραί.	332.	Θυόεντα	81.
Θαλερών.	250.	Θυράων.	250.
Θαλίην.	62.	Θυώνη.	245.
Θαμβήσασα.	64. 259. 298.	Θώρηκος.	36.
	364.		
Θανάτοιο.	357.		
Θεάων.	62. 72. 78. 282.	I.	
Θεμισεύσειας.	126.	Ίανέι.	342.
Θεμισεύωσι.	11.	Ίαχε.	364.
Θεμισοπόλοιο.	5.	Ίαχεν.	116.
Θεοί.	278.	Ίδαίην.	100.
Θεοδμήτοισι.	303.	Ίδαίης.	14.
Θεός.	90.	Ίδαίησι.	4.
Θεράπην.	221.	Ίδαίοιο.	69.
Θεράποντες.	149.	Ίδαίων.	116. 197.
Θεσκελος.	124.	Ίδεν.	251.
Θεσμὸν.	154.	Ίδῆσα.	83. 383.
Θεσπεσίησιν.	244.	Ίδῶν.	67.
Θεῶν.	20. 45. 67. 121. 313.	Ίερά.	2.
Θηεῖτο.	221.	Ίερήν.	87.
Θηεύμενος.	234.	Ίερόν.	172.
Θηκτοῖο.	36.	Ίερών.	352.
Θῆρες.	345. 346.	Ίθείης.	334.
Θήσω.	140. 146.	Ίθυστήρι.	53.
Θητεύκσι.	279.	Ίκάνει.	343.
Θνήσκκσι.	96.	Ίλασκόμενος.	199.
Θνήσκκσιν.	150.	Ίλήκοις.	246.
Θοόν.	93.	Ίλιον.	272. 318.
Θορῆσα.	46.	Ίμείρων.	190.
Θοώκοις.	15.	Ίμερόεντες.	228.
Θρέπτειραν.	314.	Ίμερόεσσαν.	286.
Θρηκίοιο.	208.	Ίσμαρίδας.	207.
		H 2	Ίσα*

116 INDEX VERBORUM.

Ἰσαμένης	320.	Κάκενος.	247.
Ἰσαται.	335.	Κακὴν.	166.
Ἰσατο.	47. 64. 244.	Καλά.	112. 125.
Ἰσχίον.	118.	Καλάβροψ.	107.
Ἰφθίμοισι.	148.	Καλάμων.	109.
Ἰχνησιν.	227.	Καλέσιν.	89.
Ἰχνια.	133.	Καλέσσας.	67.
Ἰχνος.	227.	Καλλιγύναικα.	218.
Ἰωκὴν.	55.	Καλλικόμοιο.	368.
Ἰωχμοῖο.	318.	Κάλλιπε.	158.

Κ.

Καλ. 2. 9. 11. 15. 16. 26.	Καλός.	247.
28. 30. 33. 38. 47. 48.	Καλύπτριν. 80. 319.	382.
53. 54. 56. 64. 67. 73.	Καλύπτρης.	119.
75. 78. 79. 81. 88. 89.	Καλυψαμένη.	181.
94. 96. 105. 106. 111.	Καμῆσαν.	123.
113. 114. 122. 125.	Κάρηνον.	14.
133. 137. 139. 142.	Καρήνων.	180.
148. 153. 155. 157.	Καρνεῖοιο.	235.
158. 168. 173. 174.	Κασιγνήτη. 25. 32.	
175. 176. 178. 179.	Κασιγνήτην.	287.
182. 185. 189. 190.	Κασιγνήτοιο.	359.
198. 206. 210. 216.	Κασσάνδρη.	383.
224. 232. 238. 246.	Κατ'.	71. 112.
250. 251. 252. 268.	Καταισχύνειας.	290.
272. 279. 281. 283.	Κατέκτανον.	345.
284. 288. 290. 294.	Κατένευσεν.	286.
297. 300. 302. 324.	Κεῖθεν.	222.
335. 338. 342. 343.	Κεῖνα.	301.
345. 350. 351. 354.	Κεῖνω.	72.
355. 364. 372. 380.	Κέκλεο.	73.
	Κε-	

INDEX VERBORUM. 117

Κεκλιμένην.	219.	Κονίης.	228. 347.
Κεκλιμένοι.	118.	Κόρον.	253.
Κεκορηότες.	117.	Κόσμον.	75. 132.
Κεκριμένων.	186.	Κόσμω.	312.
Κελάδοντος.	6.	Κόρη.	339. 363. 379.
Κελεύει.	148. 289. 306.	Κερίζοντα.	236.
Κελεύθς.	210. 334.	Κερίζων.	101.
Κελεύθς.	309. 340.	Κῆρον.	255.
Κενέων.	314.	Κρήδεμνα.	2.
Κενταύριοι.	27.	Κρήτην.	375.
Κέντρον.	34.	Κρονίδαο.	274.
Κεράσωμεν.	289.	Κρονίων.	76.
Κεράων.	312.	Κροτάφοιο.	30.
Κερτομέσσα.	168.	Κτείνωσι.	355.
Κέσον.	94. 95.	Κτέρας.	66. 165.
Κικόνων.	380.	Κυανή.	202.
Κινήσασα.	61.	Κυδαίνουσα.	20.
Κινύρετο.	211.	Κυδαλίμοισιν.	185.
Κλαίσαν.	330.	Κυδαίεις.	177.
Κλαίσι.	361.	Κυδίων.	317.
Κληίδας.	248. 324. 384.	Κυθέρεια.	289. 306.
Κλισμοῖο.	46.	Κυθερείης.	254. 317.
Κοιρανέειν.	139.	Κύκλα.	73.
Κοιρανίην.	88. 91. 151.	Κυνέθηεν.	229.
Κοιρανίης.	162.	Κυνέην.	34.
Κοίρανος.	148.	Κύνες.	114.
Κόλποισιν.	224.	Κύπριδος.	284.
Κόλπον.	48. 153.	Κύπριν.	290.
Κολώνας.	367.	Κύπρις.	65. 80. 90. 97.
Κομάων.	81.		153. 187.
Κομην.	382.		
Κομίζων.	305.		
Κόμπον.	54.		

118 INDEX VERBORUM.

Λ.		Μαργαίνοντι.	195.
		Μασεύεσσα.	45. 379.
Λαβῆσα.	321.	Μαίην.	379.
Λακεδαίμων.	163.	Με.	85. 145. 170. 290.
Λαχόντα.	358.	305. 307.	323. 341.
Λειμώνα.	335. 341.		365. 371.
Λέκτρων.	162.	Μέγα.	165.
Λευκώλενον.	21.	Μεθ'.	25. 368.
Λευκώλενος.	144.	Μεθέηκα.	367.
Λεχέων.	198. 366.	Μεθέηκε.	207.
Ληίζεσθαι.	64.	Μεθεΐσα.	30.
Λητά.	237.	Μεθέπειν.	88.
Λητωϊάς.	32.	Μεθήσας.	125.
Λιγαίνων.	120.	Μειδιόων.	37.
Λιγύθρος.	269.	Μειδιόωντα.	134.
Λιγύπνοον.	302.	Μειδιόωσα.	156.
Λιγυρήν.	109.	Μελαίθροις.	243.
Λιγύφωνον.	24.	Μελαίθρων.	377.
Λιμένεσσιν.	381.	Μελέεσσιν.	294.
Λίμνης.	207.	Μελέων.	186.
Λιπῆσα.	323. 348.	Μελισσήεντος.	23.
Λιπῆσαι.	3.	Μειλιχίην.	270.
Λοεσσαμένη.	337.	Μελίφρονα.	93. 154.
Λοεσσαμένος.	226.	Μέμηλεν.	225.
Λοχεύει.	176.	Μέμφεο.	370.
Λωϊτέρην.	79.	Μέν.	17. 22. 63. 76. 80.
			82. 86. 92. 100. 103.
			119. 131. 143. 161.
			188. 197. 202. 231.
			233. 261. 280. 312.
			331. 356. 362. 378.
		Μενέλαον.	307.
		Μενέλαος.	292.
		Με-	
Μ.			
Μαζών.	155.		
Μαίνεται.	175.		
Μαιώσατο.	178.		
Μᾶλλον.	160. 184. 373.		

INDEX VERBORUM. 119

Μενελαΐα.	316.	Μορφῆς.	188.
Μενελαΐα.	375.	Μύνη.	90. 115.
Μετὰ.	163. 309.	Μυσάων.	24.
Μεταρρία.	208.	Μόχθων.	60. 201.
Μετεκίαθε.	249.	Μυθήσατο.	135.
Μετήγορον.	310.	Μῦθον.	135.
Μετόπισθε.	105. 133.	Μῦθος.	164.
Μῆ.	228. 229. 237. 281.	Μυκῆνη.	216.
	290. 352. 370.	Μυκήσατο.	114.
Μῆλα.	101.	Μυρομένης.	332.
Μηλοβοτήρα.	156.	Μυχόν.	251.
Μηλοβοτήρος.	5.	Μύωπι.	443.
Μῆλον.	60. 66. 72. 86.		
	128. 164. 167.	N.	
Μήλων.	58. 104. 111.	Ναετήρων.	231.
Μήποτε.	141.	Ναίεις.	344.
Μήπω.	123.	Ναιομένην.	220.
Μηρῶν.	106.	Ναός.	225.
Μῆτερ.	171. 344.	Νείκεος.	10.
Μητέρα.	363. 379.	Νεῖκος.	67.
Μήτηρ.	178. 323. 329.	Νεμεσίζομεν.	351.
Μητρώης.	98.	Νεοπηγέος.	252.
Μίαν.	173. 325.	Νεόφοιτον.	383.
Μιν.	252.	Νηιάδες.	355.
Μινύθασιν.	332.	Νηλήϊον.	263.
Μιχθαλόεντος.	204.	Νημερτέες.	313.
Μόθια.	61.	Νῆας.	196.
Μόθων.	147. 159.	Νηός.	225.
Μολ.	6. 169.	Νηούς.	232.
Μολῆσα.	335.	Νηχομένην.	353.
Μολῆσαι.	13.	Νηῶν.	8. 315.
Μολῶν.	371.	Νίκης.	169.
Μολπῆν.	113.	Νοήματα.	5.
Μορφῆν.	79. 157. 284.	Η 4	Νοῖ-

INDEX VERBORUM. 121

Ὁξύτατον.	322.	263. 265. 293. 307.	
Ὁξύτερη.	373.	343. 251. 355.	
Ὁξύτερον.	230.	οὐδ'.	26. 91.
Ὁπαζε.	72.	οὐδας.	206. 263.
Ὁπάσσαι.	286.	οὐδέ.	32. 48. 222.
Ὁπάσσαις.	128.	οὐκ.	38. 48. 78. 111. 149.
Ὁπάσση.	86.	153. 155. 159. 178.	
Ὁπάσσης.	145.	190. 239. 253. 256.	
Ὁπάσσω.	161.	262. 264. 291. 297.	
Ὁπιπτεύειν.	255.		351.
Ὁπιπτεύεσθαι.	250.	οὐλύμποιο.	22. 278.
Ὁπλοτέρην.	56.	οὐνομα.	12.
Ὁπότε.	213.	οὐπω.	164. 222.
Ὁπωπαλ.	332.	οὐρανόν.	51. 203.
Ὁπωπήν.	121. 264. 296.	οὐρεα.	71. 344.
Ὁπωπής.	74. 127. 253.	οὐρεος.	100. 220.
Ὁπάρης.	75.	οὐρεσιν.	17.
Ὁράας.	331.	οὐτ'.	186.
Ὁρετσαύλοιο.	105.	οὐτε.	186.
Ὁρέων.	7. 116. 197. 347.	οὐτος.	86.
Ὁρινεν.	9.	οὐτω.	368.
Ὁρίνοι.	45.	οὐχ.	331. 372.
Ὁρνιθες.	374.	ὄφρα.	11.
Ὁρώσασθαι.	372.	ὄχθαις.	338.
Ὁρος.	340.	ὄψε.	255. 259. 298.
Ὁρφναίων.	203.		
ὄς.	195.		
ὄσοις.	225.		
ὄτε.	254. 307. 361.	Παγγαίιοιο.	208.
ὄτι.	66. 184.	Παθῆσα.	370.
οὐ.	34. 38. 90. 91. 56.	Παίγνια.	2.
	114. 173. 174. 175.	Παῖδα.	67, 70. 239.
	176. 178. 185. 245.	Παῖδας.	83.
		Η ς	Παῖ-

222 INDEX VERBORUM.

Παῖδες.	323. 326.	Πεδίσιο.	336.
Παλαιότεροιο.	359.	Πείθεο.	142.
Παλίνορσον.	212.	Πειθῶ.	28.
Παλίνορσος.	47. 330. 343.	Πειρήσατο.	130.
Παν).	113.	Πείσματα.	225.
Πάντω.	275. 358.	Πελάγεσσι.	354.
Παπταίνειν.	258. 363.	Πεμπάζετο.	103.
Παπταίνων.	221. 232.	Πέπλοις.	181.
Παπτήνασα.	350.	Πέρ.	33. 53. 279. 364.
Παρ'. 69. 217. 219.	262.	Περῆσαι.	288.
	338.	Περικλήϊσον.	266. 285.
Παρά.	303.	Περιπτύξασθε.	84.
Παραγνάμψας.	235.	Περίπυσον.	74.
Παραίφασιν.	241.	Περιφροσύνησι.	194.
Παράκοιτιν.	136. 161.	Περίωσιον.	92.
Παράκοιτις.	63.	Περόνην.	81.
Παραπλάζεσα.	334.	Πετήλων.	350.
Παραπλώων.	207.	Πέτην.	48.
Παρεϊαί.	331.	Πῆ.	323.
Πάριν.	15. 70.	Πηλεύς.	38.
Πάρις.	101.	Πηλῆος.	18. 267.
Πᾶσα.	20. 79.	Πῆξεν.	296.
Πᾶσαι.	172.	Πιθήσας.	77.
Πασάων.	65.	Πίπτοντα.	281.
Πάσης.	146.	Πλάζετο.	45.
Πατήρ.	76.	Πλαζομένην.	345.
Πάτην.	260.	Πληγῆσι.	44.
Πάτηρς.	280. 299.	Πλοκάμοισι.	39.
Πατρέκλοιο.	268.	Πλοκάμους.	82.
Πατρώησιν.	3. 77.	Πλοκάμων.	2. 229.
Πατρώοιο.	337.	Πλόος.	222.
Πατρώων.	180.	Πόδες.	228.
Πατρώϊα.	101.	Πόθεν.	7. 12. 260.

Πο-

INDEX VERBORUM. 123

Ποθέεσα.	269.	Ποταμοῖσι.	354.
Πόθω.	269.	Ποταμῶ.	1.
Ποιήεντος.	41.	Ποταμῶν.	340.
Ποίης.	17.	Ποτῆ. 55. 195. 236. 299.	
Ποιμαίνων.	102.	Πῶ. 69. 271. 273.	
Ποιμενίη.	107.	Πρηῶνα.	14.
Ποῖον.	367.	Πρησῆρα.	49.
Πολέμοιο. 59. 166. 169.		Πριάμοιο. 70. 136. 276.	
Πολέμοισι.	185.	Πρην.	369.
Πολέμων. 89. 147. 157.		Πραάγγελον.	59.
Πολιήτην.	385.	Προθύροισιν.	327.
Πόλιν.	218.	Προλέλοιπα.	367.
Πολλά.	123.	Προμολῆσι.	303.
Πολλάκι. 3. 46. 110. 199.		Προπαροῖθεν. 134. 250.	
	257. 279. 321.	Προσέννεπε. 124. 156. 187.	
Πολλάκις. 96. 304. 361.			396.
Πολύ.	160. 374.	Προσώπῃ.	247. 257.
Πολύδακρυς.	320. 378.	Προσώπων.	73. 85.
Πολύμητις.	143.	Προφερέεσεν.	127. 145.
Πολύολβον.	273.	Προχοῆσιν.	102.
Πολυπρέμων.	349.	Πρωτόθρονος.	151.
Πολύσωνος.	323. 339.	Πρωτόσπορον.	61.
Πολυτλήτων.	201.	Πτέρνης.	133.
Πολυχρύσῃ.	276.	Πτολέμης.	142.
Πόνταν.	7. 9. 197.	Πτολίεθρα.	380.
Πόντος.	205.	Πτολίπορτον.	188.
Ποντοπύρων.	315.	Ποκνά.	332. 382.
Πόνων.	309.	Πύλας.	311.
Πύρον.	380.	Πυλάων.	303.
Πύρτις.	42.	Πυλέων.	384.
Ποσειδάων. 22. 272. 281.		Πύλον.	263.
	300.	Πύργωτε.	272.
Ποταμοῖο. 7. 226. 337.		Πυρός.	49. 53. 174.
		Πῶσα.	

124 INDEX VERBORUM.

Πάεια.	104. 125.	Σπάρτηθεν.	305.
Πῶς.	45.	Σπάρτην.	218. 376.
		Σπεύδοντος.	230.
		Σταθμοῖσιν.	110.
		Στενάχεσκειν.	356.
Ῥεέθροις.	69. 219.	Στενάχυσαν.	328.
Ῥεέθρων.	352.	Στέφος.	28.
Ῥίζα.	179.	Στήθος.	155.
Ῥοδοδάκτυλος.	97.	Στόμα.	207.
Ῥόδον.	341.	Στυφελίζετο.	40.
Ῥόον.	340.	Σύμπασαν.	377.
		Σύν.	236. 324.
		Συνέμπορος.	357.
		Συνήθεες.	169.
		Συνθεσίην.	308.
Σακίων.	54. 159. 174.	Συνοχὴν.	73.
Σαίπτολιν.	140.	Συνωδύροντο.	326.
Σε.	139. 140. 142. 163.	Σύριγγα.	112.
	171. 172. 179. 291.	Σύριγγος.	108.
	345. 353.		
Σέλας.	131.		
Σελματα.	315.		
Σήμερον.	85. 173.		
Σημήια.	201.	Τά.	300.
Σιδηρείη.	179.	Τανυπρέμνοιο.	193.
Σιδήρεον.	57.	Τανύσσας.	129.
Σιδήρεος.	35.	Τάρβος.	125.
Σιδήρεα.	36. 52. 179.	Ταρσῶν.	133.
Σκήπτρα.	88. 158.	Ταῦροι.	117.
Σκοπέλοισιν.	342.	Ταῦρος.	114.
Σκυζομένη.	238.	Ταύρων.	103. 111.
Σοί.	141. 175.	Τάχας.	333.
Σόν.	348. 351.	Τε.	48. 142. 177. 205. 260.
			Την.

INDEX VERBORUM. 125

Τεῖν.	262. 264.	Τοῖον.	68. 97. 129. 135.
Τεῖς.	299.		245.
Τειρομένοισι.	140.	Τοῖος.	36. 108.
Τείχεα.	280. 281. 299.	Τομή.	179.
Τέκνα.	84. 374.	Τόν.	35. 70. 258. 385.
Τέκνον.	71. 329. 370.	Τοξευτήρος.	29.
Τέκος.	136.	Τόξον.	94.
Τεκτήνατο.	196.	Τόσην.	167. 259. 298. 322.
Τελαμῶνος.	167.	Τόσσα.	288.
Τελέθεις.	260.	Τόσσον.	291.
Τερασι.	271.	Τῆτον.	238.
Τηλύθεν.	120.	Τόφρα.	206.
Την.	312. 314.	Τριφάλειαν.	30.
Τι. 8. 92. 147. 159. 291.		Τροίη.	307. 384.
	341.	Τροίη	273.
Τιθήνη.	174.	Τροίην.	162. 305.
Τιθήνη.	99.	Τροίης.	71.
Τιθήνην.	84. 87. 372.	Τρομέεσι.	346.
Τιθήνης.	200.	Τρομέω.	307.
Τινά.	9. 69. 271. 272.	Τρόφον.	265.
	344.	Τρωιάδες.	1.
Τινάς.	367.	Τρώιον.	139. 206.
Τινάσσειν.	49.	Τύμβον.	209.
Τινασσόμενος.	39.	Τυνδαρεώνη.	369.
Τινί.	86.	Τυπεῖσα.	43.
Τίς.	10. 12. 105. 376.	Τῶ.	201. 214.
Τιτήνας.	50.		
Τόδε.	128.	Υ.	
Τοῖα.	44. 38. 124. 144.	Υῖα.	245.
	187. 269. 339. 363.	Υιακίνθου.	235.
	369. 370.	Υῖος.	276.
Τοῖαι.	293.	Υλην.	191. 220. 349. 351.
Τοῖην.	151. 308.	Υ-	

126 INDEX VERBORUM.

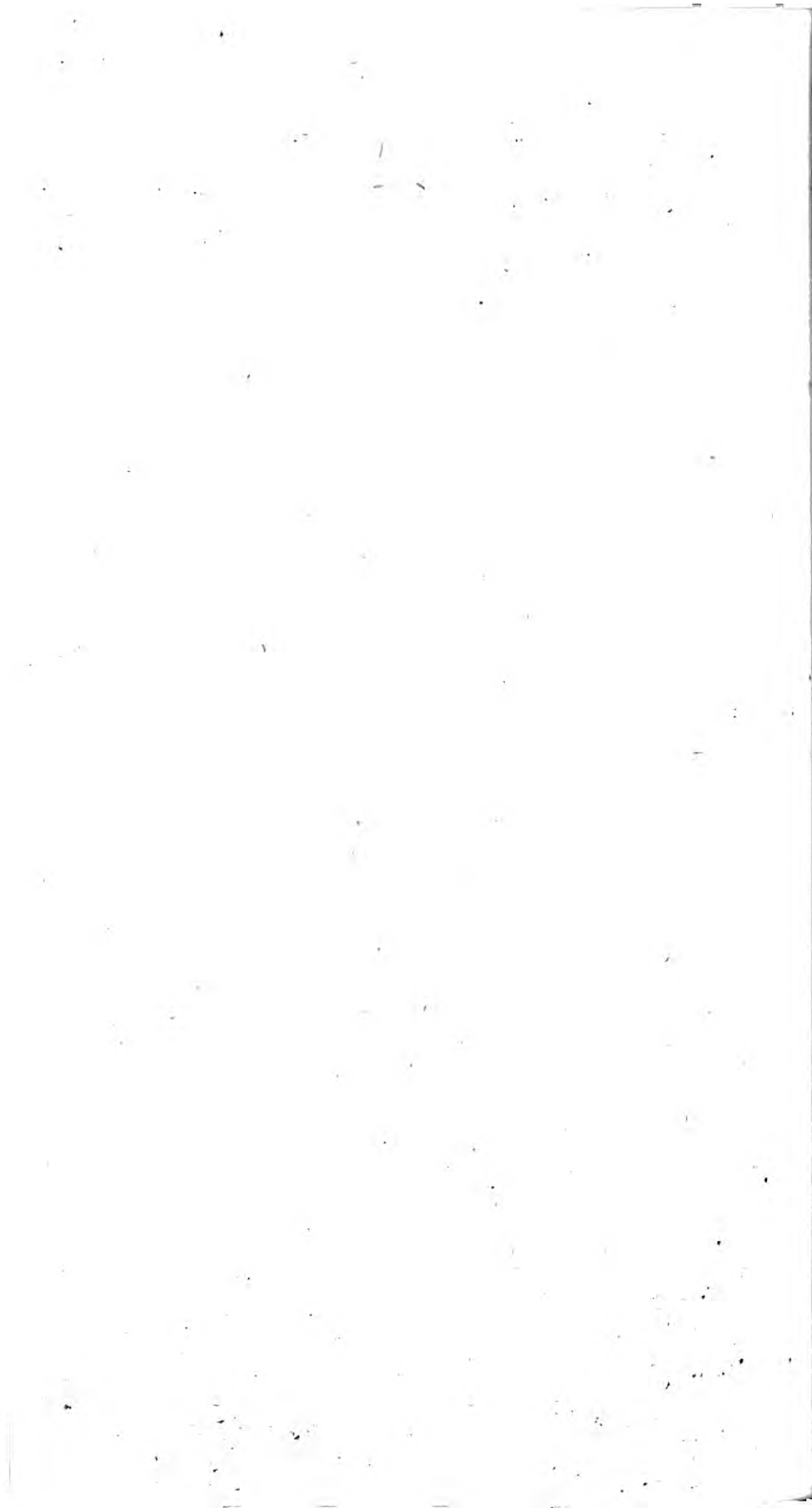
ἄγλης.	193.	Φαλάκρης.	14.
ἄμυναίων.	18.	Φαρέτην.	29. 256.
ἄπ.	170. 190.	Φασί.	88. 139. 171.
ἄπέκειτο.	107.	Φειδομένοισιν.	227.
ἄπένερθε.	119.	Φέρειν.	74.
ἄπέρ.	336. 338. 366.	Φερέκλα.	194.
ἄπερέδραμον.	100.	Φεράνυμον.	242.
ἄπέροπλον.	317.	Φεύγεις.	182.
ἄπημύσι.	331.	Φθέγξασθε.	341.
ἄπνον.	310.	Φθίη.	216.
ἄπνώσασα.	325.	Φθίην.	265.
ἄπνώσασαν.	366.	Φίλα.	84.
ἄπνώσσι.	342.	Φίλην.	113. 218.
ἄπνώσσιν.	361.	Φιλήνορος.	209.
ἄπνωσ'.	357.	Φιλοξείνων.	231. 248. 316.
ἄπὸ.	220. 274. 349.	Φίλος.	276.
ἄποβλήδην.	144.	Φιλότητα.	182.
ἄποβρυχίην.	353.	Φιλότητος.	95.
ἄποδρησῆρες.	150.	Φλόγες.	176.
ἄπόεικεν.	52.	Φλογός.	176.
ἄποσχεσίη.	317.	Φοιηέντι.	43.
ἄποχραίνονται.	228.	Φοιτητῆρες.	99.
ἄψιδόμων.	384.	Φόρτον.	318.
ἄψιλόφοιο.	119.	Φρυγίης.	271.
ἄψιλόφοισιν.	17.	Φυγῆσασα.	365.
ἄψιμέδοντος.	51.	Φυλάσσειν.	88. 139.
ἄψόθεν.	252.	Φυλάσσων.	239.
ἄψόθι.	117.	Φυλλάδος.	209.
		Φυλλίς.	211.
		Φυταλίην.	166.
		Φυτῶν.	119. 122.
		Φωνῆ.	373.
Φαιδροτέρη.	128.	Φωνῆν.	167. 259. 298. 322.
Φαίνετο.	201.	Φω-	

INDEX VERBORUM. 127

Φωνήσασα.	369. 378.	Χρῦσειον.	254.
		Χρῦσεον.	234.
		Χρυσέων.	58.
		Χρυσῶ.	82. 132.
		Χῶρον.	344.
X.			
Χαίτην.	40. 82.		
Χαλκείοισι.	181.		
Χαλκῶ.	196.		
Χαρίεσσαν.	265.		
Χαριζόμενος.	195.	Ψαμάθοισι.	3.
Χαρισσαμένη.	240.		
Χαρίτεσσιν.	244.		
Χαρίτων.	16. 87. 172.		
Χειρῖ.	47. 61. 154. 167.	Ω.	299.
Χειρῶν.	2. 134.	Ωδίνεσσιν.	171.
Χειρων.	38.	Ωδίνουσι.	96.
Χθαμαλῆς.	347.	Ωίξεν.	311.
Χθίζόν.	324. 365. 376.	Ωίσσατο.	363.
Χθίζός.	371.	Ωκύμοροι.	150.
Χθονί.	296.	Ωκυπέτης.	10.
Χθονίων.	50.	Ωμάρτησε.	25. 31.
Χθονός.	214. 224.	Ων.	280.
Χιμαίρης.	105.	Ωπασε.	164.
Χιονέοιο.	226.	Ωπασεν.	151. 310.
Χλοερῆς.	117.	Ωράων.	336.
Χορείαις.	4.	Ωρινε.	62.
Χορόν.	4. 24. 62. 122. 172.	Ωρινοντο.	114.
Χρέος.	8.	Ως. 17. 76. 93. 119. 143.	
Χρόα.	181. 337.	188. 251. 256. 292.	
Χρυσέην.	382.	306. 356. 378.	
Χρυσείαις.	39.	Ωίχεται. 227. 323. 329. 338.	

F I N I S.

IOANN.



JOANN. DANIEL. A LENNEP
LIBER PRIMUS
ANIMADVERSIONUM
A D
C O L U T H U M.

C A P U T I.

Poetarum mos Deorum Dearumve opem implorantium obiter notatur. Musae a Iove initium auspicari solitae. Hesiodus emendatur. Orpheus nonnullis mendis liberatur. Κράτος μέγα. Βολίδες, βολαί. Hercules Παιών dictus.

Notum est, & ab aliis iam ostensum, Poetas Veteres in initio Poë-
matis Deos Deasve pro Carminis
materia invocare, & e locis, quae
potissimum sacra ipsis sunt, ut auxilio ve-
niant, arcessere. Hac de re si loca Vete-
rum desideres, adeas praeter alios Eruditis-
simum *Schraderum* Animadv. ad *Musaeum*
Cap. I. Quem & ibi consulas de more illo
adulatorum, Carmina sua Imperatoribus &
Regibus dedicantium, & ab illorum numine
auxilium implorantium. Quam consuetudi-
nem Caesarum potissimum temporibus inva-
luis-

luisse, dudum observavit Magnus *Vossius* In-
stit. Poët. L. III. Cap. IV. § XI; quem
de toto hoc negotio consuli velim. Antiquis-
simis tamen temporibus, cum aurea simpli-
citas adhucdum in terris vigeret, solis hunc
honorem Diis competere credebant, & ab
iis initium auspicabantur. *Arati* locus hanc
in rem notissimus Ἐκ Διὸς ἀρχόμεσθα κ τ λ.
Arati locum respicit *Strato*, qui *Antholo-*
giam nondum editam sic orditur

Ἐκ Διὸς ἀρχόμεσθα, καθὼς ἔκρινεν Ἄρατος
Ἵμῶν δ' ἢ Μοῦσαι σήμερον οὐκ ἐνοχλῶ.

Conferatur etiam *Theocritus* Idyll. xvii. in
initio. Imo ipsas Musas Carminis præsides
primum a Diis initium facere solitas fuis-
se, & in honorem eorum cecinisse, *Hesiodus*
tradit Theogon. v. 43. ubi sic de Musis

—— — αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἰεῖσαι,
Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῆ
Ἐξ ἀρχῆς, οὐς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ἔτικτεν,
Οἳ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ δωτῆρες ἑάων.
Δεύτερον αὖτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ', ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ἄρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεαί, λήγουσαί τ' ἀοιδῆς
Ὅσσοι Φέρτατός ἐστι θεῶν, κράτει τε μέγιστος.

Eruditorum coniecturas super hoc loco ad-
scripsisse, & operose refutasse, nihil attinet.
Vulneri hisce verbis λήγουσαί τ' ἀοιδῆς inflictō
medicinam efflagitat tum sensus, qui nullus
fere

fere extricari potest tolerabilis, tum correptionis Diphthongi *αι* ante consonantem durissima. Ut utraque difficultas removeatur, non inconcinne legeres *λήγουσι δ' αἰοιδῆ*. quando tacite ex praecedentibus repetendum *Ζηνός*. Ut hic *λήγουσι Ζηνός αἰοιδῆ*, ita supra fere *κλείουσι θεῶν γένος αἰοιδῆ*. si quis meliora super hoc loco adferat, meam coniecturam in spongiam ire lubens patiar. Interea non possum, quin simili menda conspurcato *Orphei* loco opem feram. In *Suffimine Parcarum* p. 156 v. 20 legitur

Ἄλλά μοι νυκτέριοι μαλακόφρονες, ἠπιόθυμοι,
Ἄτροπε καὶ Λάχεσι, Κλωθὴ μόλετ' εὐπατερείαι.

Ubi, cum paulo longius a vulgato *νυκτέριοι* abeat *Bentleii* coniectura emendantis *εὐκταῖοι*, malim fere Ἄλλ' ἅμα νυκτέριοι. Ἄμα, cum de tribus, quas simul invocat Poeta, sermo instituat, apprime sententiae convenire quis non sentit? Subiungam alium ex *Orphei Argonaut.* locum vs. 723. quem partim sic emendavit *Jensius*

Τὸν δ' ἐκτείνειν θῆρ σὺς ἄγριος· αὐτὰρ ὁ τοῖς γε
Τύμβους χευάμενοι πολὴν ἐπενευσάμεθ' ἄλμην.

Sensus postulat, ut scribatur ---- αὐτὰρ οἱ τοῖς γε, metrum aliud quid suadet. lego igitur --- αὐτ' ἅρα τοῖς γε. Latet praeterea, nisi fallor,

4 J. D. A LENNEP ANIMADVERSION.

lor, menda in illis πὸν δ' ἔκπεινεν θῆρ οὐς ἀ-
 γριⓄ. vix enim recte utrumque θῆρ & οὐς
 ἀγριⓄ coniungi posse videntur, cum alter-
 utrum sufficiat. Praeterea caesura, quae nul-
 la in hoc versu, unice suadet τὸν δ' ἔκπειν'
 ἔπειρον οὐς ἀγριⓄ. Agmen claudat ex eo-
 dem, quem paulo ante memoravi Hymno-
 rum libro, vulgo *Orpheo* adscribi solito, lo-
 cus Suff. Hercules p. 110. vs. 5. Verba co-
 piosius adscribere liceat, ut simul aliam,
 eamque gravissimam, mendam abstergam.

Παγκρατῆς ἦτορ ἔχων, κάρτος μετὰ τόξα καὶ μάντι
 Παμφάγε, παγγενέτωρ, πανυπέρτατε, πᾶσι ἀρωγέ
 Ὅς θνητοῖς κατέπαυσας, ἀνήμερα Φῦλα διώξας
 Εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ἀγλαότιμον.
 Αὐτοφυῆς ἀκάμας, γαίης βλάστημα Φέριζον
 Πρωτογόνοις σράψας Φολίσσι, μεγαλώνυμε ναίων.

Primum versiculum, ubi facem mihi praetu-
 lit *H. Stephanus*, qui coniecerat --- καὶ κάρ-
 τος πρὸς τόξα μάντι, emendandum reor legendo
 κάρτος μέγα, πρὸς τόξα μάντι. Κάρτος μέγα vel
 κράτος μέγα non uno in loco apud *Homerum*
 invenies. Praeterea legendum αὐτοφυῆς ἀ-
 κάμαν, quemadmodum etiam *Suffimine Solis*
 p. 104 vs. 3. αὐτοφυῆς ἀκάμαν. Sed hoc leve.
 Intricatior longe versus sequens. Quid enim,
 ne de priori hemistichio loquar, illud με-
 γαλώνυμε ναίων sibi vult? Nullus certe, si
 quid video, in illis, dicam in toto versu,
 fen-

sensus. Priora facile ita emendabis, *πρωτο-
γόν' ἀεράψας βολίσι*. Sunt *βολίδες* idem ac *βολαί*,
unde *ἠελίοιο βολῶν* toties apud Poëtas mentio
pro *radiis solaribus*. In *Glossario MSS.* in
Cantic. Sal. *βολίδες, ἀκτῖνες, ἢ σαγίτται*. Lo-
cum debeo Clarissimo Viro *J. Alberti* ad
Hesychium V. *βολίδες*. simile quid *Scaligero* in
mentem venisse ex ipsius doctissima versione
liquet. In sequenti hemistichio, nescio,
quomodo adeo prae vulgato adblandiatur
--- *μεγαλῶνυμε παιῶν*, ut, quin veram, &
prisecam *Orpheo* manum vindicaverim, vix
dubitem. Eo tamen impellit me haud pa-
rum ipse Poeta eodem Hymno his verbis

Ἐλθέ μάκαρ, νούσων θελητήρια πάντα κομίζων.

Παιῶν medicum dicit, & in genere, quicumque
salutarem alicui operam adfert. Vide *Scho-
liast. Aristophanis* ad *Plut.* v. 636. & ad illum
locum Illustrissimum *Spanhemium*. Imo ip-
se *Orpheus* Solis suffimine inter alia epitheta
παιῶν hoc sensu habet.

C A P U T II.

Vittae crinales. Vitta & κρήδεμνον ex origine idem. Ennii Fragmentum emendatur. Scalligeri sententia reiicitur. Malacus & ὑγρὸς idem. Corollarum usus in amore. Anacreon emendatur. ἄμυξ. Examinantur Scholiastae Aristophanis verba.

V. 2. **A** ^{i πλοκάμων κρήδεμνα]} *Neander* alii-
que vertunt *capillorum tegumen-*
ta. Cum aliis malui *crinales vittas*, locu-
tione Latinis familiari. Confer *Virgilium*
AEn. VII. 403. & *Ovidium* Metam. L. IV.
6. L. IX. 772. & alibi. De his *vittis*,
earumque usu pluscula notavit *Broukh-*
sus ad *Tibullum* L. I. El. v. 73. *Salmasius*
ad *Tertullianum* de Pallio p. 315. & *Span-*
bemius ad *Callimachum* Hymn. in Cer. p.
661. aliique. *Vitta*, si ad originem at-
tendas utriusque vocabuli, respondet satis
accurate Graecorum κρήδεμνον. utrumque a li-
gando nomen accepit, & eidem rei designan-
dae saepius inservit. Antiquissimum ver-
bum *viere*, ad quod procul dubio respexit
Isidorus, Origin. XIX. C. XXXI. p. m. 1307,
dum *vittam* a vinciendo dictam tradit, olim
usurpatum novimus ex *Ennio*, cuius Frag-
mentum ita profert *Varro* de L. L. IV. p.
16.

16. Editionis *Scaligeri*. *Ibant malam viere Veneriam corollam.* Pro *malacam*, quod pro *malam* reponendum *Scaligero* videbatur; certissime censeo scribendum *malaci*. Emendationem verissimam arguit depravatam *malacci*, quod in *Ennii* loco exhibent alii libri. Imo vero *Festum* Edd. *Gothofredi* p. 283. ita plane, ut emendandum dixi, hunc versiculum proferre, video. *Malaci* sunt homines molles & effeminati, ὑγροὶ Graecis dicti, quibus optime conveniebat *viere* & vincere *Venerias* corollas, iisque comam ornare; quod in amore usitatissimum, & amantibus tantum non proprium. *Anacreontis* unicum locum, ut emaculandum censeo, subiungam Od. v. 6.

Τὸ ρόδον Φέρισον ἄνθος,
 Ῥόδον εἶαρος μέλημα,
 Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.
 Ῥόδα, τοῖς ὁ παῖς Κυθήρης
 Στέφεται καλοῦς ἰούλους,
 Χαρίτεσσι συγχορεύων.
 Στεφώμεθ' οὔν. Λυρίζων
 Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς
 Μετὰ κούρης βαθυκόλπου,
 Ῥοδίνοισι σεΦανίσκοις
 Πεπυκασμένος χορεύσω.

Pro vulgato Ῥόδον ὦ φ. α. cum sermo tantum de rosa fiat, scripsi Τὸ ρόδον Φέρισον ἄνθος ut v.

1. & v. 3. Versu autem 9. pro ῥόδα παῖς ὁ
 τ' κ. e prava Codicis, Vatic. scriptura ῥόδον
 ὁ παῖς κυθήρης non difficile erat, veram, quam
 dedi, scripturam eruere. Eiusdem Cod. au-
 ctoritate, ubi erat λυρίζω pro λυρίσω scriptum,
 emendavi λυρίζων. Praeterea pro σείψον οὖν
 με καὶ, transpositis voculis, & deleto καὶ,
 non dubitavi scribere σεφώμεθ' οὖν, sensu id
 unice postulante. sed misso *Anacreonte*, red-
 eo ad nostrum *vitta*, quod ut a *viere*, &
 vinciendo, ita κρήδεμνον a δέω recte repetiit *E-*
tymologus Magnus; estque nihil aliud, quam
 δεσμός vel κεφαλίδεσμος. *Hesychii* verba, ut
 distinguenda, subiungam. κρήδεμνον, ἐπιβό-
 λαιον, ὃ ἐστὶ κεφαλίδεσμος, ᾧ χρῶνται αἱ γυναῖ-
 κες. κατὰ μεταφορὰν καὶ τὰ τεῖχη λέγεται κρήδε-
 μνα. Posterior Observationis huius pars ad
Hom. Il. Π. 100, & *Odyss. Ν. 388*. ubi
 Τροίης κρήδεμνα memorantur, pertinet. Voci
 κρήδεμνον in usu fere respondet ἄμπυξ; unde
 alterum alteri interpretandi officium saepe
 praestat: ut apud *Scholiam Euripidis* ad
Hecubam vs. 464. & alibi. Ex hac protrita,
 & satis nota significatione ad aliam deflectit
 utrumque vocabulum, qua denotat *oper-*
culum vasis, modo fides Grammaticis hac
 in parte satis tuto haberi queat. De κρήδε-
 μνον quin verum sit, dubitandum non est.
 de ἄμπυξ haud ita liquidum mihi videtur.
 Tradit quidem id *Scholiam Comici* ad *Achar-*
 nen-

nenses v. 671. si vero ipsa *Aristophanis* verba inspicias, mendosam eius scripturam *Scholias*tae fucum fecisse, facile deprehendes. Praeterea non ἄμπυκα simpliciter, sed λιπαράμπυκα habent hodiernae *Comici* Editiones

Ἠνί' ἐπανθρακίδες ὥσι παρακείμεναι
Οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκλῶσι λιπαράμπυκα.

De hoc loco, quid sentiam, sequenti Capite dicendi locus erit.

C A P U T III.

*Insignis Scholias*tae *Aristophanis* locus variis liberatur mendis. λιπαρός. Sententia de *Thasio* vino *Aristophanis* tempore nondum celebrato reiicitur. Nomen *Comoediae Aristoph.* λυσιερχτή *Polluci* restituitur. *Aristophanis* insigne Fragmentum apud *Athenaeum* emendatur, & ad numeros redigitur. κερσμειον, & κερσμειον differunt. Ἄλμη & Θασία ἄλμη. Βάπτειν εἰς Θασίαν ἄλμην. *Cratis* nomen *Scholias*tae *Comici* restituitur. Ἀνακυκλῶν & κυκλῶν Θασίαν. *Aristophanes* emendatur semel & iterum. Ἀπανθρακίδες & ἐπανθρακίδες.

UT dictis fidem habeamus, liceat iam nonnulla de *Comici* loco modo Capite praecedente memorato in medium proferre; cui si lucis aliquid adfundam, me non sane poenitendum opus fecisse, existimaverim.

rim. Locum iam olim Interpretibus crucem fixisse, ex variis, iisque maximam partem contortis explicationibus, quas reservavit *Scholiasta*, liquido constat. Huius proinde verba, antequam ad ipsum *Comicum* accedam, cum & illa variis modis valde depravata in nostras manus pervenerint, examinavisse, e re mea fore iudicavi. Sunt verba *Scholiastae* Οἱ μὲν Φασι λείπειν τὴν λάγνηνον, ἐπεὶ καταχρῖονται πίσει τὸ σῶμα. οὐ πιθανῶς· οὐδέποτε γὰρ Θάσιον εἶναι ἠυδοκίμα ὡς αἱ Ἀθηναίοις· οἱ δὲ, ὅτι Θάσιαι τινὲς ῥαφανίδες λέγονται. λέγει δὲ τὴν ἠρυμμένην καὶ βρασομένην. Οἱ δὲ, Θάσιον Φασι βάμμα λέγεσθαι ἐκ τῶν ἀπὸ πυρὸς ἰχθύων· ἰδίως Θασίαν ἐκάλεον κρατήσιν ἢ εἰς Θασίαν ἄλμην. οἱ δὲ τὴν λεγομένην περυσόπιδαν. Θασίας ζῶμὸν ἄλμης· εἰς ὃν ἀπέβαπτον τὰ ἠνθρακωμένα τῶν ἰχθύων. Nisi statuas excidisse quaedam, plane intelligi nequit hoc Scholion. Quo enim spectant illa ἐπεὶ καταχρῖονται πίσει τ. σ.? Quo illa, quae de *Thasio vino* fabulatur? Suspicio, sequens Scholion male sede sua motum valde confuso ordine legi, & ita, ut a posteriori initium fiat, cum priori coniungendum esse. Hac de re quo minus dubites, vadem fisto *Suidam*, qui eo, ut dixi, ordine in Lexico suo hic illic nonnullis leviter mutatis totum Scholion exhibet. Hoc itaque nixus fundamento sic partim digerenda reor *Scholiastae* verba Οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκλῶσι λιπαράμπυκα.
Φιά-

φιάλην (quae apud *Suidam* post λιπαράμπυκα reperiuntur, alio transponenda, & nihil cum hisce communia habere, recte monuit *Portus*.) Θασίου οίνου πεπληρωμένην. ἄμπυξ δὲ λέγεται τὸ περιέχον. νῦν δὲ τὸ πῶμα τοῦ ἀγγείου λέγει, καὶ λιπαρὸν μὲν διὰ τὸ ἰδὺ τοῦ οἴνου, ἄμπυκα δὲ ὡς τὸ σκεπάζειν καὶ καλύπτειν τὸν οἶνον. καὶ χρησικῶς δὲ λείπει τὸ λάγηνον, ε. κ. π. τ. σῶμα (ita malo e *Suida* pro σῶμα, quam quod *Kusterus* coniecerat πῶμα) οὐ πιθανῶς. οὐδέποτε γὰρ Θάσιος οἶνος ἠυκοδίμετος ὡς τὰ Ἀθηναίους. Jam erit in praecedentibus, quo referatur, quod porro de *Thasio vino* narrat. Nihilominus difficultas haud exigua remanet in illis ἐπεὶ καταχρίονται, vel ut legendum puto ἐπεὶ καταχρίεται πίσση τὸ σῶμα κ. τ. λ. quae utique non spectant proxime antecedentia. In praecedentibus λιπαρὸν dicit ἄμπυκα διὰ τὸ ἰδὺ τῶ οἴνου. Viden' igitur, quam commode subiungeretur ἢ ἐπεὶ καταχρίεται πίσση τὸ σῶμα κ. τ. λ. Voluit λιπαρὸν dici ἄμπυκα vel ob vini dulcedinem, vel quia pice os vasis inungebatur. λιπαρὸς enim *unctum* dicit; ut vel ex ipso *Aristophane* discere licet *Plut.* 616. λιπαρὸς χωρῶν ἐν βαλανείῃς, ubi conferatur *Scholiasa. Aristophanis* versiculum ante oculos habuit *Suidas* v. λιπαρὸς. At quid illud monstri, quod sub verbis οὐ πιθανῶς· οὐδέποτε γὰρ Θάσιος οἶνος ἠυδοκίμετος ὡς τὰ Ἀθηναίους lateat? Putasne, *Thasium vinum* non ma-

gni

gni fecisse Athenienses? Imo vero in summo fuisse pretio habitum, aliunde constat. Vide, quae iam notavit *Kusterus* ex *Archestrati* loco apud *Athenaeum* Lib. I. p. 29. ad quem etiam consuli meretur *Magnus Casaubonus* Animadv. Lib. I. Cap. XXIII. p. 67. *Aelianus* quoque inter vina celebriora *Thasium* commemorat Lib. XII. Var. Hist. Cap. XXXI. nec non *Pollux* L. VI. 15. Quibus addi possunt plurima Veterum Comico- rum loca ab *Athenaeo* loco laudato prolata. Praeterea videndus *Apuleius* Apolog. p. 289. lin. 17. Hinc vites *Thasiae Maroni* celebrantur Georg. II. 91. Imo ipsum *Aristophanem* *Thasium vinum* magni fecisse, ex non uno *Comici* loco evinci potest. ut in *Pluto* vs. 1022. Sic *Lysistr.* v. 196.

Μηλοσφαγοῦσαι Θάσιον οἴνου σκεμνίον.

Quo referenda *Hesychii* Glossa v. Σταμνεῖον, ubi scribendum Σταμνίον Θάσιον, κεράμειον ἀγγεῖον, ex *Comico* liquet. Liceat obiter hic *Pollucis* verba ad examen revocasse. Hic enim, quin modo adductum *Aristophanis* locum ante oculos habuerit, vix dubitandum, cum Lib. X. 72. Ἀρσσοφάνης ᾗ, inquit: ἐν Τελμισσεῦσι λέγεται, οἶνον τε Χίαν σάμνον ἤκειν καὶ μύρον. καὶ ἔμόνον ἐπὶ τῷ Χίαν σάμνον εἴρηκεν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ Θασίῳ ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσι, τὰ Θάσια ἀμφορίδια.

PO-

Postrema *Pollucis* verba non sine causa Doctissimo *Jungermanno* crucem fixere, quem tamen locus *Aristophanis*, ubi Θάσια ἀμφορείδια memorantur, qui latuerit, miror. Est ille in *Eccles.* IIII. Memoria adeoque fuerit lapsus *Pollux*, dum *Acharnensium* meminit, vel depravatus hac parte, sequitur; quod posterius mihi quidem verosimilius videtur. Suspikor, deleta voce Ἀχαρνεῦσι a recentiori manu addita, pro τοῖς scriptum olim λουσ. quod corrupte pro λουσ. vel λουσιγράτη est. Hac admissa coniectura, omnis, quem porro movet *Jungermannus*, scrupulus de medio sublatus erit, modo post ἐν λουσιγράτη inferamus voculam καὶ, in libris Veterum forsan millies omiffam. scribe itaque ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ Θασίου ἐν λουσιγράτη καὶ τὰ Θάσια ἀμφορείδια. Superioribus *Comici* locis addi meretur insigne eius Fragmentum apud *Athenaeum* L. XI. p. 478. Κοτύλη, inquit *Deipnosophista*, Ἀριστοφάνης κωκάλω. ἀλλὰ ὑποπρεσβύτεραι γράες Θασίου μέλαν⊕ μεσὸν κεραμευομέναις κοτύλαις μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδὲν ἄκοσμον, ἔρωτι βιαζόμεναι μέλαν⊕ οἴνου ἀκράτου. Ad haec verba ὁ πᾶνυ *Casaubonus*, *In testimonio*, inquit, *Aristophanis e Cocalo suspecta vox μεσόν*: ἔτι verius censeam, κοτύλαις μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδενὶ κόσμῳ, magnis cotylis vinum infundebant in suum corpus nullo pudore. Quod ad
po-

14 J. D. A LENNEP ANIMADVERSION.

posteriorem coniecturam Viri Maximi, eam ut certissimam lubens deosculatus fui. At vero de voce μεσόν fecus videtur. nisi enim me omnia fallant, illud necessario retinendum. Ἐγχεον, inquit; *Comicus* (γραῖες) ἐς σφέτερον δέμας: at quid infundebant? fane vinum, seu vas μεσόν Θασίου μέλανⓄ. Nullo itaque modo reiiciendum μεσόν. Jam nominis, unde pendeat μεσόν, vestigia fati clara supersunt in κεραμευσόμεναις; quapropter deleta vocis terminatione, lego κεράμειον. Κεράμειον μεσόν Θασίου μέλανⓄ est *vas plenum vini Thasii* & subintellectum habet ἀγγεῖον. *Suidas* κεράμειον. ἀγγεῖον. τὸ δὲ κύριον κεράμιον διὰ τοῦ ἰ. εἰ μὴ πρόσκειται τὸ ἀγγεῖον, καὶ κεράμεια τέχνη. Ita pro τεύχη scribendum patet ex *Pollucis* Lib. VII. 161. Ab hoc κεράμειον distinguendum omnino alterum κεραμεῖον, quod non *vas*, sed locum, ubi eiusmodi vasa vendebantur, denotat, & a κεραμεύς descendit; ut ab ἀμφορεὺς ἀμφορεῖον. Confer *Jungermannum* ad *Poll.* l. c. Not. 100. His praemissis in proclivi erit totum *Aristophanis* locum ad leges metricas reducere, quod belle ita procedet

— ἄλλαι

Ἐποπρεσβύτεραι γραῖες Θασίου μέλανος μεσόν κεράμειον
 Κοτύλαις μεγάλαις χέον ἐς σφέτερον δέμας οὐδενὶ κόσ-
 μῳ, ἔρωτι
 Βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου.

Hinc

Hinc quanti revera *Thasium vinum* fecerint Veteres & *Aristophanes*, aestima. Putasne igitur illud *Scholiasae Comici*, latere potuisse, eumque in ea fuisse opinione, *Thasium vinum* tempore *Aristophanis* nondum fuisse nobilitatum? Imo vero putidi huius erroris plane eum immunem pronuncio, omnemque culpam in librarios confero. Si ergo pro ξ πιθανῶς ponas $\gamma\tilde{\iota}\tilde{\nu}$ πίθου, & pro ξ δέποτε γάρ $\Theta\acute{\alpha}\sigma\iota\textcircled{\text{C}}\ \acute{\alpha}\iota\nu\textcircled{\text{C}}$ legas $\acute{\epsilon}$ γάρ ποτε $\Theta\acute{\alpha}\sigma\iota\textcircled{\text{C}}\ \acute{\alpha}\iota\nu\textcircled{\text{C}}$ κ. τ. λ. quidquid id erat intricati, sublatum erit. Quae iam sequuntur $\acute{\alpha}\iota\ \tilde{\eta}$, $\Theta\acute{\alpha}\sigma\iota\acute{\alpha}\nu\ \Phi\alpha\sigma\iota\ \beta\acute{\alpha}\mu\mu\alpha\ \lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\sigma\theta\alpha\iota\ \acute{\epsilon}\kappa\ \tilde{\tau}\ \delta\acute{\alpha}\pi\acute{\omicron}\ \pi\upsilon\rho\acute{\omicron}\varsigma\ \iota\chi\theta\acute{\upsilon}\omega\nu\ \kappa.\ \gamma.\ \lambda.$ vix quidquam sani continere videntur, & non nisi lacera quaedam membra sunt pravo ordine collocata. *Kustero* hic aqua haesit, qui non nisi meliorum Codicum ope locum sanari posse adfirmavit. Non tamen adeo longe a vero aberrabis, si ita totum Scholion in integrum restituas. $\acute{\omicron}\iota\ \tilde{\eta}\ \Theta\alpha\sigma\iota\acute{\alpha}\nu\ \acute{\alpha}\nu\alpha\ \kappa\upsilon\kappa\lambda\acute{\omega}\sigma\iota\ \lambda\iota\omega\tilde{\rho}\acute{\alpha}\mu\pi\upsilon\kappa\alpha.$ $\Phi\iota\acute{\alpha}\lambda\eta\nu\ \Theta\alpha\sigma\iota\varsigma\ \acute{\omicron}\acute{\iota}\nu\varsigma\ \pi\epsilon\ \pi\lambda\eta\rho\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\acute{\omega}\nu.$ $\acute{\alpha}\mu\pi\upsilon\tilde{\xi}\ \tilde{\eta}\ \lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\tau\alpha\iota\ \tau\acute{\omicron}\ \pi\epsilon\rho\acute{\mu}\epsilon\chi\omicron\nu.$ $\nu\tilde{\upsilon}\nu\ \tilde{\eta}\ \tau\acute{\omicron}\ \pi\acute{\omega}\mu\alpha\ \gamma\tilde{\iota}\tilde{\nu}\ \acute{\alpha}\gamma\gamma\acute{\epsilon}\iota\varsigma\ \lambda\acute{\epsilon}\gamma\eta.$ $\text{Καὶ}\ \lambda\iota\pi\alpha\rho\acute{\omicron}\nu\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \delta\iota\acute{\alpha}\ \tau\acute{\omicron}\ \eta\delta\acute{\upsilon}\ \tau\omicron\tilde{\upsilon}\ \acute{\omicron}\acute{\iota}\nu\varsigma,$ $\eta\ \acute{\epsilon}\pi\acute{\epsilon}\iota\ \kappa\alpha\tau\alpha\chi\rho\acute{\iota}\epsilon\iota\ \pi\acute{\iota}\sigma\sigma\eta\ \tau\acute{\omicron}\ \sigma\acute{\omicron}\mu\alpha\ \tau\omicron\tilde{\upsilon}\ \pi\acute{\iota}\theta\omicron\varsigma.$ $\acute{\alpha}\mu\pi\upsilon\kappa\alpha\ \delta\acute{\epsilon}\ \omega\tilde{\rho}\acute{\alpha}\ \tau\acute{\omicron}\ \sigma\kappa\epsilon\pi\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu$ (hoc malo, quam *Suidae* $\pi\upsilon\kappa\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu$) $\kappa\alpha\iota\ \kappa\alpha\lambda\acute{\upsilon}\pi\tau\epsilon\iota\nu\ \tau\acute{\omicron}\nu\ \acute{\omicron}\acute{\iota}\nu\omicron\nu.$ $\kappa\alpha\tau\alpha\chi\rho\epsilon\sigma\iota\kappa\acute{\omega}\varsigma\ \delta\acute{\epsilon}\ \lambda\acute{\epsilon}\iota\pi\epsilon\iota\ \tau\acute{\omicron}\ \lambda\acute{\alpha}\gamma\eta\nu\omicron\nu.$ $\acute{\omicron}\ \gamma\acute{\alpha}\rho\ \text{ποτε}\ \Theta\acute{\alpha}\sigma\iota\textcircled{\text{C}}\ \acute{\alpha}\iota\nu\textcircled{\text{C}}\ \eta\upsilon\delta\omicron\kappa\acute{\iota}\mu\epsilon\iota\ \omega\tilde{\rho}\acute{\alpha}\ \acute{\alpha}\theta\eta\nu\alpha\acute{\iota}\omicron\iota\varsigma\ \acute{\alpha}\iota\ \delta.\ \omicron.\ \Theta.\ \gamma.\ \rho.\ \lambda.\ \lambda.\ \delta.\ \gamma.\ \eta.\ \kappa.\ \beta.$ $\acute{\omicron}\iota\ \delta\acute{\epsilon}\ \Theta\alpha\sigma\iota\acute{\alpha}\nu\ \Phi\alpha\ \sigma\iota\ \beta\acute{\alpha}\mu\mu\alpha\ \lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\sigma\theta\alpha\iota\ \acute{\omicron}\pi\tilde{\iota}\omega\nu\ \acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\ \pi\upsilon\rho\acute{\omicron}\varsigma\ \iota\chi\theta\acute{\upsilon}\omega\nu.$ $\iota\delta\iota\omega\varsigma\ \delta\acute{\epsilon}$

δὲ Θασίαν ἐκάλεον Θασίας ζῶμὸν ἄλμης (vel ut *Suidas* habet Θασίαν ζῶμᾶλμην) εἰς ἐν ἀπέβα-
 πτον πᾶ ἰνθρακωμένα ἰῶν ἰχθύων. κρᾶλης. Βάπτει
 δὲ εἰς τὴν Θασίαν ἄλμην. οἱ δὲ τὴν λεγομένην Ἰερμο-
 πόσιδα. Locutionem Θασίας ζῶμὸν ἄλμης in
 clara luce collocant haec *Moeridis*. Ἄλμην,
 πὸν ἰῶν ἰχθύων ζῶμὸν, Ἄλλιοι. οἱ δὲ Ἕλληνας πᾶ
 ἄλμυρον ὕδωρ. ζῶμὸς δὲ ὡσπερ ἰῶν κρεῶν, οὕτω
 καὶ ἰῶν ἰχθύων κοινῶς λέγεται. Conferantur *He-
 sychius* in V. & alii. Verba illa κρᾶλήσει δὲ
 εἰς τὴν Θασίαν ἄλμην Scriptoris alicuius testi-
 monium videntur esse, eum in finem a *Scho-
 liaſta* prolatum, ut ostendat locutionem Βά-
 πτειν εἰς Θασίαν ἄλμην olim fuisse frequentatam:
 quapropter scripsi κρᾶλης. Βάπτει δὲ εἰς ἱ. Θ. ἄ.
 Hisce iam praemissis quantas turbas dudum
 dederit locus *Aristophanis* in *Acharn.* ex tot di-
 versis, iisque magnam partem contortis expli-
 cationibus, colligas. Binae potissimum ani-
 madversionem merentur; vel de *dolio Thasio*
vino referto capiendum, vel de *salsamento*
Θασία ἄλμη. Utraque sententia suos nata
 est patronos, eosque e primariis literarum
 cultoribus, *Casaubonum* & *Kusterum*, quo-
 rum ille *Animadversionibus ad Athenaei Lib.*
I. C. xxiii. p. 67. de *Thasio vino* intelli-
 gendum vult, simul contra *Scholiastam* non-
 nulla proferens, quae videri possunt, hic
 vero de *muria Thasia* interpretatur, quam
 sententiam omnino verissimam puto tum ob
 stru-

structuram insolentem, quae si de *vino Thasio* capias, obtinet tum ob sensum totius loci Aristophanei, qui non nisi de *muria Thasia* interpretari nos finit. Quapropter e *Suida* veram partim scripturam revoco ἀνακυκῶσι pro ἀνακυκλῶσι, id quod iam *Kusterus* monuit. κυκῶν eidem rei designandae in *Vespis* inservit v. 1506.

Ἄτὰρ καταβατέον γ' ἐπ' αὐτοὺς, ὦ ζυρέ.
Ἄλμην κύκα τούτοισιν, ἣν ἐγὼ κρατῶ.

Difficultatem, quae *Kustero* in voce λιπαράμπυκα, non immerito obversabatur, facile removebis, si divisim scribas λιπαρὰν πυκνά, sic ergo legendum:

Οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαρὰν πυκνά.

Est autem illud πυκνὰ adverbialiter positum pro πυκνῶς, & cum ἀνακυκῶσι coniungendum: quando sensus eo fere redit:

Alii vero in optima Thasia muria paranda admodum occupati erant.

Neque est, cur dubites de bonitate locutionis Θασίαν ἀνακυκῶν absolute pro Θασίαν ἄλμην ἀνακυκῶν, quod a creberrimo usu repetendum, quemadmodum Θάσιον, Χίον, Μενδαίον similiaque pro *vino Thasio, Chio, Mendaeo* posuerunt. Addi potest *Scholiasta*, qui non ob-

scire hoc significat, & *Photius* in *Lexico MSS.* *Θασίαν, καὶ ῥάφανον, καὶ ἄλμην* λέγουσι. *Photii* verba debeo *Viro Clarissimo Jo. Alberti* in pretiosissima illa *Hesychii* Editione ad *V. Θασία*. Pro eo tamen quin frequentiori usu trita fuerit plena locutio *Θασία ἄλμη*, vel simpliciter *ἄλμη*, non dubito. Ex *Aristophane* bina loca, quae adscribantur, dignissima sunt, reservata partim ab *Athenaeo* *Lib. VII. p. 329. B.* Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ὀλκασίν. Ὁ κακίδαίμων, ἕστις ἐν ἄλμῃ πρῶτον τριχίδων ἀπεβάφθη. τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθύς εἰς ἄλμην ἀπέβαπτον, ἣν καὶ *Θασίαν* ἐκάλεν ἄλμην, ὡς καὶ ἐν *Σφηξίν* ὁ αὐτὸς φησὶ ποιητής. καὶ γὰρ πρότερον δὲς ἀνθρακίδων ἄλμην πίων. In hodiernis *Comici Vespis* longe aliter prostat hic posterior locus vs. 1122.

Καὶ γὰρ πρότερον ἐπ' ἀνθρακίδων πεπλησμένος.

Verum & apud *Athenaeum*, & in *Comico* olim scriptum existimo:

Καὶ γὰρ πρότερον ἐπανθρακίδων ἄλμην πίων.

vel ἀπανθρακίδων: utrumque enim habet *Hesychius* suis locis, qui Ἀπανθρακίδες interpretatur: οἱ πρὸς ὄπλησιν ἐπιτήδαιοι ἰχθύες, καὶ πέμματ' εἶδ' ἀπανθρακίς. Cum posteriori *Hesychii* interpretatione conferatur *Athenaeus* *Lib.*

Lib. III. p. 110. B. Ἐπαιθεακίδων praeterea meminit ipse *Comicus* loco memorato in *Acharn.* Confer praeterea *Suidam*, qui Voc. Ἐπαιθεακίζομεν, inquit, ἀντι τῆς ἐπαιθεακίδας (sic omnino legendum & apud *Suidam*, & apud *Scholiam Comici* ad *Aves* v. 1545. quem ad verbum ut saepe sequitur *Suidas*.) εἰδόμεν' ἔστι ἡ εἰδόμεν' ἰχθύων, ὅπερ ὀπτιῶντες (sic rectius editur, quam quod apud *Schol. Arist.* est ἡ παροπτιῶντες) εἰδίσσον. Quae sequuntur, alterius *Glossam* esse ad Ἐπαιθεακίζομεν adscriptam, discas ex *Scholiam* memorato, ubi clarius distinguuntur.

CAPUT IV.

Παίγνιον, αἴθρημα, ludicrum. Emendatur semel & iterum *Callimachi Epigramma. Nautilus. Ἰελίδες, piscium genus venenatum.*

V. 2. **K** αὐτὰ ἱερὰ παίγνια χειρῶν] Sic vulgo *Veteres*, quidquid Deo alicui proprium & maxime gratum arbitrabantur, appellare solebant παίγνιον; ut apud *Callimachum* *Hymn. in Delum* v. 324.

— εἰ Δηλιάς εὔρετο νύμφη
Παιγνια, κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελασύν.

Vocabant alio nomine αἴθρηματα, ut in
B 2 Op-

Oppiani L. I. Cyn. v. 32. unde *Hesychio* Ἀθύρματα, παίγνια. adde *Suidam*, & alios. Differentiam horum, minus ab auctoribus observatam, notavit *Thomas Magister*. Latinis vocabatur saepe *ludicrum*, quam in rem *Catulli* verba subiungam *Carm. LXII. 24.*

*Floridis velut enitens
Myrtus Asia ramulis.
Quos Hamadryades Deae
Ludicrum sibi roscido
Nutriunt humore.*

Plura, quae huc spectant, notavit *Dan. Heinsius* *Lect. Theocr. Cap. XXI. p. 368.* Longe satius erit, *Callimachi* *Epigr. v.*, cum & ibi horum παιγνίων mentio fiat, hac occasione emaculavisse. Legitur hoc modo:

Κόγχος ἐγὼ Ζεφυρίτι παλαιότερον ἀλλὰ σὺ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἀνθεμα πρῶτον ἔχεις
Ναυτίλον ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον. εἰ μὲν αἴται,
Τείνας οἰκείων λαΐφος ἀπὸ προτόνων
Εἰ δὲ γαλιναίη, λιπαρὴ θεὸς, ἔλος ἐρέσσω
Ποσσίν, ἴν' ὥσπερ καὶ τῆνομα συμφέρεται.
Ἐς τ' ἔπεσον παρὰ θίνας Ἰβλίδες, ὄφρα γένωμαι
Σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον, Ἄρσινθή.

Ita v. 1. lego cum Magno illo *Bentleio*. Versu 5. corruptum procul dubio illud εἰ ᾗ γαλιναίη λιπαρὴ θεὸς κ. τ. λ. nec tamen placet *Annae*
Fa-

Fabri commentum, quae γαλῳαίῳ *tranquillum mare* λιπαρῶ θείν dici a Poeta credidit. Opportuna admodum videtur lectio:

Εἰ δὲ γαλιναίη λιπαρὴ, θεὸν ἔλος ἐρέσων
Ποσσὶν ἄν', ὥσπερ καὶ τῆνομα συμφέρεται.

Ita θεὸν & ἐπέπλεον recte sicut etiam εἰ μὲν αἴ-
) , & εἰ ἢ γαλῳαίη quasi opponuntur: versu enim 3 post ἐπέπλεον minor tantum distinctio (,) ponenda, ut sic iungantur ἐπέπλεον τείνας ὁ. λ. α. π., ut vs. 5. θεὸν ἔλ⊗ ἐρέσων ποσσὶν ἄνα. Cum posteriori parte versus 6. conferri poterit *Orriam*. L. I. Hal. v. 340. Sequentia ἐς τ' ἔπεσον ὦρα θίνας Ἰαλίδ⊗ paulo aliter leguntur apud *Athenaeum* L. VII. p. 318. B. Ἐς τ' ἔπεσον ὦρα θίνας Ἰαλίδας -----, quod quamproxime veram scripturam exhibet. legendum enim puto:

Ἐς τ' ἔπεσον παρὰ θὶν' ἐς ἰαλίδας, ὄφρα γένωμαι
Σοὶ τὸ περίσκηπτον παίγνιον, Ἀρσινόη.

ubi ἰαλίδας non de antiquo Caeae oppido, quod *Julis* dicebatur, intelligo, sed de quodam piscium genere. Erant enim ἰαλίδες pisces venenati admodum, qui scopulis catervatim adhaerentes, ubi alios pisces aut urinatores in aquis conspicerent, summa vi in eos irruebant, usque saepe vulnus letale inferebant.

qua de re consulendi Hist. Animal. Scriptores. In hos itaque nautilus iuxta litus se incidisse adfirmat. Hoc nisi admittas, non video, quo referas verbum *εισιπήην*, cum in Vulgata nihil sit, cui nautilus incidisse dicatur.

CAPUT V.

Κελάδων, κέλαδⓄ, κελαδεινή, εὐκέλαδⓄ, κελαδεῖν. *Aristophanes emendatur. Celadus & Celadon Arcadiae fluvii. Pausanias tentatur. ΚλαδεⓄ & ΚλαδάⓄ. Homerus tentatus, & Strabo emendatus. Ἐξερῆω. Coluthi locus tentatur. Ἔργον cum genitivo. Quintus Calaber emendatur.*

V.6. **Κ**ελάδοντⓄ ἀποριζόμενα ποταμῶ] *Notissimum epitheton fluviorum, maris, ventorum, aliarumque rerum, κελάδων. Antiquum verbum, unde haec nostra forma participialis, est κελάδω, cuius natales quaerendae in simpliciore κέλω, interpretante Schol. ad Hom. Il. o. 679. βαδίζω, & in genere celeriter moveo. Hinc nomen κέλαδⓄ clamorem & tumultum bellicum dicit, ut praeter alios apud Hesiodum Theog. v. 851. & 926. A κέλαδⓄ κελαδεινή epitheton aptissimum Dianae Hymn. Homer. in Dian. v. 1. cui respon-*

spondet *Orphei* εὐδρομῶ Hymn. in Dian. p. 132. vf. 6. *Hesychius* eo respiciens, vertit κυνηγός. Compositum εὐκέλαδῶ hinc formatum de sonitu *Musico* ponitur in *Anthologia* L. IV. C. XII. Ep. 75.

Αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσσεται εὐκελάδῳ Πάν.

adde Epigr. 77. *Coluthus* v. 122. χορὸν εὐκελάδων δονάκων dixit. Simili usui infervit verbum κελαδεῖν apud *Aristophanem* in *Pace* v. 802. ubi de hirundine :

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων
 Δαμώματα καλλιόμων
 Τὸν σοφὸν ποιητὴν
 Ἴμνεῖν, ὅταν ἤρινᾶ μὲν
 Φωνῇ χελιδῶν
 Ἐξομένη κελαδῆ.

ubi pro minus eleganti ἤρινᾶ Φωνῇ legendum ὅταν ἤρινᾶ μὲν Ὠρα χ. ε. κ. De emendatione hac ne dubites, vadem sisto *Scholiastam*. καὶ αὐτῇ, inquit, πλοκὴ Στησιχόρει. Φησὶ γὰρ ἕτως. Ὅταν ἤρῳ ὦρα κελαδῆ χελιδῶν. *Stesichori* ἤρῳ ὦρα idem, ac nostrum ἤρινᾶ ὦρα. Praeter usus modo memoratos nominum κέλαδῶ & κελάδων, utrumque proprium fluvio nomen inditum memoratur. *Celadi* saltem alicuius in *Arcadia* in *Alpheum* labentis meminit *Pausanias* L. VIII. C. xxxviii. p. 680. ubi pro

κέλαδ[⊙], κελάδων scribendum arbitrabatur *Ezech. Spanhemius* ad *Callimachi Hymn.* in *Dian.* v. 107. si quid mutandum, melius scriberes κλαδέ[⊙] vel κλαδά[⊙]. ita enim idem hicce fluvius praeter *Pausaniam* L. v. C. VII. p. 390. *Xenophonti* appellatur *Hellen.* L. VII. p. 373. l. 22. cuius loci iam meminere & alii. Alterius fluvii *Celadontis* mentio reperitur potissimum apud *Homerum* II. H. 133.

— ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόω Κελάδοντι μάχοντο.

Huius tamen scripturam iam olim in dubium vocasse Veteres Criticos, deque hoc fluvio dubitavisse, manifesto constat ex *Strabone* L. VIII. p. 342. & 348. ubi notat nonnullos pro κελάδοντι legendum censuisse ἁκίδοντι. Imo cumulus accedit ex eo, quod ubique alias, unico hoc loco excepto, κελάδων adiective variis nominibus iunctum usurpaverit *Homerus*. Licet itaque in tanta veterum monumentorum penuria vix certi quid adfirmari queat, si quid mutandum, pro ἁκίδοντι longe praeferrem λάδωνι. *Ladonem* Arcadiae fluvium celeberrimum fuisse, notius est. Nec parum roboris coniecturae conciliat similis nominum λάδωνα & κελάδοντα confusio apud *Strabonem* L. VIII. p. 343. ubi vulgo legitur: Ὁ δ' ἁλφειὸς ὠδραβῶν τὸ τε Κελάδοντα, καὶ τὸ Ἐρύ-

Ἐρύμανθον, καὶ ἄλλας ἀσημοτέρους. κ. τ. λ. Vir antiquae Geographiae peritissimus *Palmerius* κελιάδωντα hic obtinere non posse sentiens, ad hunc modum verba *Strabonis* emendanda coniecit: Ὁ δ' Ἀλφειὸς ὠρελαβῶν τ' πε' Ἐλίωσονται, καὶ Λάδωνα, καὶ τ' Ἐρύμανθον. malo minori molimine Ὁ δ. Ἀ. π. τ' πε' Λάδωνα, καὶ τ' Ἐρύμανθον. Eodem modo bina haec, *Ladonem* & *Erymanthum*, tanquam celeberrima Arcadiae flumina coniunxit *Callimachus* Hymn. in Jov. v. 18.

Λάδων ἀλλ' οὐπω μέγας ἔρρεεν, οὐδ' Ἐρύμανθος
Λευκότατος ποταμῶν. ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Ἀρκαδίη.

V. 7. Ἐξ ὄρέων πόθεν.] Difficultas, quae in hoc loco explicando obversabatur aliquando, potissimum in additis vocibus ἐξ ὄρέων residet; sunt enim plane otiosa, & nescio quantam huic loco adimunt venustatem. *Brodaeus* quidem de montibus Idaeis, ubi Paris paternas oves ducebat, intelligit; (quam interpretationem & ego in *Versione* agnovi) sed vel sic durum, addi illud ἐξ ὄρέων. cum enim *Nymphas* imploret *Noster*, ut indicarent locum, unde venerit *Paris*, dum ad *Helenam* proficeretur nullo modo recte montium, ac si iam cognitus foret, mentio hic fit. Hinc suspicio dudum mihi subnata fuit, *Coluthum* dedisse:

Ἐξερῶ, πόθεν ἦλθεν ἀηθέα πόντον ἐλαύνων.

ut sic ad propositionem pertineat hicce versiculus. verbum ἐξερῶ pro futuro hoc modo notissimum est. Verum cum ne sic omni difficultate careat locus noster, fere ipsi auctori hunc errorem imputandum crediderim.

V. 8. Ἄλως ἔργα] Notissimum est, & ab aliis iam observatum, vocabulum ἔργον plurimis nominibus eleganter iungi. Ita ἔργα Διῶς, ἔργα Ἀθήνης, ἔργα Ἀρηῶ, ἔργα Ἀφροδίτης, ἔργα μέθων, ἔργα Μασῶν, quaeque plura sunt huius generis alia. Insigni corruptela itaque hac occasione liberandus *Quintus Calaber* L. XI. 180.

Ὡς ἄρ' ἰαίνεται Φοῖβος, ὅτ' ἔδρακεν ἐκ πολέμοιο
 Φεύγοντ' Ἀργείων πουλὺν στρατόν· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτοῖς
 Ἔργα θεῶν μεμέλητο.

Corruptum sine dubio illud ἔργα θεῶν; nec tamen cum *Pauwio* vel *Rhodomanno* facile crediderim, legendum ἔργα νέων vel χερῶν. De bello loqui *Quintum*, locum intuenti facile patebit. scribendum igitur Ἔργα μέθων μεμέλητο. Mendae origo repetenda ex more antiquo literis maiusculis scribendi: si enim ultimis literis vocis ἔργα repetitis, scribas ΓΑΘΕΩΝ, manifesta verae scripturae vestigia facile agnosces.

C A-

CAPUT VI.

Ida Homero δικάρην Ⓞ, *aliis τεκάρην* Ⓞ. *Tzet-
ziz error notatur. Hesychius emendatur.*
*Nymphae Phalacraeae. Phalacra Idae pro-
montorium. Callimachi Fragmentum e Scho-
liasta MSS. Homeri Collectioni Bentleyi ad-
ditur. Coluthus emendatur. Ἰδη εὐκρην* Ⓞ
Ⓞ πολυπίδαξ.

V. 14. **Ι** Δαίης κ. ἐ. π. φαλάκρης] *Dubium*
non est, quin per Ἰδαίην φαλά-
κρην unum ex tribus Idae promontoriis *Pha-
lacra* dictum sit intelligendum. *Homero* qui-
dem duo potissimum *Leetum* & *Gargara* in-
notuerunt, atque proinde Ἰδη δικάρην Ⓞ. po-
stea tamen tertium his additum *Phalacra* re-
centioribus maxime fuit nobilitatum; unde
tria passim Idae cacumina memorantur. Vid.
Scholias. Homeri ad Il. ε. 284. Τεῖα δὲ πᾶσι πάντε
ἀκρωτήερα δ' Ἰδης: Λεκτὸν, Γάργαρον, Φαλάκρη.
ubi noto formam Ionicam φαλάκρη, nisi pro
eo scribendum φαλάκρα, quemadmodum a
Tzetze ad Lycophron. v. 24. & 1170. aliis-
que effertur. Praeter tria memorata cacumi-
na, quartum addidit *Tzetzes ad Lycophron.*
loc. cit., nempe *Pergamum*. quod tamen ex
prava lectione, qua pro Γάργαρον ad finis scri-
pturae nomen Πέργαμον alibi invenerat, repe-
ten-

tendum videtur. *Phalacras* in plurali numero agnoscunt *Stephanus* & *Hesychius*. *Hesychii* verba, cum menda loborent, adscribam: φαλάκραι, τίπτε τ' Ἰδης, καὶ νύμφαι. Nymphas *Phalacras* dictas eodem modo ac promontorium, verosimile non est. quapropter vel *Hesychium* aliorum librorum scriptura prava deceptum, vel vocem φαλακραιαι, hac ratione inferendam, φαλάκραι, τίπτε τ' Ἰδης, καὶ φαλακραιαι νύμφαι, excidisse omnino censerem. φαλακραιαι νύμφαι eadem cum Nymphis Idaeis, seu quas *Coluthus* Νύμφας Τρωιάδας appellat, fuisse videntur. Ita φαλακραιαι a *Tzetze* Ἰδαίαι interpretatur loco supra indicato. *Phalacrae* promontorii, praeter *Stephanum*, aliosque paulo recentiores, ex Antiquioribus meminit *Callimachus*, notante *Scholiasia Homeri* ad Il. ④. 48. ubi in MSS. Vossiano, qui Leidae est, legitur: Τεῖα δὲ εἰσιν ἀκρωτήρια τ' Ἰδης λεκτὸν, Γάρραρον, φαλάκρα, τοῦτου μνημονεύει Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ Αἰτίων. quo testimonio *Fragmenta* a *Bentleio* collecta citare liceat. Idaei montis φαλακραιαι βῆσαι memorantur *Nicandro* Alex. vs. 40. simili modo naves a *Phereclo* exstructae in usum *Paridis* φαλακραιαι κόρα *Lycophroni* audiunt vs. 24. adde ex eodem v. 1170. V. 14. Ἰδαίης * γάρραρον] Viri Docti, qui in emendando *Colutho* operam suam collocarunt, ple-

plerique omnes in eo consentiunt, vel δικάρηνον vel τρικάρηνον esse legendum. Horum prius in Contextum recepere *Stephanus*, qui- que ad eius exemplar suas concinnaverunt Editiones, *Lectius* & *Portus*. Melius paulo huic loco consultum fuisset, si alterum τρικάρηνον substituis- sent. Idam τρικάρηνον, non vero δικάρηνον *Colutho* fuisse, ex ipsius Phalacrae hoc loco mentione patet. sed nec ipsum illud τρικάρηνον, etsi acute excogitatum & prima specie commendabile admodum, ferri potest: si enim Phalacra unum e tribus promontoriis fuerit, nullo modo commode dici posset τρικάρηνον πεσηῶν Φαλάκρης, nisi statuas, Ἰπὶ πεσηῶνα τρικάρηνον Ἰδαίης Φαλάκρης positum esse, modo Poetis familiari, pro Ἰπὶ πεσηῶνα Φαλάκρης Ἰδαίης τρικάρηνον, idque pro Ἰπὶ π. φ. Ἰδης τρικάρηνον, quemadmodum σεληναίη pro σελήνη, Ἀθηναίη pro Ἀθήνη. quod tamen probabile haud videtur. Ἰδαίη φαλάκρη omnino adiective capio, quemadmodum vers. 4. Ἰδαίησι χορείαις, vs. 69. Ξάνθῳ Ἰδαίῳ, v. 100. Ἰδαίη ἄκρη, v. 116. Ἰδαία ὕρη. & aliis in locis. nihil adeoque superest, quam ut aliunde commodiorem scripturam circumspiciamus. In mutilo Codicis Ambrosiani vocabulo κρηνας, ut ibi legi in Notis iam monuisse me memini, fatis clara vestigia agnosco epitheti accommodatissimi

εὐκρηνον, ut adeo legendum suspicer: εὐκρηνον
 Ἐπι περὶ ὄνα φαλάκρης. de qua emendatione eo
 minus dubitavi, quod idem in mentem venerat,
 ut est iuvenis elegantis ingenii, amicissimo
 meo *Joanni Pierſon*; cuius consensu hac in
 parte mihi gratulor. Eleganter respondet
Homeri Ἴδη πολυπίδαξ, quo respiciens *Ho-*
ratius L. III. Carm. Od. xx. 15. Idam
aquosam appellat. Idam plurimis fonti-
 bus irrigatam testimonio *Demetrii Strabo* ob-
 servat L. XIII. p. 414. Hinc repetendum
 etiam illud *Ovidii* Amor. L. I. Eleg. xiv. 11.

*Qualem clivosae madidis in vallibus Idae
 Ardua derepta cortice cedrus habet.*

C A P U T VII.

οἰοπόλοισι. *Loca quaedam in Catulli Carmine
 de Nupt. Pel. & Thet. emendantur. Tempe.
 Templum pro quibusvis aedibus. Robur.
 Thesei arma.*

V. 15. **O** *οἰοπόλοισι.*] Sive capias pro *pasto-*
ralibus sedibus, sive cum *Bro-*
daeo & Neandro vertas *solitariis sedibus*, pa-
 rum refert. Malui tamen *pastoralibus*, quia
 Paris adhuc dum pastor paternas oves dūce-
 bat,

bat, quam in rem vide, quae in sequentibus canit Nolter. Ita vs. 302 Apollo οἰοπέλας. De utraque significatione consule *Schol. Homeri* ad Π. P. 54. & *Hesychium* v. οἰοπέλας, recte a Cl. *Arnaldo* Lect. Gr. p. 104. emendatum. Posteriori sensu capio apud Nostrum vs. 348.

Σὸν δέμας οἰοπέλοισιν ἐνὶ δρυμοῖσι λιπέσα.

Imo montes, silvae, pascua, &c. simili modo Latinis passim *sola* vel *solitaria* audiunt. *Seneca* Hippolyto vs. 406.

*Regina nemorum, sola quae monteis colis,
Et una solis montibus coleris Dea.*

Tibullus L. IV. Carm. XIII. 9.

*Sic ego secretis possum bene vivere silvis,
Qua nulla humano sit via trita pede.
Tu mihi curarum requies, tu nocte vel atra
Lumen, & in solis tu mihi turba locis.*

Adde *Catullum* in elegantissimo carmine de Nupt. Pelei & Thetidis v. 57. quod cum non uno in loco infestis descriptorum manibus valde laceratum sit, si, misso *Colutho*, nonnullis vulneribus medicinam ferre adnitar, facile veniam ab aequo Lectore impetraturum me confido.

Pri-

30 J. D. A LENNEP ANIMADVERSION.

Primo itaque sese offert versus 35, ubi Poeta enarrat, quinam hisce nuptiis interfuerunt, & dona sua attulere. Legitur ibi in MSS. aeque ac typis vulgatis:

*Deseritur Scyros, linquunt Phthiotica Tempe,
Cranonisque domos, ac moenia Larissaea.*

ubi, nisi *Phthiotica* capias pro *Tessala*, ut sit pars pro toto, nullo modo ferri poterit vulgata lectio *Phthiotica Tempe*. *Tempe* enim secundum Veterum testimonia non in Phthiotide, sed Pelasgiotide inter Olympum & Ossa, ubi Peneus defluit, sita fuere. Suspicio itaque legendum esse *Phthiotica templa*. *Templa* olim quaevis tecta & domicilia dicebantur. Ipse *Catullus* postea in eodem hoc Carmine v. 75.

*Ille tempestate, ferox quo tempore Theseus
Egressus curvis e litoribus Piraei
Attigit iniusti regis Gortynia templa.*

Vide, quae ad illum locum notarunt duumviri magni *Scaliger* & *Vossius*, quibus adde notata *R. Keuchenio*, & *P. Burmanno* ad *Q. Serenum Sammonicum* de Med. Prooem. vs. 7. Non ineleganter itaque nostro in loco iunguntur *templa, domos & moenia*, tanquam

vocabula ad finis significationis.

Sequitur vers. 41.

Non falx attenuat frondatorum arboris umbram.

quod etiamsi ferri poterit, longe tamen rectius legeretur:

Non falce attenuat frondator roboris umbram.

ita optime, quod ad structuram, cum praecedenti versiculo conspirat:

Non glebam prono convellit vomere taurus.

Robur simili modo obvium postea vs. 107.

*Indomitus turbo contorquens flamine robur
Eruit.*

Sequitur non multo post versu 55. locus, de quo absque meliorum Codicum auxilio vix quidquam boni sperare licet. nec tamen coniecturam, quae aliquando subnascebatur, adscripsisse pigebit. Legitur in nonnullis Cod. MSS. hoc modo:

*Nec dum etiam seseque sui tui se credit,
Utpote fallaci quae tum primum excita somno
Desertam in sola miseram se cernit arena.*

C

Alio-

Aliorum coniecturas super hoc loco adscipis-
se nihil attinet. si literarum ductum, & to-
tius loci nexum consulas, fieri vix poterit,
quin sub voces *que sui* posteriores syllabas ver-
bi *oblivisci* latere suspiceris: quod si verum,
pro *tui se* ad finis scripturae nomen *Thesea* sub-
stituendum facile largieris. scribo igitur:

Nec dum etiam sese oblivisci Thesea credit.

Oblivisci cum accusativo aequè ac genitivo
construi, quis ignorat? Imo id verbi opti-
me respondet epitheto *immemor*, quod haud
uno in loco de Theseo adhibuit Poeta, ut
v. 53.

*Immemor at iuvenis fugiens pellit vada remis,
Irrita ventosae linquens promissa procellae.*

vi. 135.

*Siccine discedens neglecto numine Divum
Immemor ab devota domum periuria portas?*

& paulo aliter versu 123.

*Aut ut eam dulci devictam lumina somno
Liquerit immemori discedens pectore coniux?*

Huc spectat quoque elegans *Theocriti* locus
Idyll. 11. 45.

Τόσον ἔχει λάθως, ὅσον πόκα Θασεία φαντί
 Ἐν Δία λασθῆμεν εὐπλοκάμυς Ἀριάδνας.

V. 94. malo hoc modo legere & distinguere:

*Hei misere exagitans immitis corde furores,
 Sancte puer.*

Verf. 110. Vulgata ita sese habet:

*Sic domito saevum prostravit corpore Theseus,
 Nequicquam vanis iactantem cornua ventis.*

ubi nomen substantivum desideratur, unde pendeant voces *saevum* & *iactantem*. leniter itaque vocem *saevum* refingendo scribo *taurum*. Cum tamen illud *domito corpore* haud parum venustatis huic loco adimat, malo totum locum sic corrigere, idque partim monitus:

Sic domitum taurum prostravit robore Theseus.

Thesei arma, postquam Peripheten de medio sustulisset, *clavam* fuisse, tradit *Plutarchus* in *Thef.* p. 4. B. Minotaurum autem praeter alios ipse *Catullus* simpliciter *taurum* vocat hoc Carmine vs. 173. & 230.

*Quod tibi si sancti concesserit incola Itoni,
Quae nostrum genus, ac sedes defendere E-
rechthei
Annuit, ut tauri respergas sanguine dextram.*

C A P U T VIII.

*Reliqua in Catulli carmine examinantur. Un-
dae purpuriae, πορφύρειν, πορφύρεον κῦμα.*

IN *Catulli* Epithalamio, in quo emendan-
do Capite praecedente versatus sum, ut
reliqua rite persequar, nonnullis locis meam
qualemcunque operam & hoc Capite addi-
co. Sequantur igitur versus 118. & 119.
qui in plerisque Codicibus MSS. sic legun-
tur:

*Ut consanguineae complexum, ut denique
matris,
Quae misera ignata deperdita leta.*

Varias Eruditorum coniecturas enumerare
longum nimis foret. Optima, quam haec-
tenus ex hisce rudibus eruere valui, videtur:

*Ut consanguineas, complexum ut denique
matris,
Quae misera in gnatae tabebat perdita lecto.*

La-

Lacunam in posteriori versiculo, *tabebat* addito, fustuli: id enim sub literis posterioribus vocis *ignata*, & prioribus *de τ̄ deperdita* latere videtur. *lecto* auctoritate Veterum nonnullorum librorum recepi. Praeterea in priori versiculo lubens pedibus in sententiam *Heinsii* ivi. Ad emendationem firmandam peridoneus est locus huius Carminis v. 88.

— *quam suavis exspirans castus odores
Lectulus in molli complexu matris alebat.*

Pro *deperdita* autem malui *perdita* ob loca parallela, ut v. 70.

— *tota pendeat perdita mente.*

v. 177.

— *quali spe perdita nitar?*

unde etiam vulgatam scripturam versus 190. ad hanc normam leviter mutandam puto:

Quam iustam a Divis exposcam perdita multam.

ubi vulgo *prodita* scribitur.

Pergo ad vs. 273. ubi legitur:

*Quae tarde primum clementi flamine pulsae
Procedunt, leviterque sonant plangore ca-
chinni.*

MSS. Cod. Scaligeri habet *leni resonant*, un-
de veram Poetae scripturam vindicare in pro-
clivi erit scribendo:

— *lenique sonant plangore cachinni.*

desideratur enim necessario copula.

V. 275. nullus dubito, quin antiqua scri-
ptura fuerit:

*Purpureaeque (undae) procul nantes a luce
refulgent.*

vento enim crescente, undae purpureae ap-
parent, quod Graecis *πορφύρειν* audit. *Pur-
purea unda* est ipsum *Homericum* *κύμα πορφύ-
ρειον*, ut Il. φ. 326. & alibi.

Sequuntur iam versus turpissime foedati,
qui cunctis fere, quotquot in poliendo *Catul-
lo* operam suam collocarunt, crucem fixere;
quapropter, si illis lucis aliquid accendam, o-
pus haud sane poenitendum me fecisse censue-
rim. Plusculos versus adscribere liceat a v. 285.

*Confestim Peneos adest, viridantia Tempe,
Tempe, quae silvae cingunt superimpendentes,
Minosin linquens Doris celebranda choreis.*

Nona-

*Nonacrios namque ille tulit radicitus altas
Fagos, ac recto proceras stipite laurus.*

Priorem partem ab aliis recte emaculatam puto. Restat haud levis menda in voce *Nonacrios*, ubi minus rem acu tetigere Commentatores. cum autem in *Maffei* libro, notante *Achille Statio*, legatur *Non acuas namque &c.* binis tantum literis mutatis corrigo:

*Dona suas namque ille tulit radicitus altas
Fagos, &c.*

Cur fagos *suas* dicatur Peneus tulisse, ratio haud obscura.

Versu 325. malo scribere:

*Accipe, quod laeta tibi pandunt voce sorores,
Veridicum oraculum.*

Vulgo pro *voce* legitur *luce*, quod etsi defendi quodammodo poterit, alterum tamen omnino praefero.

V. 383. vera scriptura videtur.

*Talia praefantes quondam felicia Pelei
Carmine divino cecinerunt omina Parcae.*

Similia sunt, quae supra vs. 321. occurrunt:

*Hae tum clarifona pellentes vellera voce,
Talia divino fuderunt carmine fata.*

Atque haec haecenus de *Catulli* Carmine, pergo ad Caput sequens.

C A P U T IX.

Nonnus emendatur. Mars absque armis ad Venerem tendere solitus. Pausanias emendatur. Coniectura super Coluthi loco proponitur. Βότρυς χαίτης. Πλοχμοὶ βοτρυόεντις. Apollinis intonsi crines. A Elianus emendatur. Bacchus βοτρυοχαίτης & βοτρυόκοσμος. Orpheus & Statius emaculantur. Bacchi crines flavi.

V. 30. **O** ἰσθ' ἔκυνέην, ἔδῆϊον ἔγχ' αἰείρων
 Ἐσδόμον ἠφαίσειο σιδήρε' ἤλυθεν Ἄρης.

Conferrī meretur locus *Nonni* Dionys. Lib. v. 93.

— πατήρ δ' ὑπὸ χάρματι κέρης
 Γυμνὸς ἄτερ σακίων ὤρχήσατο μείλιχος Ἄρης,
 Δεξιτερὴν ἀσίδηρον ἐπικλίνων Ἀφροδίτη
 Καὶ γαμήϊ σάλπιγγι μελίζετο θυμὸν ἐρώτων
 Ἄντίτυπον σύριγγι σιδηροφόρῃ δὲ κερήνῃ
 ἠθάδας εὐπολέμοιο λόφῃς ἀπεσεύσατο χαίτης,
 Μιτρώσας πλοκαμίδας ἀναιμάκτοισι κορύμβοις
 Πλέξας κῶμον ἔρωτι.

Videtur omnino legendum:

καὶ

Καὶ γαμῆ σάλπιγγι μελίζετο θεσμόν ἐρώτων.

quam locutionem alibi paucis illustrabo. Ceterum elegans locus *Xenophontis Ephesii* de Marte, absque armis ad Venerem tendente, non praetermittendus pag. 10. Ἐν τῷ ἐπίρῳ (σρώματι) Ἄρης ἦν σὺν ἰσλισμένῳ, ἀλλ' ὡς πρὸς ἐρωμένην τ' Ἀφροδίτην κεκοσμημένῳ, ἐσεφανωμένῳ, χλαμύδα ἔχων. Huc pertinet quoque *Pausaniae* illud Lib. v. Cap. xviii. p. 423. ubi de Martis statua: Ἐστὶ δὲ καὶ Ἄρης ἰσλα ἐνδεδυκώς, Ἀφροδίτην ἄγων· ἐπιγραμματα δὲ Ἐνύαλιός ἐστιν αὐτῷ. quae si cum memoratis locis componas, fieri vix potest, quin statim mecum scribendum suspiceris non ἐνδεδυκώς, sed ἐκδεδυκώς. Verto: *Est praeterea Mars inarmatus, Venerem ducens: inscriptio est ipsi ΕΝΥΑΛΙΟΣ.*

V. 39.

Χρυσείοις δ' ἐκάτερθε τινασσόμενος πλοκάμοισι
Βότρυς Ἀερσειόμης Ζεφύρω συφελίζετο χαίτην.

Coniecturam ante in Notis breviter proposui, nunc latius sententiam meam ad examen revocaturus. Recte quidem per se, ut vulgo Interpretes cepere, priora, post βότρυς distinctione adhibita, verteres: *Aureis vero utrimque quatiens capillis uvam intonsa coma Bacchus* &c. Verum cum Noster hic procul dubio voluerit, Bacchum etiam iuxta cum

42 J. D. A LENNEP ANIMADVERSION.

aliis Diis ad Pelei & Thetidis nuptias profectum esse, necessario verbum aliquod motum significans desideratur; quapropter legendum suspicor:

Χρυσείῳ δ' ἐκάτερθ' ἐπινεισσόμενος πλοκάμοισι.

Praeterea βότρυς, vel, ut recte Clar. *D'Orville* emendat, βότρυν, si iam cum χαίτην iungas, facile liquet, illud χαίτην in χαίτης mutandum; quemadmodum in quatuor minimum Codicibus exaratum. βότρυς χαίτης locutio non inelegans est, qualem etiam *Nonnus* Dionys. i. 525. adhibuit de coma luxuriante, & profusis admodum densissimisque cincinnis:

Καὶ ποτὲ μὲν χαρίεντος ἐς ἄργυφα κύνλα προσώπῃ,
Πῆ δὲ βαρυσμήριγγος ἀλήμονα βότρυν ἐθείρης
Δέρκεται.

Leniter structura mutata, Apollinis intonsof crines πλοχμὰς βοτρυέντας appellat *Apollon. Rhod. Lib. ii. 679.*

— χρύσειοι δὲ παρειῶν ἐκάτερθε
Πλοχμοὶ βοτρυέντες ἐπερρώοντο κίοντι.

AElianus eius loco in re simili βοσρύχας vocat, ubi de Apollinis simulacro, aureis crinibus a Dionysio spoliato, ita Lib. i. Cap. xx. τῶν ἀγάλματων, inquit, ἔτι Διὸς περιεῖλε τὸ ἐσθῆτα καὶ τὸ
κρό-

κόσμον, ὅσον ἦν, φασί, χρυσίᾱ πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ταλάντων. Ὀκνήντων ᾗ τῶν δημιουργῶν ἀψασθαι, ἴδε πρῶτῳ ἔκρυσσε τὸ ἀγάλμα καὶ τὸ ἀγάλμα ᾗ τῷ Ἀπόλλωνι περιεούλησεν, ἔχον καὶ αὐτὸ χρυσῆς βοσρύχης, κελεύσας δάποκείραϊ ἵνα αὐτῷ. Pro ὅσον ἦν, vel ut *Perizonius & Schefferus* e Codice voluere, ὅς ἦν ex indole Linguae Graecae malo, καὶ τὸ κόσμον, ἴσον, φασί, χρυσοῦ πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ταλάντων. Mox, si legeretur κελεύσας δάποκείραϊ πνα αὐτῆς, non sane id eraderem. Ceterum ex hoc usu vocis βότρως explicandum arbitror Bacchi epitheton βοτρυοχαίτης in *Anthologia* L. I. Cap. xxxviii. Epigr. II. & alibi obvium; a quo multum differt alterum eiusdem Dei epitheton βοτρυόκοσμο apud *Orpheum* Hymn. Triennalis Patris p. 148. verſ. II.

Παιᾶν χρυσεγχῆς, ὑποκόλπιε, βοτρυόκοσμε.

ubi versu praecedente leviter hac occasione emendo:

Οὐρεσιφοῖτα κέρως, νεβριδοςόλε, ἀμφιέτηρε.

male vulgo pro κέρως, quod *Hesychio* κέρωι explicatur, legitur ἔρως. mendam *Scaligero* non latuisse, ex eius versione patet:

Solemnis, cornute, Iugatine, hinnuli-vestis: Insinue, Iturne, racemifer, auriquiriti.

Vo-

44 J. D. ALLENNEP ANIMADVERSION.

Vocabulum *βοτρυόισμ* non male expressit *Statius* L. v. *Thebaid.* 269.

— *non ille quidem turgentia fertis
Tempora, nec crinem flava distinxerat uva.*

quae mendosa videntur pro -- *crinem flavum
distinxerat uva.* per *crines flavos* intelligo,
quales *Noster* & *Apollonius* *χρυσείας* vocant,
quibus respondet epitheton *Bacchi* *ξανθοκά-
ρη* in *Antholog.* Lib. I. Cap. xxxviii. E-
pigr. xi. v. 14.

C A P U T X.

Conon corrigitur. *Urbs Canobus, & ostium
Canobicum.* *Stephanus Byzantinus* emen-
datur. *Acra Japygiae* alius *Hydrusa.* *A-
cra Libyae.* *καρκὸν πιχ*, & *ἄκκαρκὸν
πιχ* idem. *Stephanus, Anacreon, E-
ratosthenes, Hesiodus & Propertius* ema-
culantur.

V. 39. **U**T dictis fidem habeam, liceat
iam loca quaedam delibare,
quae non nisi verborum transpositione sa-
nari commode posse videntur. Promam ita-
que primo *Cononis* verba *Narrat.* viii. in
fin. *καὶ Μενέλα* καὶ *Ἑλένη* *θάπιστα* *αὐτὸν ἐπ' Αἰ-
γύ-*

γούπις, ἔ νῦν ἐπώνυμⓄ ὠκισσι πόλις. Ἐ ἔ Νείλις
 σομάτων τὸ τελευταῖον ὁ ΚάνωβⓄ, ἢ Κανωβικὸν,
 ὅς ἔ Κυβερνήτης τὸ ὀνομασίαν ἔλκει. Nili ostium
 promiscue *Canobum* vel *Canobicum* fuisse di-
 ctum, falsum est. Urbem *Canobum* centum
 & viginti stadiis ab Alexandria distitam,
 & a Menelai gubernatore ibi mortuo, ut vo-
 lunt, dictam reperies apud *Stephanum* Voc.
 ΚάνωπⓄ, & *Strabonem* Lib. xvii. p. 551. ab
 aliis iam citatum, qui hanc in rem egregia
 protulere. Quapropter verba *Cononis* hoc
 modo tuto transponi posse videntur: ἔ νῦν ἐπ-
 ώνυμⓄ ὠκισσι πόλις ὁ ΚάνωβⓄ. ἢ ἔ Νείλις
 σομάτων τὸ πλῶταῖον τὸ Κανωβικὸν ὅς ἔ Κυβερ-
 νήτης τὸ ὀνομασίαν ἔλκει. De osteo *Canobico* vide
 Auctores laudatos.

*Subiungam locum vexatissimum *Stepha-
 ni Byzantini*: Ἄκρα, Ἰαπυγίας πόλις, κα-
 πὰ Ἰνας Ἰδρῶσα λεγομένη. δῶτέρῃ ἐστὶ Ἐ ἐπὶ ῥα
 ἐν αὐτῇ ἔχουσι λιμὴν Βρενθήσιον ἐστὶ καὶ ἐν Ἰτα-
 λία. τρίτῃ ἐστὶ Συρακουσίων κτίσμα, Ἐυβοίας.
 ἕκτῃ Σκυθίας, ἑβδόμῃ Κύπρου. κ. τ. λ. Prio-
 ra huius Observationis sana videntur, ut a-
 deo mirer, tantas *Berkelio* turbas fecisse,
 qui Ἄκραν Ἰαπυγίαν intelligendam ratus,
 tricis sese difficillimis implicuit, quibus ta-
 men se expedire non potuit. Melius *Stephano*
 consuleres, si Vulgata retenta, intel-
 ligas *Acram* Japygiae regionis in Italia ur-
 bem

bem fuisse, quam nonnulli *Hydrusam* appellant, ut adeo *Stephanus* voluerit, *Hydrusam* alio nomine etiam *Acram* dictam fuisse, quod verum sit, nec ne, adeo liquido non constat. Sequentia autem, quae hoc modo tentavit *Berkelius*: ἔστι καὶ δὲτέρα ἐν Ἰταλίᾳ. τρίτη ἐν Σικελίᾳ Συρακυσίων κτίσμα. τετάρτη πέμπτη Εὐβοίας, ἕκτη Σκυθίας. ἑβδόμη Κύπρου. ὄγδοη Ἀκαρνανίας, longe minori molimine, ut arbitror, transpositis ἔστι καὶ ἐν Ἰταλίᾳ, & deleto altero ἔστι καὶ, ita partim sanabis: δὲτέρα ἔστι καὶ ἐν Ἰταλίᾳ ἑτέρα, ἐν αὐτῇ ἔχουσα λιμνὴν Βρενθησίον. τρίτη ἔστι Συρακυσίων κτίσμα. *Secunda urbs Acra dicta est etiam altera in Italia* (aeque ac *Acra, Hydrusa* dicta, Italiae urbs est) *in se complectens portum Brundisium.* hic, nisi fallor, verborum sensus est. Tertiam, quam *Acram* vocat, vulgo *Acras* in plurali dictam fatis a reliquis distinguunt addita verba Συρακυσίων κτίσμα, nec cum *Berkelio* interpolemus ἐν Σικελίᾳ, opus est. Sequens lacuna quomodo sit supplenda, difficile dictu est. si tamen coniecturae ullus relictus sit locus, divinamus scribendum: τετάρτη Λιβύης, πέμπτη Εὐβοίας κ. τ. λ. *Acram* Libyae fuisse urbem, patet ex *Hannonis* Periplo p. 68. ubi urbes a se conditas memorat: τὸ τε λιμνῶν, inquit, ὡς ἀλλάξαντες, ὅσον ἡμέρας πλεον, καὶ ὠκίσα μὲν πόλεις πρὸς τῇ θαλάσῃ καλεσμένας Καρχόν τε τεῖ-

χθ

χ[⊙], καὶ Γύττην, καὶ Ἄκραν, καὶ Μέλιτταν, καὶ Ἄραμβυν. Dum in hunc *Hannonis* locum incido, recordor observationis *Stephani* voce Ἀκκαβικὸν πῖχ[⊙]. ubi, nisi me omnia fallant, eandem respexit urbem, quam *Hanno* & ipse etiam *Stephanus* suo loco Καρμὸν πῖχ[⊙] nuncupant, quod loca inter se conferenti manifesto apparebit. Quare vix dubito, quin sit reponendum Ἀκκαρικὸν πῖχ[⊙], permittente id etiam literarum serie.

Pergo iam ad verba illa, quae inter *Anacreontica* reperiuntur Od. xxvii. 6. ubi sic versus transponendi videntur:

Ἔχω δὲ καὶ τι τερπνόν,
Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν·
Ὅ τᾶς μέθας ἐρασάς.
Μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς
Τέρπει μέ κ' Ἀφροδίτα.

Sed praeterea ibi legendum: Ὅταν μέθας ἐρασάν μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς Τέρπει μέ κ' Ἀφροδίτα. Vocat sese recte μέθας ἐρασάν Poeta, & pro more Bacchum & Venerem coniungit; unde etiam apud *Ovidium* Trist. L. II. 363.

*Quid nisi cum multo Venerem confundere vino
Praecipit Lyrici Teia musa senis?*

Quae cum *Anacreonte* conferenda Od. vi. 15.

Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
 Μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου,
 Καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης
 Τὸν ἐπήρατον γεραίους
 Κῶμον μέτεσι χαίρων.

Ubi forte legendum: Τὸν ἐπήρατον γ' ἔραστὰς
 κῶμον. Quid sit κῶμος, notum est, nec ul-
 teriori explicatione indiget.

Misſis his, tranſeo ad *Eratosthenem*, qui tum
 aliis locis foede admodum depravatus, tum po-
 tiſſimum Cap. XXI. & Cap. XIV. Paucula,
 ut inde ordiar, adſcribam, quae initio Capitis
 XXI. leguntur: Ἐπὶ τῇ ἀποτομῆς τῆς ταύρου τῆς κα-
 λαμένης ῥάχως, πλειάδες ἐσιν, σωηγμῆς δὲ αὐτῆς
 εἰς ἀστέρας ἐπτά· λέγουσιν εἶναι τὴν Ἀτλαντῆος
 πέτρων, διὸ ἐπτάστερον καλεῖται. ἔχ' ὀρῶν τῆς αἰ-
 ἐπτά, ἀλλὰ αἰ' ἕξ. Initium Capitis deſiderari
 ſentiens quis, addidit τῆς ταύρου: hoc enim ſpu-
 rium eſſe, ſatis ex Capitis XIV. collatis ſimili-
 bus verbis patet, ubi legitur: πρὸς τῇ τῆς ἀποτομῆς
 τῆς ῥάχως ἢ πλειάδες ἐσιν, ἀστέρας ἔχουσα ἐπτά, διὸ ἐ-
 πτάστερον καλεῖται, ἔχ' ὀρῶν τῆς αἰ' μὴ ἕξ· ὁ δὲ ἑ-
 βδομῆς ἄμαυρός ἐστι σφόδρα. ſi itaque iam con-
 ſideres, Pleiades ſeparatim nullum ſignum
 coeleſte conſtituere, ſed ad Taurum pertinere,
 facile, credo, in eam devenies opinionem,
 omiſſis illis, quae ex Capite XXI. ſupra
 adſcripsi, poſt ἄμαυρός ἐστι σφόδρα reliqua
 Capitis XXI. hoc modo ſubiungenda eſſe:

ἰ δὲ ἑβδομῶν ἄμαυρός ἐστι σφόδρα. τὸ δὲ αἶπον ἔ-
 τω πως λέγεται. Τὸς μὲν γὰρ ἕξ Φασὶ θεοῖς μιγῆναι
 τὸ δὲ μίαν θνητῶν. τρεῖς μὲν ἔν
 θεοῖσιν δ' ἔχουσιν εὖ μάλα κείματα
 καὶ τὸ Ἰππαρχον τριγωνοειδῆς σχήματι. Jan
 sequantur, quae porro Cap. xiv. reperies:
 ἔχει δὲ πύρρον ἀσέρας ζ'. ὅς δὲ ὑπεναντία ἔρπει
 καθ' ἑαυτὸν ἔχων τὸ κεφαλὴν κ. τ. λ. Emendatio-
 nem veram esse facile deprehendes cum *Erato-*
sthene componendo *Hyginum* Cap. xxi. Poët.
 Astron. qui, ut alias saepissime, ita & hic, mo-
 do excipias nonnulla ex aliis auctoribus de-
 sumta, ubique fere *Eratosthene* ad verbum La-
 tine vertit. Ille enim cuncta, quae binis his Ca-
 pitibus, violenter a se invicem divulsis, legun-
 tur, Codice sine dubio usus, quam hodie habe-
 mus, meliori, uno Capite commemorat.

Promam nunc plusculos Hesiodi versus,
 ut equidem ego existimo, haud leviter con-
 taminatos, & confusos, ex Theogon. v. 84.

οἱ δὲ νυ λαοὶ

Πάντες ἐς αὐτὸν ὄρῳσι, διακρίνοντα θέμιστας
 Ἰθείησι δίκῃσιν· ὁ δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύων,
 Αἰψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισαιμένως κατέπαυσε.
 Τένεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, ἔνεκα λαοῖς
 Βλαπτομένοις ἀγορῆφι μετὰ τροπῆν ἔργα τελεῦσιν
 Ῥηιδίως, μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσι.
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὧς, ἰλάσκονται
 Αἰδοῖ μιλυχίῃ μετὰ δὲ πρόπῃ ἀγρομένοισιν.
 Οἶα τοι Μισσῶν ἱερῆ δόσις ἀνθρώποισιν.

D

Qu-

Duplici modo sese menda manifestat. primo enim, ubi praecedit participium ἀγορεύων, rectius versu sequente omitteretur coniunctio: alterum, quod iam a longo tempore Eruditis negotium fecit, est illud:

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὥς, ἰλάσκονται.

quod, si praecedentia & sequentia consulas, nullo modo locum suum tenere posse apprehendes. Loquitur in utroque loco Poeta de regibus, qui in concionibus, ubi iura hominibus reddunt, maxime excellunt, & coluntur. Hoc cernentes Veteres Critici, eosque secutus Vir longe Eruditissimus J. G. Graevius, non ἀνὰ ἄστυ, sed ἀν' ἀγῶνα scripsere. Verum, quo minus huic coniecturae meum calculum adii-
ciam, facit similis plane *Homeri* locus, modo copiosius subiungendus, postquam sententiam de *Hesiodi* loco proposuerim. Difficultatem omnem removebis facile, modo unico versiculo transposito scribas:

————— ὁ δ' ἀσφαλὲς ἀγορεύει
 Αἰδοῖ μελιχίῃ· μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν,
 Αἰψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισκμένως κατέπαυσε.
 Τένεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, ἔνεκα λαοῖς
 Βλαπτομένοις ἀγορήφι μετὰ τροπα ἔργα τελεῦσαι
 Ῥηϊδίως, μαλακοῖσι παραφάμενοι ἐπέεσσιν.
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὥς ἰλάσκονται.
 Οἶά τοι Μισάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.

Po-

Postremo versiculo, transponendo voculas
οἷα πει, ex *πει οἷα* sponte fere emerget *πει*, quod
 hic aptius. Duplici iam modo reges coli po-
 tissimum vult *Hesiodus*, vel in concionibus,
 vel per urbem euntes, idque Musarum bene-
 ficio: in quo nihil est, quod quem merito
 offendat. Jam ne de emendatione amplius
 dubites, vadem sisto *Homerum*, qui *Odyss.*
 ©. 171. sic canit:

——— οἱ δέ τ' ἐς αὐτόν

Τερπόμενοι λεύσσειν· ὃ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
 Αἰδοῦ μελιχίη, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστρ, θεὸν ὡς εἰσορόωσιν.

Agmen claudat *Propertius* L. II. Elegia
 XVIII. 5.

*Sive aliquis molli deducit candida gestu
 Brachia, seu varios incinit ore modos.
 Interea nostri quaerunt sibi vulnus ocelli,
 Candida non tecto pectore si qua sedet.
 Sive vagi crines puris in frontibus errant,
 Indica quos medio vertice gemma tenet.
 Quae si forte aliquid vultu mihi dura negarat,
 Frigida de toto fronte cadebat aqua.*

Doctissimus *Broukhufius* difficultatem cer-
 nens, dudum monuit distichon illud:

*Sive vagi crines puris in frontibus errant,
 Indica quos medio vertice gemma tenet.*

loco non suo legi; attamen nihil praeterea addidit, locumque intentatum reliquit, quem hac ratione constituendum existimo:

*Sive aliquis molli deducit candida gestu
Brachia, seu varios incinit ore modos:
Sivi vagi crines puris in frontibus errant,
Indica quos medio vertice gemma tenet.
Interea nostri quaerunt sibi vulnus ocelli,
Candida non tecto pectore si qua sedet,
Quae si forte aliquid vultu mihi dura negarat,
Frigida de toto fronte cadebat aqua.*

C A P U T X I.

*Coluthi locus intricatissimus tentatur. ΚόλπⓄ
ζαίης. Εὐρεΐα χθών. Ἀπειρών, ἀπειρⓄ, ἀπεί-
ερⓄ. Γῆ εὐρυόδεια. Asii Fragmentum apud
Athenaeum emendatur. Cicadae aureae. I-
sidorus corrigitur.*

V • 48. — χερὰ δὲ ζαίης
Οὐδέ τε κόλπον ἔρυξε, καὶ σὺκ ἐφράσσαι
το πέτρην.]

Loco depravatissimo, Interpretum fere nullus est, qui non lucis aliquid accendere, aut eum immutare tentaverit. *Brodæo* legendum videbatur: -- χερὰ δὲ ζαίης Οὐδέ τε κόλπον ἔρ.
huic

huic suffragatur *Neander*, nec multum ab-
it *Ubelus*. Ab his toto coelo distat *Vossii*
coniectura, qui in *Obs.* ad *Catullum* Epithal.
Pel. & Thet. v. 258. p. 223. legendum su-
spicabatur:

— — χειρὶ δὲ λαιῆ

Ὅνδε τε κόλλοπ' ἔρυξε, καὶ ἦν ἐφυράσσατο πέτρην.

vel καὶ ὃν ἐφυράσσατο πέτρον. Verum longe
praeferendam censeo Clarissimi *D'Orvillii* sen-
tentiam, in *Notis* iam memoratam, a qua, si
sensum spectes, nec mea, quae aliquando
incidit, coniectura multum abit: χειρὶ δὲ λαι-
ῆς εὐρέα κόλλοπον ἔρυξε. Κόλλοπον εὐρέα λαιῆς hic
simpliciter dicit εὐρεῖαν γῆν, quemadmodum
fere κόλλοπος θαλάσσης figura elegantissima *Op-
rianus* Hal. L. v. 3. pro mari posuit. Est au-
tem εὐρεῖα γῆ idem ac *Homericum* εὐρεῖα χθών,
cui respondet aliud epitheton ἀπείρων, ter-
rae ob vastissimam amplitudinem proprium,
quod cum *Heraclide* Alleg. *Homer.* p. 472.
& 473. aliisque ob sphaericam figuram ter-
rae inditum vix puto. Ἀπείρων *Hesychio* est
πολύ. sic Ἀπείρω, πολλῆ apud eundem. Repe-
ries etiam ἀπείρων πολλῆ pro immensa multi-
tudine apud *Aeschinem Socratic.* Dial. 11. p.
102. adde quoque *Longinum* Sect. ix. § 19.
p. 64. ubi recte legitur: ἀχλὺς ἀφνω, καὶ νύξ
ἀπείρῳ αὐτῶ τ' ἤ τ' Ἑλλήνων ἐπέχει μάχην, fecus,
ac *Portus* opinabatur. Huc refero praeterea

ἀπείρατος, quod ab *Hesiodo* & alibi mari tribuitur. Ad fine epitheton est *εὐρυδεία*, de quo vide *Virum Summum Job. G. Graecium Lect. Hes. Cap. xxii. p. 115.* idque in *Homero* non raro obvium, ut *Odyss. κ. 149.*

Καί μοι εἴσειτο κατὰς ἀπὸ χθονὸς εὐρυδείης.

Restituendum etiam illud *Asio* antiquissimo Poetae apud *Athenaenm Lib. xii. p. 525.*

Οἱ δ' αὖτως φοίτεσκον, ὅπως πλοκάμους κτενίσαιντο
 εἰς Ἑρας τέμενος πεπυκασμένοι εἴμασι καλοῖς,
 Χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον,
 Χρύσειαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες, ὡς.

Difficile erit divinare, quid versu 3 & 4. voverit Poeta. Non diffiteor, *ἔχειν πέδον χθονὸς* recte dici vestimenta, quae ad terram usque demittuntur, ut *Vir Magnus* existimabat. sed si hoc modo, si alio quocunque capias, nihil fere proficies, & structura manet aequè impedita. Praeterea, nisi alia via tentemus, vix perspicio, quomodo commode sanari possit sequens versus, ut vel ex metro, quod misere confodere librarii, aestimare licet, corruptissimus. Antiquitus alio ordine, quam nunc habemus, voculas *ὡς* & *εἶχον* posteriores scriptas fuisse puto hoc modo:

Χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος ὡς
 Χρῦσαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες εἶχον.

si iam pro χιονέοισι χιτῶσι scribas χιονέοις τε χιτῶ-
 σι, & pro εὐρέῳ ὡς, addita syllaba δει, εὐρυοδεί-
 ης, vix erit, quod merito haecenus desideres.
 Pertinet illud πέδον χθονὸς εὐρυοδείης ad vocem
 φοίτησθον. simili modo in usu est locutio
 πόντον, γαίαν ἰδεύειν. E sequentis versiculi
 ruderibus eruo:

Χρυσεῖς δὲ κόρυμβοι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες εἶχον.

vide quae notat ὁ πᾶνυ *Casaubonus*, quaeque
 de *corymbis* & *cicadis* tradunt *Aeliani* Editores
 ad Var. Hist. L. iv. Cap. xxii. p. 381.
 & 382. Interea obiter emendo *Isidorum* O-
 rig. Lib. xix. Cap. xxx. lin. 49. *Athenienses*
enim cicadas aureas gerebant partim in vertice,
nonnulli in fronte. male legitur *cyclades au-*
reas.

CAPUT XII.

Πρησήρ, & πεησήρ ἄνεμοι. *Hesychius emendatur.* Πρησήρ *genus serpentis.* Πρήθειν & καίειν *ventus dicitur.* *Ventus ardens, praepes.* *Valerius Flaccus emendatur.* *In Aristophane prava personarum distinctio notatur.* Γηγενές φύσημα. *Suidae lacuna suppletur.*

V 49. — ἰχίεντα πύρος πεησήρα.] Πρησήρ vel πεησήρ ἄνεμοι *ventum vulgo dicit vehementem & summa vi furentem.* *Hesiodus Theogon. v. 846.*

Πρησήρων ἀνέμων τε κεραυνῶ τε φλεγέθοντος.

Πρησήρων ἐξαίσιον συμμὸς in *Axiocchor.* 158. *Hesychius:* Πρησήρ, σφοδρὸς ἄνεμοι, καὶ ὄψεως πὶ εἶδον, καὶ τὰς ἐκπλάγιον τῶν τεραχίλων ἡμῶν φλέβας, πεησήραίς φασιν, ἢ πῦρ ἀπὸ τῶν ἔρανεῶν. Ita scribenda haec observatio. male vulgatur καὶ ἔψεως πὶ εἶδον. Πρησήρ notum est genus serpentis tum aliunde, tum ex *Aeliano Hist. Anim. Lib. vi. Cap. li. & Lib. xvii. C. iv.* πρήθω de vento vide apud *Homerum Il. A. 481.*

Ἐν δ' ἄνεμος πρήσειν μέσον ἰσίου, ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στεῖρη πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰσσης.

Eo respexit *Hesychius* v. *Ἡρῆσεν*, ubi recte pro *ἐκλαεν* *Sopringius* emendavit *ἐκαεν*; quod verbi de vento usurpavit *Longus* Pastoralium venustissimus scriptor Lib. III. p. 76. κρύθ μὲν ἦν ἐξ αίσιον, καὶ αὐθα βόρειθ ἰπέκαε πάντα. ubi videndus *Petrus Moll.* *Ardens ventus Valerio Flacco* est, qui Graecis *πρησήρ*, ut Lib. VII. 561.

Quem iam lassā dies, austrique ardentis hā-
renae,
Aut quem Rhiphaeas exstantem rursus ad
arces
Nix & caerulei Boreae ferus abstulit horror.

Praepes ventus pro eo, nisi fallor, idem dixit Lib. I. 578.

— *omne Dei (Boreae) rapidis nemus*
ingemit alis:

Strata Ceres: ventoque niger sub praepete
pontus.

Nulla modo recte sese habet vulgatum *motoque niger*, aut, quod *Heinsius* praeferebat, *motuque niger*. Similem usum verbi *πρημαίνω* observa apud *Aristophan.* *Nubib.* vs. 335. ubi verba, quae *Strepsiadae* adfinguntur, sunt:

ΣΤΡ. ταῦτ' ἄρ' ἐποίην ὕγρᾶν Νεφέλᾶν σρεπταιγλᾶν δάϊου
 ὄρμᾶν,

Πλοκάμεις θ' ἐνατογνέφαλα Τυφῶ, πρημαίνεσας τε
 θυέλλας,

Εἴτ' αἰρίας, διεράς, γαμφῆς, οἰωνοῦς, ἀερονηχεῖς,

Ὅμβρος θ' ὑδάτων δροσερᾶν Νεφέλᾶν. εἴτ' ἀντ' αὐ-
 τῶν κατέπινον

Κεσρᾶν τεμάχη μεγάλαν ἀγαθᾶν, κρέατ' ὄρνιθιά
 τε κιχλᾶν.

ΣΩ. Διὰ μέντοι τάςδ' ἔχει δικαίως; ΣΤΡ. Λέξον δὴ κ. τ. λ.

Pluscula adscribere placuit, quia male vulgo Strepſiadae tribui video, quae revera Socrati competunt: eius enim partes erant, non fenis ignari, qui discendi ergo sese ad Philosophum contulerat, bona enumerare, quae poetis illis Dithyrambicis a Nubibus obveniebant. Deleta adeoque versu 334. Strepſiadae persona, & versu 339. illa Socratis, omnia, quae a versu 330. ad posteriora λέξον δὴ μοι κ. τ. λ. versus 339. occurrunt, Socrati tribuo, quem his demum excipit Strepſiades:

———— Λέξον δὴ μοι, τί παθῆσαι,

Εἴπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν;

Ceterum intelligit Noster terrae motum, qualem validis ventis, ex infernalibus voraginibus erumpentibus, oriri credebant: unde γηγενές φύσημα eleganti metaphora Aristophanes Ranis v. 846. posuit:

Βρυ-

Βρυχώμενος ἦσει
 Ῥήματα γομφοπαγῆ,
 Πινακιδὸν ἀποσπῶν
 Γηγενεῖ Φυσήματι.

Vide, quae notat *Scholiasta*. Conferendus *Suidas* in Voce Γηγενεῖς, ubi si hunc *Aristophanis* locum compertum habuisset *Portus*, facile vidisset, quae ibi leguntur ad Vocem φυσήματι, ad hunc Comici respicere locum. Vulgata itaque *Suidae* scriptura, una voce addita, ad hunc modum reformanda: Γηγενεῖ Φυσήματι, ἀντὶ ἧς μεγάλω, ὥστε σεισμὸς ποιεῖν. ἀρχαία γὰρ ὑπόνοια τὴν ἐπὶ πνευμάτων καπχωμένην σείεσθαι τὴν γῆν. Ἀριστοφάνης.

C A P V T XIII.

Amantes ὠδίνειν dicuntur. Cupidinis λαμπὰς πολυὸδυν Ⓞ. *Coniectura super Aristophanis loco proponitur. Ejusdem Scholiasta emendatur. Κώδων. Ἐπιγεσθαι ὠδῖνα. Callimachi Fragmentum apud Etymologum Magnum emaculatur. Εἰ ὠδίν.*

V. 96. ΠΟΛΛΑΚΙΣ ὠδίνεσι κ. τ. λ.] Respicit Noster, ut iam in Notis significavi, ad illud γλυκύπικρον, quod amori facpius inesse solet, & ei tantum non individuus

CO-

comes est. quo pertinet illud *Tibulli* L. I. Eleg. IX. 5.

*Ipsa Venus magico religatum brachia nodo,
Perdocuit multis non sine verberibus.*

Ἐρωτικὴν λύπην vocat *Longus* Pastor. Lib. IV. p. 127. unde etiam repetendum, quod *Cupidinis* λαμπὰς πολυώδυνⓄ dicatur in *Anthologia* Lib. IV. Cap. XII. 50. Addendus *Xenophon Ephesius* L. I. p. 6. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ὁ θεὸς σφοδρότερον αὐτῷ ἐπέκειτο, καὶ εἶλκεν ἀνελπίστοντα, καὶ ὠδύνα μὴ θέλοντα. Ceterum cum hic mentio fiat verbi ὠδίνειν, temperare mihi non possum, quo minus ad examen revocem *Comici* verba in *Pace* v. 1078. ubi vocabulum ὠδὶν desiderari videtur:

Ὡς ἢ σφονδύλη Φεύγασα πονηρότατον βδεῖ,
Χ' ἢ κώδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίπτει.

Respexisse *Comicum* ad proverbium *canis festinans caecos parit catulos*, extra omnem dubitationis aleam positum censeo; unde verosimile, imo certum, per ἀκαλανθὶς *canem* intelligendum, ut ab *Hesychio*, *Suida*, & aliis explicari video; quibus addo insuper mutila & turbata *Scholiastae* verba, prius emaculanda, quam ad ipsum *Aristophanem* me convertam. Χ' ἢ κώδων, inquit ille, ὠδὶν τὸ κραυ-
γαι-

γαστρικόν· ἢ κύων τὸ ζῶον. ἔστι δὲ ἀδιαιρέτην καὶ τῆ-
 π, ὡς τὸ παροιμίαν. Ἡ κύων ἀπεύδουσα τυφλά
 ἕκπι. τὸ ἢ ἀκαλαθῆς, εἰδῶ ἰρνέκ. Ἰνές ἢ, τὸ
 ἀκαλαθῆς, ὑφ' ἔν. πύτας ἢ πῆς ἀκαλαθῆδας
 Ἰνές βασιλικῆς ὀνομάζουσι. κώδων ἢ εἶπεν, ὅτι λά-
 λον τὸ ζῶον. πύτα ἢ πάντα ἐπίτηδες ἀδιαιρούτως ἔ-
 φρασον, τὸ ἀσαφές τ' χρησμῶν μιμνῆμεν. In
 principio Scholii ἢ κύων transponendum hoc
 modo: Παρὰ τὸ κραυγαστικόν τὸ ζῶον. ἔστι ἢ
 τὸ ἢ ἀκαλαθῆς εἰδῶ ἰρνέκ,
 ἢ κύων. qui *Suidam* consuluerit, emendatio-
 nis veritatem deprehendet. Reliqua, quae
 sequuntur Ἰνές ἢ τὸ ἀκαλαθῆς ὑφ' ἔν, quorsum
 spectent, aut quid sibi velint, dicere vix
 habeo. Interea *Suidae* observatione, quam
 vide Voc. ἀκαλαθῆς, fere inducor, ut pau-
 cula excidisse credam huius fere sensus: π-
 νές ἢ ἀκαλαθῆς ὡς τὸ αἰκάλλειν φασίν. In
Aristophanis autem memorato loco suspectum
 illud κώδων, quod proprie dicit *tubae orifi-*
cium, qua exit spiritus, ut observavit dudum
Magnus Casaubonus ad *Athenaei* Lib. IV. Cap.
 xxv. p. 318. Adde *Suidam*. Ipsam *tubam*
 etiam κώδωνα vocari notat *Hesychius*. At ve-
 ro adiective cum ἀκαλαθῆς positum simplici-
 ter λάλον, ut *Scholias* putabat, denotare pos-
 se non existimo. Nec eo nomine facile ab-
 solvo Comicum, ac si ita scripserit, aut scribe-
 re ipsi licuerit, ut vaticiniorum obscura aenig-
 ma-

mata imitaretur; id quod *Scholias* videbatur. Eiecta itaque versiculi litera prima χ', hunc in modum scribere malo:

Ἡ κ' ὠδὶν ἀναλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίπτει.

Ἐπειγομένη ὠδὶνα est, quod *Scholias* dixit σπεύδειν πρὸς ὠδίνας. Emendandus hac occasione adhuc *Callimachus* apud *Etymologum* Voc. ἩλιτόμηνⓄ. quando huic Observationi finem imponam. Verba sunt: ἩλιτόμηνⓄ, καὶ ἀλιτήμερⓄ. σημαίνει ἧ τ' ἐπιαμηναιῶν γεννηθέντα παῖδα, ὡς φησι ΚαλλιμάχⓄ.

———— τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα
Μήτηρ εἰς ὠδίνε μῆνας.

Bentleius in *Collectione* Fragment. No. CLXXV. maculam inesse animadvertens, emendavit μήτηρ εἰς ἔκνει μῆνας, quod tamen ipse *Vir Magnus* minus certum adfirmat. Si quis coniecturae locus supersit, forsan melius reponeres, idque mutatione lenissima:

———— τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα
Μήτηρ εὐωδὶν μῆνας.

quae sic verto: quem in utero gestans foecunda mater, non implevit menses gestationis. De voce εὐωδὶν vide, quae notavi in *Not. ad Coluthum* v. 274.

CAPUT XIV.

Κουρίζειν. *Arati locus ad examen vocatur, & emaculatur. Idem notatus a Strabone. Antrum Diictaeum ubi situm. Grotii coniectura super Arato. Meursii error notatur. Etymologi locus copiosior e MSS. Leidensi adfertur. Δικτην non Δικτον dixisse Veteres contra Etymologum, aliosque adferitur. Varonem Apollonii locum in Argonauticis expressisse observatur. Δικνον. Vetus consuetudo infantes cunis imponendi notatur. Verbum καλῶς ἵδου in ea re frequens.*

V. 101. **Κ**ουρίζων δ' ἐνόμειε Πάρις] Elegans usus verbi κουρίζειν pro iuvenilem aetatem agere notandus. Oppianus Lib. IV. Cyneg. 275. ubi de Baccho:

Ἦδη κερίζων ἐτάροις μετὰ παισὶν ἄθουεν.

Adde Homer. Odyss. x. 185. Proprio sensu pro puerorum more agere, & sapere Apollon. Rhod. Lib. III. 134. adhibuit:

Καὶ κέν τοι ὀπάσαιμι Διὸς περικαλλές ἄθυρμα
Κεῖνο, τό οἱ ποίησε Φίλη τροφὸς Ἀδρήσεια
Ἄντρω ἐν Ἰδαίῳ ἔτι νήπια κερίζοντι.

Cum illis componendus similis fere eiusdem Apollonii locus Lib. I. 509.

Ἦφρα

64 J. D. A L E N N E P A N I M A D V E R S I O N .

Ὅφρα Ζεὺς ἔτι κῆρος, ἔτι Φρεσὶ νήπια εἰδῶς
Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος.

Eodem sensu procul dubio de Iove capiendum in loco parallelo *Arati*, cui hic operam meam non equidem denegabo. Est ille versu 32.

Κρήτηθεν κείναι δὲ Διὸς μεγάλας ἰότητι
Οὐρανόθεν εἰσανέβησαν, ὅμιν τότε κερίζοντα
Δίκτην ἐν εὐώδει ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίου
Ἄνθρωποι ἐγκατέθεντο, καὶ ἔτρεφον εἰς ἑνιαυτὸν
Δικταῖοι Κρήτες, ὅτε Κρόνον ἐψεύδοντο.

Variis modis Eruditos Viros occupatos tenuit hic locus; cum falsum omnino sit, antrum illud Dictaeum, in quo Jupiter educatus traditur, prope Idam fuisse, id quod iam a *Strabone* fuit observatum, qui inde erroris *Aratum* incusat Lib. x. p. 330. Καὶ γὰρ ἡ Δίκτη πλησίον, ἔχων ὡς Ἄρατος --- σχεδὸν ἔρε[Ⓞ] Ἰδαίου καὶ γὰρ χιλίας ἡ Δίκτη τῷ Ἰδῆς ἀπέχει, πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον ἀπ' αὐτῆς κειμένη. Verum ipso *Arato* hoc peccatum non esse imputandum, sed corrupta scriptura sui Codicis *Strabonem* (quod aliis etiam locis optimo Geographo accidisse, iam dudum alii monuere.) deceptum, non sine ratione suspicari posses. Est enim, ne iam de forma inaudita Δίκτην pro Δίκτη dicam, plane inficeta, & *Arato* indigna vulgata lectio. Ut difficultatem de
me-

medio removeret Magnus *Grotius*, (cuius sententiam vide apud *Graevium* in Addendis ad Lect. Hes. p. 139.) legendum divinavit Λύκτω ἐν εὐώδει, idque sine dubio ad exemplum *Hesiodi Theog.* vs. 477.

Πέμφαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πίονα δῆμον,
Ὅππότ' ἄρ' ὀπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι.

Longe deteriori via instituit *Jo. Meursius* in Cret. Cap. III. p. 74. & 85, qui ex nostro *Arati* loco apud *Hesiodum* reponere volebat Δίκτον Κρήτης ἐς πίονα δῆμον, duplici modo montis Dictaei nomen efferri ratus Δίκη & Δίκτον; idque auctoritate *Etymologi*, qui in Voce, Δίκη, inquit, ὄρεσ' τ' Κρήτης, καὶ ἄκρα, κειμένη κτ' τὸ Λιβυκὸν πέλαγος. καλεῖται δὲ καὶ ἐδετέρως Δίκτον. Ἄρα τ' ὦμ' (sic) ποτὲ κερύζοντα Δίκτω ἐν εὐώδει ὄρεσ' σχεδὸν Ἰδαίσιο. Locum ex quo facile patet, apud *Aratum* legendum ὄμιν ποτὲ κερύζοντα, adscripti, quemadmodum in Cod. MSS. Leidensi legi in margine Editionis suae notaverat Vir, quem honoris gratia nomino, *L. C. Valckenaer*, qui tum huius, tum aliorum librorum, quae singularis Viri Clarissimi humanitas est, usum liberaliter mihi concessit. Viden' autem, quam inepte descriptor Christianus de Judaeis somnians, pro Ἰδαίσιο posuerit Ἰδαίσιο. Δίκτον praeterea etiam agnoscit *Theon* ad *A-*

ratum. Verum utrumque mendosa *Arati* scriptura deceptum puto: non enim Δίκων, sed Δικτη aliis audit. Confer *Strabonem* loco iam memorato, *Stephanum*, & alios. Adde *Varronem* apud *Servium* ad *Virgilii* *Eclog.* 1. 66.

*Quos magno Anchiale partus adducta dolore,
Et geminis capiens tellurem Oeaxida palmis,
Edidit in Dicta.*

quae sic Latine scripsit *Varro* ad exemplum *Apollon. Rhodii* Lib. 1. 1130.

— ἕς ποτε νύμφη

Ἄγχι ἄλλη Δικταῖον ἀνὰ σπέος, ἀμφοτέρησιν
Δραξαμένη γαίης Οἰαξίδος ἐβλάσησε.

ubi vide, quam accurate *Apollonii* verba expresserit *Varro*. unde non immerito quis suspiciosior concluderet, *Varronem*, si non plane *Apollonii* *Argonautica* Latino carmine expresserit, saltem multa inde transtulisse. Ceterum in *Arato*, ut macula adsperfa tollatur, prae *Grotii* memorata coniectura placet scribere:

Ἄλινω, ἐν εὐώδει σχεδὸν ἕρος Ἰδαίῳ

Ἄντρον, ἐγκατέθεντο, καὶ ἔτρεφον εἰς ἐνιαυτόν.

sensus loci huc fere redit: *Jovem cunis, in fragranti prope Idaeum montem Antro, imposuere, & totum annum nutrivere.* Ἐν εὐώδει
ἀν-

AD COLUTHUM. LIB. I. CAP. XIV. 67

ἄνθρωπον eodem modo vide in Hymno Bacchi, Homero vulgo adscribi solito, versu 6.

— ὄδ' ἀέζετο πατρός ἔκητι
 Ἄνθρωπον ἐν εὐώδει. —

λίκνον *cunas* vulgo dicit, quibus recens natos infantes imponere solebant Veteres. Ita de Mercurio aliquoties in Homericō Hymno in Merc. ut versu 21, 63, 254, & 358, ubi versu 358. ita canit *Homerus*:

Ἐν λίκνῳ κατέκειτο μελαίνῃ νυκτὶ ἑοικώς
 Ἄνθρωπον ἐν ἡρόεντι κατὰ ζόφον.

quae cum *Arati* loco componi merentur. Ipse *Aratus* de Mercurio v. 269.

— τὴν δ' ἄρ' ἔτι καὶ παρὰ λίκνῳ
 Ἑρμείας ἐθόρησεν.

Verbum *καταπίθεω* in re simili adhibuit *Theocritus*, cuius versus ad hunc ritum illustrandum peridoneos copiosius adscripsisse operae pretium fuit visum. Est locus *Idyll. xxiv.* in initio.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐνταῖα ποχ' αἰ Μιδεῶπις
 Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἴφικλῆα,
 Ἀμφοτέρως λήσασα, καὶ ἐμώλησασα γάλακτι,
 Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὴν Ππερελάκ
 Ἀμφιτρύων καλὸν ὄπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
 Ε 2 Ἀπλο-

Ἀπιομένα ἦ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
 Εὔδειτ' ἐμὰ βρέφεια γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον.
 Εὔδειτ' ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφεῶ, εἴσα τέκνα·
 Ὀλβιοὶ εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι αἰῶ ἴκοισθε.
 Ὡς φαιμένα δὶνασε σάκχος μέγα. τὰς δ' ἔλαβ' ὕπνος.

Jam, ne ulterius dubites de nostra coniectura,
 subiungam similem de Jove cunis imposito
 locum *Callimachi* Hymn. in Jov. v. 48.

— σὲ ἦ κρίμισεν Ἀδρήσεια
 Λίκνω ἐνὶ χρυσέῳ, σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
 Αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ ἣ γλυκὺ κηλίον ἔβρωσ.

ubi de antiquo ritu conferendus *Scholiasta*, &
Spanhemius in *Observ.* p. 18.

C A P U T X V.

καλάβροψ & καλαύροψ *scripsisse Veteres nota-*
tur, vocisque vera origo panditur. Doris
saepe o in a vertisse, idque etiam in compositis
locum habuisse, observatur. B loco spiritus
ab AEolibus & Doribus adhibitum. Βεβ-
καλον idem ac ρόπαλον. Vocis origo inda-
gatur. Χαῖον, κορύνα, καρδύλα pro pedo
pastorali. Huius pedi usus diversus. Pro-
pertius emaculatur.

V. 107. Ποιμενίη δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάπειρα
 καλάβροψ.] Diverfam καλαύ-
 ροψ & καλάβροψ *scripturam passim agno-*
scunt

scunt Veteres. Utraque quin olim viguerit, dubitari nequit. Antiquissimam tamen, quaeque magis ad originem veram nos ducit, καλάβροψ esse puto; quam scripturam in *Homero* Il. ψ. 845. etiam agnoscit *Scholiasta* Vetus ad *Apollon. Rhodii* Lib. iv. 974. secus ac in hodiernis *Homeri* Edd., *Hesychio*, & *Apollonii Sophistae* Lex. Homericæ Bibl. Coisl. p. 461. scribitur. Alterum καλαύροψ, quemadmodum plerumque scribi observat *Magnus Hemsterhusius* ad *Lucianum* T. i. p. 257. (ubi & huius *Coluthi* loci mentionem faciens, ποιμενικῇ pro ποιμενίῃ scribit) praefero ob sonum molliorem in *Apollon. Rhod.* iv. 974. ubi vulgo καλάβροψ, secus ac Lib. ii. 33. In origine vocis designanda parum videre Grammatici, & *Dausqueius*, quasi κάλον αὔρον ῥέπον dici existimantes; partim non male, partim pessime. Ad veram originem detegendam facem praefert *Scholiasta Homeri* ad locum laudatum: Καλαύροπα ἢ βακχολικὴν ῥάβδον ἔστι ἡ ξύλον κτ' τὸ ἕτερον μέρϑ ῥοπήν ἔχον, ὃ ἔστι βάρϑ. A ῥέπω est ῥοψ, & praeposito κάλον secundum normam compositorum vulgarem καλόροψ, & hinc καλάροψ, quod e Dialecto Dorica repetendum. notissimum enim, Doris ο in α mutare, ut in εἴκοσι Dorice εἴκαλι, aliisque. Simile quid obtinet in multis Latinorum voca-

bulis, ut ἄροτρον *aratrum*, λέω *lavo*, aliisque. Eandem literarum ο & α permutationem locum habere in compositis, quale nostrum καλάροψ, disces ex simili vocabulo λυκαβάς, cuius natales a λύκῳ, *lumen*, & βαινῶ recte derivat *Martinius*. Illud autem καλάροψ, e Dialecto Dorica & AEolica β voci ρόψ praefixo (quam in rem egregia vide a Summo *Hemsterhusio* prolata ad *Hesychii* v. Θαβακόν.) reperit καλάβροψ. Ita nota sunt e Lexicis βράδιον, βρά, βρόδα, βέδῳ pro ράδιον, ρά, ρόδα, ἔδῳ, aliaque. quibus addendum vicinum cum nostro βράκαλον, quod a ρίπαλον non nisi sono diversum. A ρόπῳ, more Jonum π in κ mutato, fit ρόκῳ. A ρόκῳ & inde deducto ράκῳ duplex nomen βρόκῳ & βράκῳ, quorum posterius produxit βράκαλον, eodem modo, ut a ρόπῳ ρόπαλον, quod priori vocabulo interpretamenti loco haud raro inservit. Aliud pedi pastoralis nomen χαῖον vide apud *Apollon. Rhod. Lib. iv. 972.* ubi *Scholiasae* verba haec sunt: χαῖόν ἐστι καμπύλη βακτηρία, ἣ οἱ ποιμένες χρῶνται, κ. τ. λ. pro καμπύλη βακτηρία *Theocritus* habet ροικόν λαγώβολον *Idyll. iv. 49.* idque idem, quod *Idyll. vii. 18.* ροικὰ κερύνα audit, ubi *Scholiasa* consulendus. Κορδύλαι vide pro *pedo* in *Etymologico* v. καλαύροψ. De pedi pastoralis figura & usu sic

Tzet-

Tzetzes, cuius verba ad *Lycophronis* *Cassandr.* v. 96. ad hanc normam leviter emendo: ἡ δὲ καλαύροψ, ῥάβδος ἐστὶ ποιμενικὴ, μικρὸν ἐκατέρωθεν ὑπόκαμβος, ἣν ἐφιῶσι ἐπὶ τὰ τ' ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. Confer *Festum* de Latina voce *pedum*, unde lucem accipit *Longi* locus *Pastoral.* Lib. I. p. 8. πῶς δεῖ νέμειν πρὸ μεσημβρίας, πῶς δεῖ νέμειν κρηπασάντης καύματι· πότε ἀγειν ἐπὶ πότον. πότε ἀπάγειν ἐπὶ κριτὸν· ἐπὶ τίσι καλαύροπι χρῆσθον, ἐπὶ τίσι μόνῃ φωνῇ. Priori loco adde ex eodem libro p. 21. καὶ ἔνευον ἔτε καλαύροπος πλῆγῃ, ἔτε κέντρῃ προσβολῇ. Alius etiam usus pedi pastoralis notandus, de quo *Broukhufius* ad *Propertium* L. IV. El. II. 39. ubi *Gemmae* meminit apud *Gorlaeum*, in qua pastor baculo incurvus innititur cum lupa sub ficu duos infantes lactante, unde recte in *Propertio* emendarunt:

*Pastorem ad baculum possum curvare, vel idem
Serpiculis medio pulvere ferre rosam.*

pro *possum curvare*. Aliud tamen adhuc latet ex eodem fonte sanandum. Nisi me omnia fallunt, desideratur vocula *me* ad intellectum loci pernecessarium. quare binis modo literis transpositis, sic scribo:

Pastor me ad baculum possum curvare.

Addam *Longi* verba Lib. II. p. 34. καμὸν ἔν ὁ γέρον, καὶ ἐπερειαίμενος τῇ βακτηρίᾳ, καὶ ἄμα

μα φυλάττων, μὴ φύγη, ἐπινηθαιόμην, ἴν' ἐ-
 σὶ τ' ἰμιτόνων, καὶ τί βελόμην ἀλλίτερον κῆπεν
 τρυγᾷ.

CAPUT XVI.

*Achilles Tatius emendatur. Fistulae pastoralis
 figura. Pollux corrigitur.*

V. 109. Ἄ Γροτέρω καλάμων κ. τ. λ.] Co-
 piosam & accuratam fistulae
 pastoralis descriptionem dedit *Achilles Tatius*
 L. VIII. p. 475, cuius locum, licet paulo
 copiosiore, cum descriptorum incuria plu-
 rimum detrimenti passus fuerit, ut commo-
 de emendari & distingui posse reor, adscri-
 bam. Ἡ σύρμαξ ἀυλοὶ μὲν εἰσι πολλοὶ, κάλα-
 μοι ἢ τ' ἀυλῶν ἕκαστος. ἀυλῶσι ἢ οἱ κάλαμοι πάν-
 τες ὡσπερ ἀυλὸς εἷς. σὺν κεινται ἢ σοιχηδὸν ἄλλ' ἐ-
 π' ἄλλον ἠνωμῆς. τὸ πρόσωπον ἰσοστάσιον, καὶ
 τὸ νῶτον ἀνισοί εἰσι τ' καλάμων βραχὺ μακρότητι
 λειπόμφοι, τῶτων μείζων ὁ μὲν πρῶτον ἐστὶν ὁ δὲ τε-
 ρεῖον, ὅσον ἔδωτέρω καὶ μείζων ὁ μὲν τῶτον
 τρίτον, καὶ κτ' λόγον ἕτως ὁ λοιπὸς τ' καλάμων
 χορὸς, ἕκαστον ἔδωθεν ἀνισον ἔχων, τὸ ἢ ἔσω μέ-
 σον ἐστὶ τ' περιτῶν. αἴλιον ἢ τ' τοιαύτης τάξεως ἢ τ'
 ἀρμονίης διανομή. τὸ μὲν γὰρ ὀξύτατον ἄνω, καὶ
 ὅσον εἰς τὸ κάτω πρῶτον βαρὺ κτ' κέρας ἐκάτερον ὁ
 ἄκρον ἔλαχεν ἀυλός. τὰ ἢ μεταξὺ τ' ἄκρων ἔδω-
 μῶ

μὲν Διασήματα πάντες οἱ ματαξὺ κάλαμοι ἕκαστος
 ἐπὶ τὸ πέλας τὸ ὄξυ καταφέρων εἰς τὸ πελοταῖον
 συνάπτει βαρεῖ. Quae de hoc loco notavit Ma-
 gnus *Salmasius*, pleraque a mente auctoris
 aliena sunt, praeter unam & alteram con-
 iecturam, quibus lubens subscripsi. Per
 πρόσωπον ἰσοστάσιον intelligo partem antero-
 rem, ubi calami aequali erant longitudi-
 ne, quamque ori applicatam pastores fla-
 tu percurrerant. Huic oppositum τὸ νῶτον, u-
 bi calami impares, ἄνιστοι βαρεῖ καὶ μακρότητι λειπό-
 μενοι. Ne de hac fistulae figura dubites, fa-
 cit praeter alios *Pollux* L. iv. 69. ubi, quae
Salmasius, eiusque vestigiis insistens *Kuhniius*
 de duplici fistulae genere notant, nullo ni-
 tuntur fundamento. *Pollucis* verba, in qui-
 bus emendandis *Viris* hisce Doctissimis aqua
 haesit, sic facile corrigi possunt: ἢ μὲν ἐν (σύ-
 ριγγι) καλάμων ἐστὶ συνθήκη, λίνω καὶ κηρῶ συνδε-
 θεῖσα, ἢ ἀντοχέδιοι ἀνλῶι πολλοὶ ἕκαστος καὶ μικρὸν
 ὑφ' ἑκάστω ὑπολήγοντες &c. ubi nihil aliud,
 quam duplicem eiusdem fistulae descri-
 ptionem vides. In *Tatii* loco per τὸ ᾗ ἔσω
 μέσον ἐστὶ τὸ περιττῶν intelligo, mediam fistu-
 lae partem, quae media longitudine erat
 inter partes, quibus singuli calami a se-
 quente longitudine differebant: has enim,
 nisi fallor, hic τὰ περιττὰ vocat. Ceterum

74 J. D. A LENNEP ANIMADVERSION.

de materia, ex qua conficiebatur, fistula, aliisque ad eam pertinentibus, praeter *Achillem Tatium & Pollucem*, vide, quae notavit Doct. *Broukhufius* ad *Tibullum* L. II. Eleg. v. p. 256. & 257.


FINIS LIBRI PRIMI.



JOANN. DANIEL. A LENNEP
 LIBER SECUNDUS
 ANIMADVERSIONUM
 A D
 COLUTHUM.

CAPUT I.

Coluthi locus examinatus. Βοὴν ἀδίδακτος, βοῆς ἀδίδακτος, indocilis. Echo non nisi sonum reciprocum edere notatur. Cur ἐλαψ διέτα Echo. Emendatur Satyri Epigramma in Anthologia. ἄγλωστος. Echo Panis socia & coniux. ἄδίδακτος, ἄπειρος, ἀμύητος. Μῦσης, & μουσῆμα Ἀφροδίτης. Musaeus emaculatur.

V. 115.  οὐκ ἀδίδακτος ἐξῆμα] Videri posset Noster distinctionem admisisse inter locutiones βοὴν ἀδίδακτος & βοῆς ἀδίδακτος; ut nempe βοὴν ἀδίδακτος sit is, qui a natura & sua sponte vocalis, & re-
so-

sonabilis est, quae elegans Cl. D'Orvillii interpretatio est: quare nec ego vertere dubitavi: *indociles clamores edens*. Ἰνδοδακτος in *Gloss.* vertitur *Indocilis*. Vocem Latinam hoc sensu venustissime adhibuit *Propert.* Lib. I. El. II. 9.

Adspice quot submittat humus formosa colores,
Et veniant hederæ sponte sua melius:
Surgat & in solis formosius arbutus antris,
Et sciat indociles currere lympa vias:
Litora nativos per se dent picta lapillos,
Et volucres nulla dulcius arte canant.

Ubi *sponte sua*, *indociles*, *per se*, & *nulla arte* tanquam ἰσοδυναμῆντα coniunxit Poëta. Cum tamen Noster ἰνδοδακτος, ἀδαήμων, aliaque huiusce generis ad exemplum *Nonni*, aliorumque Poetarum cum additis nominibus frequenter adhibeat, & nunquam non cum genitivo construat, crediderim fere, eandem hic loquendi normam eum secutum, dedisse βοῆς ἰνδοδακτος sensu vulgari, quod in *Echo* recte quadrat, quippe quae re vera nullum sonum, nisi reciprocum, edere valebat; quam in rem egregius *Ovidii* locus *Metam.* III. Fab. v. 359. notus est:

Cor-

*Corpus adhuc Echo, non vox erat, & tamen
usum
Garrula non alium, quam nunc habet, oris
habebat;
Reddere de multis, ut verba novissima posset.*

Hinc ratio reddi potest epitheti Echus in Fi-
stula *Theocriti*, ubi ἔλλοψ κερρα audit. Con-
ferri meretur Epigramma *Satyri* in *Antholo-
gia* L. IV. C. X. 2.

Ποιμενίαν ἀγλωσσον ἀν' ὄργαδα μέλπεται Ἀχῶ
Ἀντιθρῆν, πτανοῖς ὑσερόφωνον ὄπα.

Ubi forsitan legendum ἀγλωσσος, idque ad E-
cho referendum, quae sic recte dici poterat,
ut in *Theocriti* Fistula ἔλλοψ, & forte a No-
stro βοῖς ἀδίδακτος. Ἀγλώττης *Pollux* L. VI.
145. dici tradit, qui parum ob impotentiam
loqui valent. Posses etiam non ineleganter
scribere:

Ποιμενίαν εὐχλωρον ἀν' ὄργαδα μέλπεται Ἀχῶ.

idque forte rectius. Aliam medelam, hac
occasione admovendam eidem Epigr. requi-
ri censeo in πτανοῖς, quod, licet aliqua spe-
cie defendi posse non negem, quovis tamen
pignore contenderim, scribendum:

78 J. D. A LENNER ANIMADVERSION.

Ἄντιθρῦ Πανὸς ὑσερόφωνου ὄπα.

Confer ibidem Epigr. 5.

Ἄρκαδιὰ θεός εἰμι, παρὰ προθύροις δὲ Λυαίου
 Ναίω φθηγγόμενον μῦθον ἀμειβομένα.
 Οὐκ ἔτι γὰρ συγέω, Βακχεῦ Φίλε, τὸν θιασώταν
 Τὸν τέον. ἔρχεο, Πάν, ζυνὰ λέγωμεν ἔπη.

Adde C. xxx. Epigr. 1. sic Echo Πανὸς ἑταίρα
 alibi in *Anthologia*, pro quo apud *Orpheum*
 Suffim. Panis p. 108. v. 9. Ἠχῆς φίλος Pan
 dicitur. Imo Pana Echus maritum dictum
 vid. C. xii. Epigr. 86.

Ἐλlobάτας, Φιλόδενδρος, ὄρεσσαύλα πόσις Ἄχῆς
 Πάνσκοπος εὐκεράς μαλοφύλαξ ἀγέλας.

Ibid. βοὴν ἀδίδακτος.] Praecedente Obser-
 vatione dixi, legendum mihi videri βοῆς ἀδί-
 δακτος locutione Nostro familiari; iam ita-
 que hunc usum vocis ἀδίδακτος similitum-
 que verbo illustrabo. ita *Orpian.* Hal. iv.
 v. 38.

—— ὡς μή τι τεῆς ἀδίδακτου ἀνάγκης
 Δεῖπνται.

Addo e recentioribus *Musaem* v. 31.

Κύπριδος ἦν ἱέρεια, γάμων δ' ἀδίδακτος ἔῤσα,
 Πύργου ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναῖτε θαλάσση.

quem

quem locum cum *Colutho* componas v. 31. ubi γάμων ἀδίδακτος Ἀθήνη. Hic non omnittendum, in *Musaei* loco, quem non immerito de menda suspectum habuit Cl. *Schraderus*, mihi legendum videri: Πύργον ἀπό ποσῶν γενέων, quando synizesis in γενέων admittenda, vel ἀπό ποσῶν δέμων. horum prius tamen verius puto ob illud *Nonni*:

— πατέρων γὰρ ἀπόκροθι δώματα ναίω.

cuius loci iam meminit Vir. Clar. in Animadv. ad *Musaeum*. Haec iam scripseram, cum novam *Diodori Siculi* Editionem usurpare mihi contigit. ubi Tom. II. p. 468. a Summo *Wesselingio Musaei* locum hoc modo emaculatum vidi:

— γάμων δ' ἀδίδακτος ἔῤυσκ,
Πύργον ἐπὶ προβόλων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσση.

cui emendationi firmandae egregie accommodata Epigrammatis pars a *Salmasio* Plin. Exercit. p. 479. editi, ubi de Pharo prope Alexandream loquitur:

Πύργος ὁδ' εἰναλῆς ἐπὶ χοιράδος —

sed in viam. Similem usum apud Graecos fere habet ἄπειρος. *Xenophon Ephes.* L. I. p. 6. l. 9. ἄπειρος ὦν, Ἐρως, εἰν ἄσων ὑπερηφά-

νεν. Ἀπίρατος simili sensu adhibuit *Heliodorus* Aethiop. III. p. 154. τοσῶτον αὐτῷ τὸ κακὸν ἐνσκήψαι, καὶ ἔτιως ἑπὶ τῷ πόθῳ φλέγεσθαι, πρῶτον καὶ ταῦτα πειρώμενον ἔρωτος. ὁμιλίας γὰρ ἐπὶ γυναικὸς ἀπίρατος εἶναι διετείνατο, πολλὰ διμνύμενος. Eodem quoque modo frequens usus vocis ἀμύητος potissimum in amore, ut apud *Aristaenetum* L. II. Ep. VII. p. 226. Παρθένος γὰρ ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἀμύητος ἐπὶ τῇ συνουσίᾳ ἀπερπής ἐστὶ. Contra μύσης aliquando dicitur, qui sacris Veneris operatur, unde verbum *μυσαγωγεῖν* de Venere apud *Tatium* L. II. p. 107. sic apud *Alciphronem* L. I. Ep. XIX. ἐγὼ γὰρ σὺν ἀν' ἀποσειῆν τῷ ἀνθρώπῳ, θεῷ μυσαγωγῶντι πυρφόρῳ καὶ τοξοφόρῳ πειθόμενος. Eadem metaphora *μυσηρα* Ἀφροδίτης, vel ὄργια Ἀφροδίτης haud raro Veneris sacra appellantur a Scriptoribus. Horum posterius in corrupto *Musaei* loco occurrit v. 145.

———— Ἦν δ' ἐβελήσης

Θεσμὰ θεῆς ἐρέοντα, καὶ ὄργια πιστὰ δαῖναι

Ἐστὶ γάμος καὶ λέκτρα.

Suspectum mihi admodum epitheton *πιστὰ*, quod hic sane cum ὄργια iunctum vix admitti potest. Videtur scribendum — καὶ ὄργια ἄπυστα δαῖναι. Hero enim Veneris mysteriorum adhuc ignara erat, quae adeoque recte eius respectu ἄπυστα & ignota dici poterant.

C A-

CAPUT II.

Emendatur aliquoties Musaeus. Cupidinis tela acuta in amore. Reiskii elegans coniectura in Musaei loco adprobatur. Ἄντα verbis videndi iunctum.

CUM antea *Musaei* mentio sit iniecta, liceat hoc Capite pauculas coniecturas, quae aliquando, dum hunc Poetam evolve-rem, in mentem venerunt, proponere. Ut itaque levioris momenti loca mittam, adscribam *vf. 18.*

————— Ἔρως δ' ἀνὰ τόξα τιταίνων,
Ἄμφοτέρης πολίεσσιν ἕνα ξυνέηκεν οἷζόν,
Ἦϊθεον φλέξας καὶ παρθένον.

Verbum *ξυνέηκεν* pro simplici ἔηκεν positum non fero: *ξυνιέναι* enim constanti usu fere ad animum translate significat *intelligere*, vel simile quid; atque hoc sensu frequentatum ab ipso *Musaeo* vide *v. 103.*

Αὐτὴ δ' ὡς ξυνέηκε πόθου δολόεντα Λεάνδρῃ,
Χαῖρην ἐπ' ἀγλαΐησιν.

Adde *v. 108.*

————— Ὅ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἰάυθη,
Ὅττι πόθου ξυνέηκε, καὶ οὐκ ἀπεσεισάκτο κούρη.

F

Hinc

Hinc itaque potissimum motus, & quid sensui totius loci accommodatum videretur, circumspiciens, non male legi posse animadverti:

Ἀμφοτέρῃς πολίεσσιν ἔν' ὄξυν ἔηκεν δῖς ὄν.

Ne dubites de sensus bonitate, praeter alios *Ovidius* faciet, quī in simili negotio *Cupidinis tela acuta* celebrat L. v. *Metam.* vs. 381.

— *dixit Venus. ille (Cupido) pharetram Solvit: & arbitrio matris de mille sagittis Unam seposuit: sed qua nec acutior ulla est, Nec minus incerta est, nec quae magis audiatur arcum.*

Pergo ad locum illum vexatissimum versu 213, ad quem nullus fere Interpretum est, qui non aliquid tentaverit:

Μοῦνον ἐμοὶ ἓνα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτῃ σέο πύργῳ
Ἐκ περάτῃς ἀνάφαινε κατὰ κνέφας ὄφρα νοήσῃς
Ἔσσομαι ὀλιὰς Ἔρωτος, ἔχων σέθεν ἀσέρα λύχνον·
Καί μιν ὀπιπτεύων οὐκ ὄψομαι δύντα Βούτην,
οὐ θρασὺν Ὀρίωπα, καὶ ἄβροχον ὀλιὸν Ἀμάξης,
Πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ἔρμον ἰκοίμην.

Hic obiter monendum vs. 210. mihi valde pro *Vulgata* arridere *Μῦνον ἐμοὶ πιναι λ.* Ceterum antequam emendationem adscribam,
ver-

verbo commemoranda Doctissimi *Reiskii*
 coniectura, quam in *Addendis ad Introducēt.*
Anatomic. haud ita pridem vulgatam a *J. S.*
Bernard, proposuit; nempe versum 215.
 Πατρίδ[Ⓞ] α. π. γ. δ. ι. alio transponendum
 esse, & quidem post v. 212. a qua emenda-
 tione, ut equidem opinor, certissima, rece-
 dendum nullo modo puto. Jam quid de il-
 lis *ὄψε ὄψομαι δύντα βοώτην* statuendum sit, vi-
 deamus. Prae ceteris elegans *Gulielmi Can-*
teri coniectura, qui *Nov. Lect. L. I. Cap.*
II. ex *Homeri Od. E. 272.* legendum putat
ὄψε ὄψε δύντα βοώτλω; quae emendatio cum
 adeo speciosa sit, mirum non est, eam am-
 plexos esse duumviros egregios, *Röverum* &
Schraderum. Attamen duriusculum auribus
 meis accidit, omnes illos, qui sequuntur,
 accusativos ab uno participio *ὀπιπιδών* pen-
 dere, cum multo rectius praecederet verbum
ὄψομαι, vel simile quid, quo cum coniunge-
 rentur sequentia. In vocabulo *δύντα* itaque
 solummodo mendam quaerendam puto, at-
 que leni mutatione pro eo scribendum *άντα*:
 quando nihil erit, quod merito desideres.
άντα verbis videndi iunctum quid sit, doce-
 re supersedeo, & notum pono. Totum ita-
 que locum sic emendare iam in proclivi
 erit:

Μῆνον ἐμοί τινα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτῃ σέο πύργῃ
 Ἐκ περάτης ἀνάφαινε κατὰ κνέφας· ὄφρα νοήσῃς
 Πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὄρμον ἰκοίμην.
 Ἔσσομαι ὀλιὰς Ἔρωτος, ἔχων σέθεν ἀσέρα λύχνον,
 Καί μιν ὀπιπτεύων, ἐκ ὄψομαι ἅντα Βούτην,
 Οὐ θρασὺν Ὠρίων', ἐκ ἄβροχον ὀλιὸν Ἀμάξις.

Sequuntur mox versu 219. & seqq.

Ἄλλὰ, Φίλη, πεφύλαξο βαρυπνεύοντας αἴτας,
 Μή μιν ἀποσβέσσωσι, καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω·
 Λύχνον, ἐμῆ βιότοιο Φαεσφόρον ἡγεμονῆα.

Merito Doctos offendit hemistichium illud
 — καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω. Suspicio sub vo-
 ce θυμὸν vel epitheton, quod apte cum λύ-
 χνον coniungi posset, vel, quod verius censeo,
 ipsum vocabulum λύχνον latere, & repetitio-
 ne non minus eleganti, quam *Musaeo* fami-
 liari scribendum:

— καὶ αὐτίκα λύχνον ὀλέσσω,
 Λύχνον ἐμοῦ βιότοιο Φαεσφόρον ἡγεμονῆα.

Hanc in rem adscribi meretur *Musaei* locus
 non longe ab initio:

Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ λύχνον ἀκούω,
 Λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτερίην Ἀφροδίτης,
 Ἡροῦς νυκτιγάμοιο γαμοςόλον ἀγγελιώτην·
 Λύχνον ἔρωτος ἄγαλμα, κ. τ. λ.

Unicus adhuc locus, qui potissimum medicam manum efflagitat, subiungendus vs. 297. quem partim ex emendatione Cl. *D'Orvillii* sic scribo:

— τυπτομένην δὲ

Ἦδη νῆα μέλαιναν ἀνέγκυσε διχθάδι χέρσῳ
Χειμερινὴν καὶ ἄπισον ἀλυσκάζων ἄλα ναύτης.

Non immerito Viros Eruditos illud διχθάδι offendit, cum vox spuria sit, & Graecis auribus plane inaudita. Notum est, olim appropinquante hieme nautas terram patriam, & suetas sibi sedes petere. Hinc non dubito aptissimum epitheton *Musaeo* restituere legendo:

Ἦδη νῆα μέλαιναν ἀνέγκυσεν ἠθάδι χέρσῳ.

Ἦθα pro sedibus, ubi quis degere solet, antea in Notis ad *Coluthi* vs. 108. vidimus. Adiectivum ἠθὰς *Musaeus* adhibuit postea v. 302.

διακτορὴν δὲ σε πύργῳ

Ἦθάδα σημεῖνισσα Φαεσφορίην ὑμεναίων.

CAPUT III.

Ramosa domus, ὄροφⓄ. Anthologia emendatur. Χορὸς, χερεῖⓄ. AElitianus emaculatur. Coluthi locus examinatus & correctus. τ in Φυτὸν breve. Apollonius Rhodius, eiusque Scholiasta, nec non Anthologia emendantur. Pastores medio die sub arborum tegmine se fistula oblectabant olim. Ἐπὶ τῷ.

V. 119. Ὑψιλόφοιο φυτῶν ὑπένερθε καλύπτει.] Respondet fere Virgillii illud:

*Tityre, tu patulae recubans sub tegmine fagi,
Sylvestrem tenui Musam meditaris avena.*

Ramosa domus Propertio audit L. iv. El. iv. 5. Plura hanc in rem notat Doct. Broukhusius ad Tibull. L. i. El. iv. i. Eiusmodi arborum tegmen ὄροφⓄ Achilli Tatio dicitur L. i. p. 5. Huc pertinet Epigr. in Anthologia L. i. Cap. xx. 6.

Κλῶνες ἀπηόριοι τανκῆς δρυός, εὐσκιον ὕψος
Ἄνδράσιν ἀκριτον καῦμα φυλασσομένοις,
Ἐυπέταλοι, κεράμων ζεγκνώτεροι, οἰκία Φωτῶν
Οἰκία τεττίγων, ἔνδιοι ἀκρέμονες.

Dum

Dum huius Epigrammatis mentio fiat, non possum, quin obiter levem, quae praecedens eiusdem Capituli Epigramma foedat, maculam tollam, etsi proprie ad rem minus faciat: Legitur:

Αὐτοθελεῖς καρπὸς ἀποτέμνομαι. ἀλλὰ πεπεῖρως
 Πάντα, μὴ σκληροῖς τύπτετε χερμαδίοις.
 Μηνίσει καὶ Βάνχος ἐνυβρίζοντι τάνεινε
 Ἔργα Δουκουργεῖος μὴ λαθέτω σε τύχη.

Prius distichon vix intelligi poterit, nisi scribas:

Αὐτοθελεῖς καρπὸς ἀποτέμνομαι, ἀλλὰ πεπεῖρως
 Πάντας. Μὴ σκληροῖς τύπτε με χερμαδίοις.

τύπτε non τύπτετε legendum, patet ex addita, quae mox sequitur, vocula σέ.

V. 122. χορὸν Ὀκελάδων δοναίων] χορὸς tam de actione, quam saltantium multitudine poni, notum est. Priori sensu ipse *Coluthus* statim in initio:

Εἰς χορὸν Ἰδαίησιν ἐπατέλλεθε χορείαις.

Posteriori sensu eximie Musis tribuitur. Noster vs. 24. Μῆσιων χορὸς, & sic leviter emendandum Epigramma apud *Pausaniam* L. v. Cap. xviii. p. 423.

Λατοῖδας ἔτος τάχ' ἀναξ' ἐνάεργος Ἀπόλλων,
 Μῆσαι δ' ἀμφ' αὐτὸν χαρίεις χορὸς, αἴσι κατάρχει.

Malo μοισῶν δ' ἀμφ' αἰ. χ. χ. Hinc deductum

ἄρτιον χορεῖα de eo adhiberi solet, quod aptum saltationi est, unde μέλι χορεῖον, αἰοιδὴ χορεῖα, aliaque. Ad hanc itaque normam *AEliani* verba emendanda, quae L. VI. Cap. XXXII. Hist. Anim. leguntur: οἱ ἢ τῆ μαρξία (scribe μαρεῖα) λίμνη προσικῆντες τὰς θεῖσας θηρῶσι τὰς ἐκείθεν ᾠδῆς μέλει χορευτάτω, καὶ κριτῶ ὀσράκων ὀμύροθῆντι πρὸς τὸ μέλι. αἱ ἢ ὡσπερ ἐρχόμενοι ὑπὸ τῷ μέλει πηδῶσι, καὶ ἐμπίπασσι τῆς θηράτρεις, ἀπερῆν αὐτοῖς προσπεπέτασαι, καὶ λαμβάνουσι εἰ αἰγύπτιοι θήσαν ὄοψον, σὺν χορεῖα τε καὶ παιδιᾶ. Quid sibi velint verba ᾠδῆς μέλει χορευτάτω, parum perspicio, nec fere dubito, quin sit scribendum: ᾠδῆ συμμελεῖ καὶ χορευοτάτη. sic in Inscriptione huius capituli, quae ex ipsis *AEliani* verbis desumpta est: Περὶ τῶν Αἰγυπτίων θεῖσων τῶν αἰρχομένων κριτῶ ὀσράκων καὶ συμμελεῖ τῆ ᾠδῆ. Quod autem ad alterum illud epitheton χορευοτάτη; eo haud sane obscure ducunt sequentia *AEliani* verba, ubi dicit, Αἰγύπτιος θήσαν ὄοψον λαμβάνειν σὺν χορεῖα τε καὶ παιδιᾶ. Ceterum ex hac significatione vocis χορὸς repetenda altera, qua pro serie vel ordine poni solet, ut nostro loco χορὸς ὀσράκων. sic ἑρῶνιον χορὸν ἄσρων *Manetho* dixit Apot. L. v. 7. χορὸς κίωνων *Achilles Tat.* L. 1. p. 51. & χορὸς καλάμων *Lib.* VIII. p. 475. ubi etiam de fistula, aequae ac nostro loco ponitur.

V. 122. — [Ἐπι φυτῶν ἐάσας] De corruptela

ptela huius loci nemo dubitabit. Hanc variis modis tollere adnisi sunt Eruditi. *Brodaeus*, & post eum *Stephanus*, nec non *Falkenburgius*, aliique coniecerunt ἐπι φυτῶν ἑάσας, ita metrum recto pede incedere rati. Verum cum prima in φυτὸν nunquam non corripitur a Poetis, merito hanc scripturam reiecit *Cl. D'Orvillius*, cuius coniecturam vide in Notis ad hunc locum, ubi ἐπι φυτῶν legendum monet: enim in his nominum formis constanti usu producitur. quam in rem vide *Cl. Schraderum* Animadv. ad *Musaenum* C. XII. p. 226. quemque ibi adfert, Virum Doctum in *Obs. Misc.* Vol. II. p. 196. & seqq. unde *Apollonii* locus leviter adhuc emendandus L. IV. Argon. vs. 807.

Τέκνα τε Φιτύσαιο θεὸς δ' ἐ. δ.

male ibi φυτήσαιο. Apud *Schol.* itidem legendum: Φιτύσαιο, Φιτύσαι, φυτεῦσαι, βλασθήσαι. non φυτήσαιο, φυτήσαι. φυτῶν γὰρ etiam minus recte primam productam habet in *Anthologia* L. I. Cap. xx. Ep. 2. ubi Vulgatam ad hanc normam leviter mutandam censeo:

Ἡ πάρος ἐν δρυμοῖσι νόθης ζειδωρος ὀπώρας
 Ἄχρὰς θηροβότῃς πρέμνον ἐρημοσύνης,
 Ὀθνείοις ὄζοις μετέμφυτος, ἡμερὰ θάλλω
 Οὐκ ἐμὸν ἡμετέροις κλωσὶ φέρσασα βάρους
 Πολλὴ σοῦτο φυτῶν γὰρ πόνος χάρις.

Ε' 5

vulgo

vulgo *πολλή σοι*. posses etiam forsan *πολλή σοι Φιτεργά*. Aliam coniecturam super nostro loco adscripserat Vir Doctus ad Aldin. Editionem, nempe *ἐπὶ Φηγὸν εἰσας*, ubi etiam alia manu adscriptum erat *ἐπὶ Φυτὸν* vel *Φυτῶ ἐλάσας*. quod posterius verbo indicasse sufficiat, cum sua sponte satis se destruat. Priori coniecturae respondet, quod aliquando ex amicis meis quidam suspicatus fuerat, *ἐπὶ Φηγὸς εἰσας*, quod elegans sane, & loco appositum. solebant enim saepe medio die sub arborum, & maxime quercuum, vel fagorum alto tegmine, ad radios solares arcendos se fistula oblectare pastores. Credidi & ipse aliquando legendum *ὑπὸ Φηγὸν εἰσας*. nec forsan ab hac scriptura longe discedendum. Si adhuc aliam quis desideret coniecturam, posset suspicari, legendum:

Καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ τέτρω εἰσας.

Vifis Deabus una cum Mercurio accedentibus, Paris prae metu surrexerat, & Dearum conspectum fugiebat. Fistula itaque, quae prae metu, dum haec accidebant, manibus eius exciderat, amissa, cantilenam suam abruptit Paris. Ea enim vis praepositionis *ἐπὶ* est, de quo usu consuli poterit *Vigerus* de Id. L. Gr. Cap. ix. sect. iv. §. xv. ubi *ἐπὶ τέτρω* recte vertit: *sur cela, sur, vel en ces antrefaites.*

tes. non male itaque nostro in loco verteres: dum haec accidebant. Unico Moschi loco, ubi ἐπι hoc sensu legitur, absolvam, quando huic notae finam imponam. Est ille Idyll. III. v. 31.

— σφ' δ' ἐπ' ὀλέθρῳ,
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.

C A P U T IV.

Μειδιᾶν tum alias tum in amore frequens, μειδάμα. Alciphron emendatur. Ἄσπαιρεν. Venus φιλομμειδῆς. Scholiasta Homeri leviter corrigitur. Ἀφρογένεια Veneris epitheton. Hesiodi verba emaculantur, eique versus aliquot abiudicantur.

V. 134. **X**ειρῶν μειδιόωντα.] Μειδιᾶν in genere de leni risu poni, docet *AEliani* locus Var. Hist. L. iv. Cap. ix. p. 351. ubi de Platone: ὁ ᾧ ἡρέμα ὑπομειδιάσας, ὡσπερ ἔν καὶ εἰώθει ἀλλ' ἐγώ, φησιν, αὐτὸς σκεῖνός εἰμι. Adde *Theocrit.* Idyll. VII. 20.

— καὶ μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρῶς
"Ορματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἶχετο χεῖλεος)
Σιμιχίδα, κ. τ. λ.

Vide etiam *Hesiod.* Theog. v. 547. Non male itaque nostro in loco ad Minervam refer-

ferretur legendo *μειδιῶσα*, quam scripturam antea in Notis iam memoravi. In amore frequenter admodum præter alios obvium apud *Heliodorum & Achillem Tatium*; unde *μειδιάμα* eleganter adhibuit *Longus* L. II. p. 40. Quin & *Hesiodus* Theog. v. 205. coniunxit:

Παρθένους τ' ὄψεις, μειδήματα τ' ἐξάπατας τε,
Τέρψιν τε γλυκερὴν, Φιλότητά τε, μελιχίην τε.

Vide quae ibi *Scholiasta* notavit. Hinc de risu meretricio in vexatissimo *Alciphronis* loco L. I. Ep. xxxix. p. 192. ἀλλ' εἰ τρέμει νῆ Δία. ἀλλ' ὑπομειδιῶσα ὡσπερ ἡ Μυρρίνη. Ἐποσῆτον παλμὸν ἐξειργάσατο τ' πυγῆς, καὶ ἀπασαν αὐτὴν ὑπὲρ τ' ἰσφῦν τῆδε καὶ τῆδε ὡσπερ ῥέξαν περ μεδίνησεν, ὡς ἀνακροτῆσαι πάσας, καὶ νικῶν δαφίνασαι τ' θρυαλίδ' ἔ. Scrupulum, qui *Berglerum* impulit ad Vulgatam mutandam, removebis facile, modo aliter interpungas: ἀλλ' εἰ τρέμει νῆ Δία. ἀλλ' ὑπομειδιῶσα, ὡσπερ ἡ Μυρρίνη καὶ ποσῆτον παλμὸν ἐξειργάσατο τ' πυγῆς. quando *ὑπομειδιῶσα* ad *Thryallidem* referri debet, & sensus huc fere redit; *Leviter vero subridens* (*Thryallis*) *aeque ac Myrrina nates agitando tantam vibrationem excitavit*, &c. Miror, eundem Virum Doctum non offendisse, quod mox sequitur, καὶ ἀπασαν αὐτὴν ὑπὲρ τ' ἰσφῦν τῆδε καὶ τῆδε ὡσπερ ῥέξαν περ μεδίνησεν. ubi duplex mendae indicium sese offert, tum ingrata ἔ ὡσπερ, quod

quod modo praecefferat, repetitio, tum praeterea illud *ρέεσαν*: videtur enim verbum vel participium aliquod, motum longe fortio-rem exprimens, desiderari. Non inelegans lectio proinde evaderet, si pro binis vocibus ὡσπερ *ρέεσαν* substituas *ἀσπαίρεσαν*. *Hesychius*: Σπαίρη, ἄλλεπη, σκιρτᾶ, πηδᾶ, Ex illo, quem supra memoravi verbi *μειδιᾶν* usu, ratio reddenda, cur Veneri potissimum epitheton *φιλομειδῆς* tribuatur, quod apud *Homerum* aliosque Poetas frequens est. *Scholias*tae *Homeri* verba de eo ad Il. Γ. 424. ita leviter corrigenda: φιλομειδῆς, ἢ φιλόγελως, καὶ ἰλαρᾶ καὶ Ὅμηρον κτ' ἢ Ἡσίοδον, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη. ὃ ἐστὶ τῶν αἰδοίων. Confer ad Il. Δ. 10. ubi notanda differentia scripturae, qua secundum *Hesiodum* *φιλομμηδῆς* dici tradit. Sed cum in priori scholio nulla huius diversae scripturae mentio fiat, a recentiori manu profectum illud censeo. Versus *Hesiodi*, ad quem respicit *Scholias*ta, est Theog. v. 200. ubi cum haud sane difficultate careant Poetae verba, paucula subiunxisse, non erit inutile.

Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεὸς ἀμφὶ δὲ ποίη
 Ποσσὶν ὑπὸ βραδινούσιν ἀέζετο τὴν δ' Ἀφροδίτην,
 Ἀφρογένειαν τε θεὰν καὶ εὐσέφανον Κυθέρειαν,
 Κιλήσιν τε θεοὶ τε καὶ ἀνέρες, ἔνεκ' ἐν Ἀφρῶ
 Θρέφθη ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις
 Κυπρογένειαν δ', ὅττι γένοιτο πολυκλύσῳ ἐνὶ Κύπρῳ.
 Ἦδὲ φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.

Ver-

Verſu primo forſan pro *αιδοίη* ſcribendum *αιδοίων*, quo ducere videtur tum addita praepoſitio *ει*, tum etiam vſ. 200, ubi eodem modo fere *μηδέων ἐξεφαάνθη*. Imo dubito, an non hanc ſcripturam ante oculos habuerit *Scholiaſta*, dum *αιδοίη* interpretatur *ἡμία. ἢ ἀπὸ αἰδοίων*. Verum difficilior nodus ſe offert, cum Venerem *Ἀφροδίτῃ*, *Ἀφρογένειαν* & *Κυθέρειαν* dictam tradat, propterea quod in ſpuma ſit educata; & tamen mox iterum *Κυθέρειαν*, recte derivet a Cytheris. Imo ſi quis contenderet, ipſum illud Veneris nomen *Ἀφρογένειαν* *Hesiodi* tempore nondum fuiſſe cognitum, non forte a vero aberraret multum. Apud *Homerum* certe *Hesiodi* fere aequalem nunquam, apud *Hesiodum* non niſi hoc loco invenies. His itaque nixus rationibus verſum 3 huius loci vix pro genuino *Hesiodi* foetu agnoſco. Eiuſdem farinae eſſe verſum illum

Κυπρογένειαν δ' ὅτι γένοιτο πολυκλύσῃ ἐνὶ Κύπρῳ.

numeri non obſcure indicant. Praeterea, quo minus credam ab *Hesiodo* profectum, facit, quod *Κυπρογένεια* tantum Veneris ſit epitheton, non proprium nomen, ut *Ἀφροδίτη*, & *Κυθέρεια*. Ita Hymno *Homericō* ix. in initio coniunguntur:

Κυ-

Κυπρογενῆ Κυθήρειαν αἰεῖσθαι, ἥτε βροτοῖσι
Μείλιχα δῶρα δίδωσιν, ἐφιμερτῶ δὲ προσώπῳ
Αἰεὶ μειδιάει, καὶ ἐφιμερτὸν φέρει ἄνθος.

Scipſi ἐφιμερτῶ & ἐφιμερτὸν pro ἐφ' ἰμερτῶ & ἐφ' ἰμερτὸν, ut vulgo legitur male. Eandem ob rationem tertium fere his versibus ſpurium adnumerarem ipſum illum verſum 200. Ἦ δὲ φιλομμηδέα, κ. τ. λ. cui accedit inepta illa, quae ibi panditur, origo vocis φιλομμειδῆς: neque enim Veteres unquam φιλομμηδῆς per η ſcripſiſſe, facile quis mihi perſuadebit. Videtur itaque tantum duorum nominum κυθήρεια & Ἄφροδίτη, quae Veneri propria, origines tradidiſſe his verbis:

— τὴν δ' Ἄφροδίτην
Κικλήσκεισι θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι, ἔνεκ' ἐν Ἄφρῳ
Θρέφθη ἄτάρ Κυθήρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις.

C A P U T V.

Manetho variis mendis liberatur, & versus in eo spurius indicatur. Virgilius emendatur, eique versus abiudicatur. Arae.

NOn possum, quin hoc Capite multis loca bina subiungam, quae praeter modo memorata *Hesiodi* verba, manus recentioris indicia clara habent. Primum itaque

que locum teneat *Manethonis* illud. L. III.
249.

Τῆμος γὰρ πτωχοὶ πανδήμιοι ἰνδάλονται
 Ὀθνεῖσι θύρησιν ἐφεσιῶτες (ἰ. ἐφεσηῶτες) ἀνάγκη
 Ἡ καὶ ἐφημερίης δαίτης χάριν αἰνὰ μογεῦντες
 Ἄλληκτον καμάτοισιν οἰζυροῖς φθινύθοντες,
 Εἰ μὴ πως Εὐεργὸς ὄραψι σχήματα ταῦτα.
 Καὶ πρῶτω συγερωῖ ζωῆς ἐπὶ τέρμαθ' ἴκοιτο
 Ἦτοι ναυφθορίῃ γὰρ ἢ ἐν πελάγεσσιν ἔοντες
 Κύμασιν ἐρρέευσαν, ἢ ἐν πολέμῳ κρυόεντι,
 Ἡ ποταμῶ συγερωῖ ζωῆς χάριν αἰνὰ μογεῦντες.

Pro *χήματα*, quod versu 5 legitur, rectius scriberes *χερήματα*. Pro ἐπὶ τέρμα θ' recte a *Gronovio* emendatum ἐπὶ τέρμαθ', cui etiam pro *πρῶτω* legenti *ποτμῶ* haud invitus calculum meum adicio. Versu autem 7. omnino scribendum reor:

Ἦτοι ναυφθορίῃ γὰρ ἢ ἐν πελάγεσσι νέοντες.

Idem postea L. IV. 401.

— οἱ πολλάκι ναυφθορίαισιν
 Χείματος ὀρνυμένε βίοντι λείψαι δι' ἄλμης,
 Νηχόμενοι μοίρης βαιὸν χρόνον ἐν πελάγεσσιν.

Simili modo saepissime Latini amant loqui; quam in rem unicum *Virgilii* locum in medium protulisse sufficiat L. I. *AEn.* vf. 122.

Ap-

Apparent rari nantes in gurgite vasto.

Pro ἐπρέσθισαν monitus scribo ἐπράισθησαν. Ver-
sum autem ultimum ἢ ποταμῶ συγερῶ ζωῆς χά-
ειν αἰνὰ μογεῦντες partim ab alia manu profe-
ctum, partim ex ipsis *Manethonis* verbis con-
flatum crediderim. Repererat scilicet nescio
quis in suo Codice v. 255. verba illa καὶ πυ-
μῶ συγερῶ ζωῆς, quod ubi mendosum existima-
ret, addidit ἢ ποταμῶ συγερῶ ζωῆς, idque po-
stea, addito ultimo hemistichio vf. 251. χά-
ειν αἰνὰ μογεῦντες, ut versus hexameter evade-
ret, pro *Manethonis* verbis ventilatum est.
Alter locus est *Virgilii* AENEID. L. I. v. 113.
Verba sunt:

Tris notus abreptas in saxa latentia torquet:
Saxa vocant Itali, mediis quae in fluctibus,
aras.

Dorsum immane mari summo. Tris Euris
ab alto

In brevia & syrtes urget, miserabile visu;
Illiditque vadis, atque aggere cingit arenae.
Unam, quae Lycios fidumque vehebat Orontem
Ipsius ante oculos ingens a vertice pontus
In puppim ferit.

Versu ultimo, ut commodam satis interpre-
tationem verborum *a vertice* invenirent In-
terpretes, variis modis tentarunt. Harum ta-

men potissimum animadversionem meretur, qua explicant *a puppi*. sed tunc tautologia, *Virgilio* fere indigna, foret admittenda, cum mox addatur *in puppim*, quorum alterutrum certe sufficeret. Quare sensu longe meliori, & mutatione lenissima malo: *ingenti vertice pontus in puppim ferit*. Eleganter ponto *vertex ingens* tribuitur eodem modo, ut paulo ante: *Dorsum immane mari summo*. Altera difficultas, ut iam dixi, latet in *vs. 113*, qui in hac tempestatis summae descriptione superfluous non tantum, & nihil ad rem faciens, sed nescio, quantum loci venustatem imminuat. Praeterea ipsa verba si spectes, vilis & plebeii hominis ingenium sapere, ultro fatebere: imo plane falsum est, ne dicam ineptum, quod ibi traditur: nempe *Italos aras vocare saxa, quae in mediis fluctibus sunt*. ac si quaevis saxa, quae in mediis fluctibus sunt, *Italis arae* audirent, cum tantum rupes illae, quae inter *Africam, Siciliam, Sardiniam & Italiam* sub undis latent, *arae* nuncupabantur, qua de re consuli poterit *Servius*: neque enim cum illo facile crediderim, talem verborum ordinem obtinere: *Quae saxa latentia in mediis fluctibus Itali arae vocant*. Est enim plane contortus, & ab omni simplicitate quam longissime remotus. Quapropter omnino ut spurium reiciendum censeo hunc versum. CA-

CAPUT VI.

Coluthi locus examinatur. Ἐρνϙ· Ὀπᾶσαι.
Theocritus emendatur. Ἐθνϙ ἔρνϙ *confunduntur.*

V. 145. **E**ἴμε διακρίνων προφερέσερον ἔρνος ὁ.] Promissi memor pauca ad intellectum loci huius necessaria delibabo. Editores omnes προφερέσερον cum ἔρνϙ coniungendum rati, post διακρίνων distinctionem posuerunt. Nec id sane mirum, cum προφερέσερον substantivum requirere videatur neutrius generis. At vero si sensum, non nuda verba spectes, illud προφερέσερον longe rectius cum μὲ iungeretur, & locus vertetur: *Quod si me praestantiorem diiudicans, germen praebeas sc. mihi*; quemadmodum reddidi in *Versione*. nec causae multum est, cur ab hac sententia discedas, cum non raro ita Graeci adiectivum neutrum cum nomine alterius generis iungant. quod exemplis ex aliis Auctoribus operose congestis ostendere velle inutile foret. Longe fatius erit, ex ipso *Colutho* simile quid protulisse, unde pateat, nec ipsi forte insolens hoc structurae genus fuisse. Eo certe modo quis non adeo male explicaret vs. 126.

Καί τις ὄρεσ' αὐλοιο δορὴ μετόπισθε χμαίρης
Ἐκκρεμές ἠώρητο.

ubi *δορὴ* & *ἐκκρεμές*, etsi non diffiteor, forte melius cum Cl. *D'Orvillio* legi posse *δέρας*. Verum enim vero, si levem nostro in loco mutationem admittas, longe rectius scriberes:

Εἴ με διακρίνων, προφερέσερον εἶδ' ὀπάσσης.

illud enim *ἐρν* hic absolute de *romo aureo* positum ferri posse vix videtur, antea saltem non nisi addito *μῆλον* de *romo* usurpavit ipse noster Poeta. Confer vs. 59.

— *πρῶτον* ἐρν' ἐλῶσα *Μῆλον*.

Sic vs. 128.

Φαιδρῶτερη τόδε μῆλον, ἐπήρατον ἐρν', ὀπάσσης.

Cumulus potissimum coniecturae accedit *Coluthi* versu 127. ubi ita canit:

Δῶρο διακρίνων προφερέσερον εἶδ' ὀπωπῆς.

cum quo loco si componas vs. 74. & 75. fieri vix poterit, quin in hac emendatione acquiescendum mecum censeas. Neque est, cur quem merito offendat locutio εἶδ' *προ-*

Φερέσερον ὀπάσαι, etsi paulo insolentior videri queat: talia, enim, si omnia *Coluthi* exacta adeo trutina pensitare velis, ubique & singulis fere versibus invenies. Prae ceteris adscribi meretur vs. 310.

Νύξ δε πόνων ἄμπαυμα μετ' ἡελίοιο κελύθους
Ἴππον ἐλαφρίζουσα μετήερον, ὧπασεν ἠῶ.

ubi certe durum, ut alibi iam dixi, noctem dici ὀπάσαι ἠῶ. Illud autem ἔρνϙ, quod hac occasione verbo monendum, adhuc confusum etiam apud *Theocritum* cum adfinis pronunciationis vocabulo ἔθνϙ: ita enim omnino legendum Id. xxv. 185. --- λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔθνϙ, non, ut vulgo, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος. Eodem Idyll. vs. 114. βοῶν πάγε μυερίον ἔθνϙ. *Orpheus* de Lap. Coral. vs. 94. p. 228. ἄκρηδϙ ἄπλητον ἔθνϙ. *Moschus* Id. 11. 5. ἔθνϙ ὀνείρων, & sic passim alibi. Ceterum versu sequente in *Colutho* omnino voculam σὲ desiderari puto, hoc modo restituendam:

Πάσης ἡμετέρης Ἀσίας τ' ἡγήτορα γήσω.

nisi enim haec addatur, omnis loci vis perit, cum nihil Paridis referret, utrum Juno Asiae regem imponeret, nisi ipse rex futurus esset. Meretur hic inspicere *Lucianus* in Deorum Iudicio, ubi ita Juno ad Paridem: ἦν γάρ με,

ὁ Πάρις, δικάσας εἶναι καλὸν, ἀπάσῃς ἔση τῆς Ἀσίης δεσπότης. Adde *Euripid. Troad. v. 926.*
 aliosque bene multos.

C A P U T VII.

Coluthus tentatur. Θεσμὰ, foedera. Θεσμός & δεσμός permutantur a librariis. Nonnus emendatur. Antiquus feminarum mammæ & sinum denudantium mos obiter notatur. Plautus emaculatur. Bacchari.

V. 154. **X**εῖρὶ δ' ἐλαφρίζου μελίφρονα θεσ-
 μὸν ἐρώτων,
 Στῆθ' ἀπ' αὐ γόμνωσε, καὶ σὸκ ἐμνήσαι-
 το μαζῶν.

Si cum hoc loco conferas v. 93, & ipsam rei naturam consulas, procul dubio pro θεσμὸν reponendum esse δεσμὸν, idque de *cesto* intelligendum inquires. Qui tamen, ut *Vulgatam* retinendam fere contenderim, facit, *Musæus* est, apud quem totidem verbis hoc hemistichium exstat v. 147.

Θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων.

Suspicio itaque *Coluthum*, qui saepe aliorum Poetarum flosculos Carmini suo immiscuit, & magis eo studuit, ut numeri dulce fluerent,

rent, & versus hexametri evaderent, quam ut res apte sibi responderent, hic etiam *Musaeum*, seu eundem cum *Musaeo* imitari voluisse, atque adeo ut in Vulgatis est, dedisse -- ἐλαφρίζου μελίφρονα θεσμόν ἐρώτων. Quod si verum, ad exemplum huius loci & *Musaei*, vs. 93. etiam legendum μελίφρονα θεσμόν ἐρώτων, non θεσμόν, mihi persuadeo. Eadem vocabulorum θεσμόν & δεσμόν confusio observare etiam licet apud *Nonnum* Dionys. L. x. 349. ubi legendum:

Καὶ παλάμην Βρομίῃ παλάμης περὶ καρπὸν ἐλίξας,
Χερσὶ συνακτομέναις ἑτερόζυγον ἄμμα πιέζων
Διχθαδίῳ συνέργεν ἀρηρότα δάκτυλα δεσμῶ.

non θεσμῶ, quod nullo modo se tueri potest. Ceterum ut *Noster* θεσμόν ἐρώτων, ita γαμήλια θεσμά θεαίνης (Ἄφροδίτης) *Musaeus* v. 142. & alibi. Praeivit *Homerus*, ut *Odyss.* Ψ. 296.

— οἱ μὲν ἔπειτα
Ἄσκάσιοι λέντροιο καλαιῶ θεσμόν ἔγοντο.

Latini eodem modo saepissime *foedera* adhibent, ut *Tibullus* L. i. El. v. 7.

*Parce tamen, per te furtivi foedera lecti,
Pr Venerem quaeso, compositum que caput.*

& sic passim apud alios. Ceterum videtur Noster *Homeri* verba Il. x. 80. ante oculos habuisse, ubi sic de Hecuba, Hecctoris animum flectere tentante :

Μήτηρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέεσσα
 Κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε
 Καί μιν δακρυχέεσσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

unde, ut hoc obiter moneam, distinctionem, quam vs. 152. admovi, veram esse discas. De consuetudine hac antiquissima feminarum sinum & mammam denudantium paucula vide in Scholiis Ineditis post *Ammonium* p. 49. Loca nonnulla hanc in rem collegit *Berglerus* ad *Alciphronem* L. i. Ep. xxxi. p. 130. & seqq. loci *Homericum* dum haec scriberet, immemor.

V. 156.

Δέξσο, καὶ πολέμων ἐπιλήθεο, δέχνησο μορφὴν
 Ἡμετέτην, καὶ σκῆπτρα καὶ Ἀσίδα κάλλιπε γαῖαν.

Dixi antea, legendum videri δέχνησο pro δέξσο, nec sane nunc eius rei me poenitet. Ita postea vs. 169. ubi Venerem prae nimio gaudio ob malum a Paride oblatum ita Junonem & Minervam adloquentem facit :

Εἴξατέ μοι, πολέμοιο συνήθεες, εἴξατε νίκης.

Videtur autem de industria ita confuse locutus

tus Noster, ut eo melius Veneris studium, & desiderium pomum aureum obtinendi, & ut ceteris Deabus pulchrior pronunciaretur, exprimeret. Ordo verborum naturalis est: Δέχνυσσ, δέχνυσσ μορφὴν ἡμετέραν, καὶ πολέμων Ἰππλήθεο, καὶ σκῆπτρα καὶ Ἀσίδα κάλλιπε γαῖαν. Idem in timore obtinere non raro videmus, cuiusmodi exempla apud Comicos obvia. Unicum ex *Plauto* subiungam *Mil. Glor. Act. III. sc. II. v. 48.* ubi puer Lucrio verbera heri metuens, ita confuse ad spectatores:

Ne dixeritis, obsecro, huic, vostram fidem.

cuius loci sensum recte perspexit *Lambinus*. *Plauti* versum ex aliis potissimum eum in finem elegi, ut sic occasio nasceretur, coniecturam super verbis, modo versu 42. occurrentibus, in medium proferendi. Legitur:

Ibi erat bilibris aqualis, hic propter cados.

Ea saepe decies complebatur die,

Eam plenam atque inanem fieri maxumam

Vidi. bacchabatur hama, casabant cadi:

Douzae sententia, qui *hama* pro *bilibri aquali*, quod modo praecedit, capiendum vult, vix placet: durum enim, quam modo ante *bilibrem aequalem* vocaverat, hic immediate *hamam* dici. Crediderim potius scribendum:

bacchabatur humi scilicet *bilibris aequalis*, de qua loquitur. quando *bacchabatur* idem fere dicit, ac *huc illuc humi volvendo & proiiciendo vehementer agitabatur*, metaphora ab illis ducta, qui Bacchantium more furibundi oberrant; quod non ineleganter Comicus ad *bilibrem aequalem* transtulit, quae postquam officium suum praestarat, in terram proiiciebatur, quemadmodum mox *casabant cadi*. Nonius p. 78. V. *Bacchari*, inter alia. *Nam & quidquid, inquit vehementius commovetur, bacchari voluerunt*. Ita *ventus* Ovidio & aliis Poëtis saepius *bacchari* dicitur. Sic *imber bacchatus* Valerio Flacco L. VI. 634.

*Donec ab ingenti bacchatus (imber) vertice
montis*

*Frangitur, inque novum paulatim deficit
annem.*

C A P U T VIII.

Feminis propria pulchritudo. Anacreon corrigitur. Γαλλῶη. Venus e mari nata. Coluthus explicatur. Μιχθαλόεις, μίσγεσθαι. κλύζεσθαι, κλυδωνίζεσθαι. Pauli locus explicatus.

V. 160. ' **A** Γλαίη πολὺ μάλλον ἀρσεύσει γυναῖκες.] Notissimus in rem *Anacreontis* locus, sed minime intellectus, Od. 11. vs. 8. Hunc proinde subiunxisse operae pretium erit:

Γυναιξὶν ἔτι εἶχεν.
 Τί ἔν δίδωσι; κάλλος,
 Ἄντ' ἀσπίδων ἀπασῶν,
 Ἄντ' ἐγγέων ἀπάντων.
 Νικᾶ δὲ καὶ σίδηρον,
 Καὶ πῦρ, καλή τις ἔσα.

Nullus dubito, quin Poëta scripserit:

Γυναιξὶν ἔτι εἶχεν,
 Τί ἂν δίδωσι. Κάλλος,
 Ἄντ' ἀσπίδων ἀπασῶν,
 Ἄντ' ἐγγέων ἀπάντων.

Postquam nonnulla dona Naturae, quae singulis animantibus priva sunt, enumerasset, subiungit eleganter, Naturam adhucdum am-

ambigere, quid potissimum mulieribus daret. Ante κάλλος igitur paululum subsisti oportet, dum Natura aptum mulieribus donum quasi excogitat. De emendationis veritate ne dubites, testimonium peto ex eiusdem Lyrici Od. XXIX. 22. ubi eadem omnino structura:

Τὸ δὲ χεῖλος ἐκέτ' οἶδα,
Τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις·
Ἄκαλόν, γέμον τε Πειθῆς.

Unde patet, εἶχεν in priori loco idem esse, ac οἶδεν, quo sensu non infrequens apud Graecos.

V. 200. Ἐπώλεεν Ἑλλάσσοντον ἐπ' Ὀρέα νῶτα
Ἰθύνης.] Fortassis legendum γαλήνης, non vero
πιθύνης, antea in Notis iam monui. Ita γα-
λήνη pro *mari tranquillo* Noster postea v. 222.

Οὐπω κείθεν ἔην δολιχὸς πλόος, εἰδὲ γαλήνης
Δηρὸν ἐρεσσομένων ἠκέτο δ᾽ ἄπος ἐρετμῶν.

Sic vs. 353. de fluvio:

Μὴ δ' ἱερῶν γονόεντος ἐπ' Εὐρώταο ρεέθρων
Νηχομένην ἐκάλυψεν ὑποβρυχίην σε γαλήνη.

Coluthi locis addo *Moschi* Idyll. v. 3.

Τὰν ἄλα τὰν γλαυιὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλοι,
Τὰν Φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, εἰδ' ἔτι μοι γᾶ
Ἐντὶ Φίλα· ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα.

Ita

Ita omnino versu 2 legendum pro ἐδ' ἐλ μοῖσαι; quod tamen a *Simeone Bosio* dudum observatum postea didici a *Lambino* ad *Lucretium* L. v. 1002. Ceterum quae de *Coluthi* loco dixi, non eo animo prolata sunt, ac si *Vulgatam* nullo modo stare posse contenderem: posset enim pro more sui temporis, quo, ut magnam doctrinae ostentationem facerent, allusiones saepe, etiam si longius petitas, affectabant, de industria posuisse Ἰθύνης, & ad *Venerem* respexisse, (quam interpretandi viam iam instituit *Dausqueius*.) cuius mentio paulo ante facta, quaeque *Paridem* comitabatur, eumque per mare ducebat. *Veneris* natales e mari derivasse *Veteres*, quis ignorat? Loca quae hanc in rem ab aliis prolata sunt, & adhuc proferri possunt, pleraque mitto, paucula, huc potissimum spectantia, notasse contentus. *Achilles Tattius* L. v. p. 315. θυγάτηρ Ἀφροδίτη θαλάσσης. χαρμώμεθι τῇ γαμηλίῳ θεῶ, ἡμίσω μιν αὐτῆς γάμῳ ἢ μητέρα. Sic mare κύπριδος μήτηρ *Orpheo* Hymn. θαλάσσης p. 120. v. 7. *Anthologia* L. II. C. xxiv. Epigr. 1.

Τὴν ἀναδυομένην ἀπὸ μητέρος ἄρτι θαλάσσης
Κύπριν ὅλην χρυσῆν ἔχθρες ἔκλεψε Δίῳ.

Adde L. IV. C. XII. Ep. 22.

V. 204. Ἡ δ' ἄρα μίχθολιέντ' ἀπ' ἠέρθ' ἔμβρον ἀνεῖσα.] Duplicem interpretationem ad-

admittit hoc loco epitheton *μιχθάλοις*. vel enim ἀὴρ *μιχθάλοις* dicit *aërem nubibus permixtum*, & *penitus obtectum*, vel forsan capiendum de *aëre fluctibus & mari permixto*, quo eximie facit *Musaeci* illud v. 315.

Ἦδη κύματι κῦμα κυλίνδετο, σύνθετο δ' ὕδαρ·
Αἰθέρι μίσγεται πόντος· ἀνέγρετο πάντοθεν ἠχὴ
Μαρναμένων ἀνέμων.

De procella idem adhibuit *Homerus* II. N. 797.

V. 205. Ἐκλύσθη δὲ πὲ πόντῳ ἔρεοσομένων .ε.]
Verbum *κλύζεισθαι* recte *Dausqueius* interpretatur *undarum more agitari, fluctuare*, nec raro de mari positum hoc sensu obtinet. *Orpheus* Argon. v. 162.

Ἐνθα ῥοαὶ κλύζουσι πολυπλανέος Μαιάνδρου.

Homer. II. Ψ. 61.

Κεῖτο βαρυσηνάχων πόλεις μετὰ Μυρμιδόνεσσιν
Ἐν κισθάρῳ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον.

Longe propius ad Nostrum accedit illud *Homeri* Odyss. I. 484.

Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης.

adde *ibid.* v. 541. & II. Ξ. 392. Respondet hoc sensu fere verbum *κλυδωνίζεσθαι*, unde ad
ho-

AD COLUTHUM. LIB. II. CAP. VIII. 111

homines transfertur, quorum animus huc il-
 luc *undarum instar iaetatur*, ut apud *Aristae-*
netum L. I. Ep. xxvii. p. 182. μόνον ὃ κλυ-
 δωνιζόμενοι ἔκ τῆς πίθου ἔνθα, φασὶν, ἀνεμῶ
 ἔτε μένειν ἔτε πλεῖν ἑᾶ. quae verba si compo-
 namus cum *Pauli* ultra foccum saepe surgentis
 dicto ad Ephes. C. iv. 14. etsi in re diver-
 sissima, mutuam tamen sibi invicem accen-
 dunt lucem. Sunt verba *Pauli*: ἵνα μηκέτι ὤ-
 μωρ νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι πα-
 τὶ ἀνέμω τῆς διδασκαλίας. ubi, quid sit κλυ-
 δωνιζόμενοι, satis explicatur addito Parti-
 cipio περιφερόμενοι: sunt enim plane eiusdem
 valoris hoc loco.

C A P U T IX.

Coluthus explicatur. φιλήνωρ, Φίλανδρῶ, vi-
 rosus. *Afranius* apud *Nonium* emendatur.
Plures olim praeter celeberrimum illum *Amy-*
clae filium fuisse *Hyacinthos*, observatur.
Antheis *Hyacinthi* *Spartani* filia. *Hyginus*,
Apollodorus, *Scholiasta* *Homeri* & *Suidas* e-
 maculantur. *Meursii* error notatur. *Tha-*
myris, eiusque mater *Argiope*.

V. 219. Φιλίδῶ ἀντέλλοντα Φιλήνωρῶ ἔδοξα-
 κε τύμβον] Non immerito ab E-
 ruditissimis *Viris Brodaeo & Falkenburgio*, qui
 hic

hic contra fidem omnium librorum intrudere voluerunt φιλήπερ, dissentit Dausqueius in Vulgato φιλέπερ acquiescendum ratus. φιλήνωρ eodem sensu hic capio, quo vulgo φιλάουδρ sumi solet. Latinis eidem usui inseruit adiectivum *virosus*. Nonius p. 21. *Virosae mulieres*, inquit, *dicuntur virorum appetentes, vel luxuriosae*. Hinc Apuleius L. IX. Met. p. 186. *scaeva, saeva, virosa, ebriosa, pervicax, in rapinis turpibus avara*. E-mendandus hac occasione Afranius in Divortio apud Nonium l. c.

*Vigilans ac solers, sicca, sana, sobria,
Virosa non sum; & si sum, non desunt mihi
Qui ultro dent; aetas integra est, formae satis.*

Quid, amabo! erit illud: *virosa non sum, & si sum* &c. tuncne amplius vituperio non habebatur virosam esse, si viri sese sponte offerebant? Difficultatem facile tolles scribendo:

*Virosa non sum; etsi iam non desunt mihi
Qui ultro dent.*

V. 235. [τακίνθ.] De hoc nostro Hyacintho, Amyclae ex Diomeda, filia Laphthi, nato, Apollinis amasio, vide Meursium de Regn. Lacon. C. II. & Munckerum ad Hy-

Hygin. Fab. cclxxi. aliosque. Ab illo diversus fuisse videtur, quique minus Veterum scriptis celebratus, alter ille Hyacinthus memoratus *Apollodoro* Bibl. Lib. III. Cap. xlii. § 8. ubi Hyacinthi Lacedaemonii cuiusdam mentionem facit, cuius filias Athenienses ad Geraesti Cyclopiis tumulum iugularunt ad pestem & famem sedandam: quam historiam etiam attigit *Hyginus* Fab. ccxxxviii. cuius verba male adfecta hic emendavisse, non pigebit. Memoratur ibi inter illos, qui filias suas interfecerunt, *Hyacinthus*, qui *Sparianthidem* filiam ex responso pro Atheniensibus occidit. Qui consuluerit *Apollodorum* loco memorato, facile animadvertet, per *Sparianthidem* eandem esse intelligendam, quae *Apollodoro* *Antheis* dicitur. unde verosimile mihi fit, sub posteriori parte vocis *Sparianthidem* verum nomen *Antheidem* latere, & sub primis literis *spari*, addita, quae exciderat, terminatione, Gentile *Spartanus* quaerendum: atque proinde scribendum, *Hyacinthus Spartanus Antheidem* &c. Hunc Spartanum fuisse non obscure colligi poterit ex *Apollodoro*. Diversum esse a priori Hyacintho Amyclae filio, exinde colligo, quod varias filias habuisse dicatur, ut ex locis iam memoratis liquet, cum alter prima iam aetate ante patrem, nulla

H nup-

nuptiarum, vel prolis eius facta mentione diem obierit supremum. Confer *Pausan.* L. III. C. I. p. 204. Praeter hos Hyacinthos tertium commemorat *Apollodorus* Lib. I. C. III. § 3. quem ab illo Amyclae filio diversum iam suspicatus est *van Staveren* ad *Hyginum* l. c. quod tamen, si proba sit *Apollodori* lectio, vix statui poterit. κλειώ ᾗ, inquit, Πίερα & Μάγνητα ἠγάσθη καὶ μῆνιν Ἀφροδίτης ὠνειδίσει γὰρ αὐτῇ τὴν Ἐὐφροσύνην ἔρωτα. συνελθῶσα ᾗ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα Ἰάκινθον & Θάμυρα, ὁ Φιλάμμων, καὶ Ἀργιόπης νύμφης, ἔσχεν ἔρωτα, πρῶτα ἀρξάμενος ἔραν ἀρρένων. ἀλλ' Ἰάκινθον μὲν ὑπερον Ἀπόλλων ἐρώμενον ὄντα, δίσκω βαλὼν, ἄκων ἀπέκτεινε. Θάμυρα ᾗ &c. Quae verba, ut hoc obiter moneam, perverse admodum cepit *Meursius*, inde Hyacinthum Veneris & Adonidis filium faciens. Verum, quin verba illa: ἀλλ' Ἰάκινθον μὲν ὑπερον Ἀπόλλων ἐρώμενον ὄντα, δίσκω βαλὼν, ἄκων ἀπέκτεινε supposititia sint, non dubitabis, si tum verborum nexum inspicias, tum potissimum *Scholiastam Homeri* ad Il. v. 595. ubi ad verbum fere *Apollodorus* descripsit, omissis illis intermediis, quae memoravi, de Apollinis amasio disci iactu interfecto. scribo igitur simpliciter. ὁ Θάμυρα ὁ Φιλάμμων, καὶ Ἀργιόπης νύμφης, ἔσχεν ἔρωτα, πρῶτα ἀρξάμενος ἔραν ἀρρένων. Θάμυρα ᾗ &c. vel quod forte

te rectius: οὐτὸ καίλαι &c. quemadmodum *Scholiasta*, habet omisso nomine Θάμυρις; ex quo simul haud difficile erit, paulo post in *Apollodoro* pro εἰς ἢ ἡττηθῆ, ερηθῆ δ' εἰς ἐκεί-
 ναι θέλωσι, emandare ε. δ. ἢ. ερηθῆναι δ' εἰς ε. θ.
 Contra ex *Apollodoro* in *Scholiastae* verbis pro
 οὐτὸ παῖς ἦν φιλάμμων; καὶ Ἀργίης τ' ὑμ-
 φης, πὲρ γένεσθαι, emendo: οὐτὸ π. ἦν φ.
 καὶ Ἀργίης ὑμφης, τ. γ. θ. Pro eo corru-
 ptius adhuc apud *Suidam* V. Θάμυρις legitur:
 υἱὸς φιλάμμων καὶ Ἀρσινόης: ubi praeterea
 pro Ἰμναίης legendum Ἰακύνθης, nisi statuas
 ipsi *Suidae* errorem imputandum esse. Tha-
 myridis matrem *Argiopen* appellat praeter
Apollodorum Pausanias L. IV. C. xxxiii.
 p. 362.

C A P U T X.

*Emendatur Coluthi locus difficillimus. Zephy-
 rus Apollinis aemulus ἀήτης dictus simpliciter.
 ὦς ad celeritatem indicandam adhibetur.*

V. 237. " **O**Ν ποτε κερίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
 Δῆμος Ἀμυκλαίων, ἠγάσασατο μὴ Διὶ Λητῶ
 Σκυζομένη, καὶ τῶτον ἀνήραγεν.

Mirror equidem, neminem Interpretum in tan-
 H 2 tis

tis falebris pedem offendisse, nec animadvertisse, illud ἠγάσαστο μὴ Διὶ Λητῶ σκυζομένη plane locum invenire nullum. Quae, amabo! illa in Jovem Latonae ira? Quis ille metus Amyclaeorum, ne Latona Hyacinthum abduceret? Neque Jovi, neque Latonae in hac fabula ullas competere partes, is demum fatebitur, qui in Fabulis non plane hospes est. Imo illud καὶ ἔτι non obscure significaret, praeter Hyacinthum adhuc alium a Latona fuisse abductum. Haec omnia si quis commodam admittere interpretationem monstraret, magnum certe quid in *Colutho* praestaret. Nullus dubito, quin mentio aliqua Zephyri Apollinis aemuli fieri debeat: quo nixus fundamento pro ΔΗ ΔΙὶ ΛΗΤΩ iam antea scribendum conieci ΔΗΙΔ' ΑΗΤΟΥ. inter quas lectiones quantilla sit scripturae differentia, aestima. Hac admissa coniectura, sponte sua sequitur σκυζομένη in σκυζομένης esse refingendum, idque cum αἴτης coniungendum. Ita videri posset *Coluthus* voluisse, Amyclaeos admirabundos pugnam Zephyri, ob id Hyacintho indignati, quod Apollinem sibi praeferret, spectavisse, eaque sese oblectantes, Hyacinthum adduxisse, ut scilicet cum Zephyro certaret. quod in *Versione* e regione adiecta quodammodo exprimere admissus fui. De hac pugna

na vide praeter *Ovidium Pausaniam* L. III. C. XIX. p. 258. *Palaephatum* de Incred. C. XLVII. *Servium* ad *Virgil.* Eclog. III. 63. aliosque bene multos. Haec iam scripseram, cum postea animadverti, ne sic omnem scrupulum sublatum esse: sequentia enim ἀὐτὰρ Ἀπόλλωνος ἐδάη κ. τ. λ. admissa hac priori explicatione, minus bene cum praecedentibus cohaerent, & , ut oppositio aliqua fiat, exigere videntur. Quapropter nunc paulo aliter legendum arbitror:

Ὅν ποτε κερίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
 Δῆμος Ἀμυκλαίων ἠγάσαστο, δητὶδ' αἴτης
 Σκυζόμενος, καὶ τῆτον ἀνήγαγεν αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Οὐκ ἐδάη Ζεφύρω ζηλήμονι παῖδα Φυλάσσω.

quando ἠγάσαστο cum *Brodaeo* verito *venerati sunt*. Est autem δητὶδ' pro δητὶδι, in quo eadem plane literae, quae in Codicis Vossiani scriptura δῆ διτ. Verbum σκυζέσθαι cum dativo construi, res est explorata. Illud autem καὶ τῆτον ἀνήγαγεν non male etiam a *Brodaeo* redditum & hunc in urbem receperunt, quamvis mavelim simpliciter, & illum abduxerunt, ne scilicet cum *Zephyro* pugnans interiret. quando nexus totius loci longe concinnior erit. Ne vero scrupulum aliquem moveat, quod *Zephyrus* simpliciter αἴτης ex nostra emendatione dicatur, adponam *Nonni* lo-

cum ex Dionys. III. 152. Ubi ζηλήμων & αίτης in eodem negotio coniunguntur simili fero modo, ut in nostro loco, ut adeo Nonni verba, ante oculos habuisse Coluthus non sine ratione videri posset:

Καὶ ζεφύρε πνειόντος ἀεξιφύτῃ διὰ κήπε,
 " Ἀσατον ὄμμα τίταινε πόθων ἀκόρητος Ἀπόλλων,
 Καὶ φυτὸν ἤβητῆρος ἰδὼν δεδονημένον αὔραις
 Δίσκῃς μνησιν ἔχων ἐλελίζετο, μὴ ποτε κέρω
 Ζηλήμων φθονέσειε καὶ ἐν πετάλοισιν αἴτης.
 Εἰ ἐτέον πότε κείνον ἔτι σπαίροντα κονίη
 Ὅμμασιν ἀκλαύτοισιν ἰδὼν δάκρυσεν Ἀπόλλων.

V. 251. Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησε.] Elegans usus voculae ὡς, qua ad celeritatem significandam adhibetur, verbo notandus: Ita Theocritus Idyll. 11. 82.

Ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
 Δειλαίας. τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, καὶ ἔτι πομπᾶς
 Τήνας ἐφρασάμην, κ. τ. λ.

Conf. etiam Idyll. 111. 42.

Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.

ubi Schol. τὸ ὡς, inquit, ἀντὶ τῆς εὐθέως. καὶ Ὅμηρ. ☉.

Ὡς ἴδεν, ὡς μιν μᾶλλον ἔδου χόλος.

locus Homeri exstat Il. τ. 16. ubi minus re-
 ste

εἶπε πῦτο ἰcriptum ὡς εἶδ', ὡς μιν μ. ἐ. χ. Ad-
de *Moschum* Idyll. 11. 74. & *Bion*. Epitaph.
Adonidis. v. 40.

Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἀσχετον ἔλικος,
Ὡς ἴδε Φοῖνιον αἶμα μαραιομένην περὶ μηρῶ
Πάχρας ἀμπετάσασα, κινύρετο.

Huc pertinet quoque *Virgilii* illud *Ecl.* viii.
41. & in *Ciri* vs. 430.

Ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error!

V. 310. --- ὧ πασεν ἠῶ Ἀρχομένην.] Cum
hoc *Coluthi* praeter *Eustath.* in *Notis* memo-
raturum conferri meretur *Moschi* venustissimus
locus Idyll. 11. in initio:

Εὐρώπη ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἦκεν ὄνειρον,
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἴσεται, ἐγγύθι δ' ἠώς.
Ἵπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίξων,
Λυσιμελής, πεδάα μαλακῶ κατὰ Φάεα δεσμῶ,
Εὔτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὄνειρων.

CAPUT XI.

Coniectura super Coluthi loco proponitur. Homines tristitia adfecti alto saepe somno opprimuntur. Ennii Fragmentum, Horatius & Propertius emaculantur.

V. 356.

— ἀνακλίνασα δὲ δειρήν

Ἔπνωσ', ἐπεὶ θανάτοιο συνέμπορος. εἰ γὰρ ἐτύχθη

Ἄμφω, ἀναγκαιή ζυνήϊα πάντα λαχόντα,

Ἔργα παλαιότεροιο κασίγνητοιο διώκειν.

De loco hoc corruptissimo, quid aliis fuerit visum, dictum supra, ubi & meam sententiam iam breviter ob oculos posui, legendumque monui, α. δ. δ. Ἔπνωσεν θανάτοιο συνέμπορος: Brodaeus enim ἔπνωσ' minus certe ferri potest, cum constanti usu Coluthus nostram formam ὑπνῶν triverit. Non autem male Hermione mortis συνέμπορος & comes dici mihi videtur, quippe quae curis diu agitata altissimo tandem somno oppressa fuerat, adeo ut mortuae similis plane videretur. quo pertinent sequentia εἰ γὰρ ἐτύχθη Ἄμφω &c, quae ita, ut in Versione adiecta institui, vertenda sunt. Per ἄμφω intelligo ὑπνον & θάνατον, quorum prius ὑπνον a praecedente verbo ἔπνωσεν derivan-

vandum, de quo loquendi genere confulendus Vir consummatissimae eruditionis *T. Hemsterhusius* ad *Aristophanis* Plut. p. 172. & 173. V. 361.

Πολλάκις ὑπνώσιν, ὅτε κλαίσι γυναῖκες.]

Refer huc similem fere *Apollonii Rhodii* locum L. III. 616.

Κέρην δ' ἐξ ἀχέων ἀδινὸς κατελώφειν ὕπνός
Λέιτρον ἀνακλιθεῖσαν· ἄφαρ δέ μιν ἠπεροπῆες
Οἶά τ' ἀκηχεμένην ὄλοοι ἐρέθεσκον ὄνειροι.

Adde *Senecam* Octav. Act. I. 116.

*Quam saepe tristis umbra germani meis
Offertur oculis, membra cum solvit quies,
Et fessa fletu lumina oppressit sopor.*

Hinc ἀνίη καὶ πολὺς ὕπν⊙ coniungit *Homer.* Od. o. 393. nec raro λυσιμελής & λυσιμέριμος dicitur somnus. Sic ὕπν⊙ λύων μελεδήματα θυμῷ *Hom.* Od. τ. 57. ad quam normam leviter emendandum puto Fragmentum, quod in *Collectione Fragm. Ennii* recenset *H. Columna* p. 291.

*Mater, te appello, quae curam somno suspen-
so levas,
Neque te mei miseret; surge & sepeli natum.*

Non dubito, quin sit emendandum, quae
H 5 cu-

curam somno suspensam levas. quemadmodum fere *Porphyrion* ad *Horatii* Carm. II. III. 62. locum exhibet, ubi mendose *tuque charam somno suspensam levas* legitur: quod enim *Columna* coniecerat: *Matrem te appello, soror* &c. ac si *Polydorus*, qui hic loquitur, sororem *Ilionam* *matrem* dixerit, quod ipsum educasset, nullo modo ferri potest, nec nisi prava nititur scriptura & interpretatione, quam ad *Horatii* locum iam memoratum exhibet *Acron*, deceptus corrupto *Horatii* loco, ubi hoc modo legitur:

*Non magis audierit, quam Fufius ebrius olim,
Cum Ilionam edormit; Catienis mille ducentis,
Mater te appello, clamantibus.*

unde *Acron* concludit *Fufium* hunc *Ilionae* *Polydori* sororis personam egisse, quod tamen falsum vel exinde patet, quod *Polydorus* non sorori *Ilionae*, sed matri *Hecubae* in somnio apparuerit, quam in rem confer *Euripidem* *Hecub.* v. 47. & seqq. Hoc animadvertens *Lambinus*, per *Ilionam* ipsam *Hecubam*, ac si *Hecuba* etiam *Iliona* fuisset dicta, intelligendam putavit, quod aequè falsum: Omnis difficultas, nisi fallor, sublata erit, si deleta unica litera, scribas:

— *quam Fufius ebrius olim*

Cum

Cum Iliona edormit.

id est, *cum Fufius in fabula Iliona dicta edormit.* Ceterum locis memoratis addo unicum adhuc *Propertii* L. I. El. III. 35.

*Dum me iucundis lapsam sopor impulit alis.
Ille fuit lacrimis ultima meta meis.*

ita emendarunt *Heinsius & Broukhusius*, cum antea fuerat scriptum *ultima cura meis.* Verum cum multo propius ad corruptam Codicis Colbertini scripturam, ubi *nota*, accedat *vota*, hoc modo scribere malo:

Ille (sopor) fuit lacrimis ultima vota meis.

quod eximie firmat similis *Propertii* locus L. I. El. VI. 24.

*Et tibi non unquam nostros puer iste labores
Adferat, & lacrimis ultima vota meis.*

ubi itidem in nonnullis libris *nota* pro *vota* scriptum. Confer ibi *Broukhusium*.

CAPUT XII.

Coluthus explicatus. Propertii Elegiae binae male coniunctae separantur.

V. 372. **H** δ' ἀνόρσσε] Ita fieri videmus, quando in somnis quid inopinato accidit, ut vel rei novitas, vel metus subito somnum excutiat. Loca hanc in rem passim apud auctores obvia. *Apollonii* verba huc propius spectantia subiunxisse e Lib. III. 631. contentus ero:

— τὰς δ' ἀμόγαρτον ἄχος λάβεν, ἐκ δ' ἐβόησαν
Χωόμενοι· τὴν δ' ὕπνος ἅμα κλαγγῇ μεθέηκε.
Παλλομένη δ' ἀνόρσσε Φόβω. περί τ' ἀμφί τε τοίχης
Πάπτηεν θαλάμοιο· μόλις δ' ἐσεγείρατο θυμὸν,
Ὡς πάρος, ἐν ζέρνοισ. ἀδινὴν δ' ἀνευείκατο Φωνήν.

Ex his autem maioris erit momenti rationem reddere loci *Propertii* male adfecti L. II. Eleg. xx. 19.

*Famque ego conabor summo me mittere saxo,
Quum mihi discussit talia visa metus.
Nunc admirentur quod tam mihi pulchra
puella
Serviat, & tota dicar in urbe potens.*

Broukhusio in hoc loco explicando aqua haesit, post versum illum:

Quum

Quum mihi discussit talia visa metus.

lacunam esse ratus, propterea quod sequentia cum praecedentibus non satis commode cohaereant. Difficultas certe magna, quae Viro Praestantissimo obversabatur, attamen, modo rei naturam in consilium adhibeamus, facillime removenda. Continet, nisi fallor, Elegia haec nihil aliud, quam somnium *Propertii*, puellam undismersam videntis: quo facit initium Elegiae huius:

*Vidi te in somnis fracta, mea vita, carina
Jonio lassas ducere rore manus.*

Hocce somnium autem finitur vs. 20. ubi narrat praecipitem se ipsum saxo dare velle, atque inde metum visa discussisse. Si igitur nil nisi somnium narrare voluerit, ut verosimile est, necessario sequitur, ut somnii finis, etiam Elegiae finem constituat, quale exemplum apud *Ovidium* habemus Amor. L. III. Eleg. v, quam sic claudit:

*Dixerat interpres. gelido mihi sanguis ab ore
Fugit, & ante oculos nox stetit alta meos.*

Quod si itaque ex una Elegia *Propertii* duas faciamus, & finem prioris statuamus versum 20, ubi somnii finis; posterior Elegia ab his incipienda:

Nunc

*Nunc admirentur, quod tam mihi pulchra
puella
Serviat, & tota dicar in urbe potens.*

ubi agit Poëta de felicitate sua, quod tam pulchra ipsi serviat puella, deque arctissimo amore ipsum inter & Cynthiam; quae cum somnio priori nihil commune habent.

FINIS LIBRI SECUNDI.



JOANN. DANIEL. A LENNEP

LIBER TERTIUS

ANIMADVERSIONUM

*In quo nonnulla Veterum Scriptorum loca
emendantur, aut explicantur.*

C A P U T I.

Hymni Orphici aliquoties correcti.

Libelli huius tertii, quem prioribus adiungere placuit, quemque emendandis nonnullis aliis Auctorum locis destinaveram, initium facient vulgo dicti Hymni, qui sub nomine *Orphei* ab *Onomacrito* conscripti videntur; tum ob antiquitatem, tum ob singularem, quam in explicanda vetustissima illa Orphica Theologia praestant, utilitatem praeceteris dignissimi, qui Virorum doctorum manus experiantur. Licet enim nonnulla loca ab aliis Viris Eruditione & ingenio pollenti-

tibus pristino nitore restituta sint, plurima tamen, quae lima adhuc indigent, aliis intacta relicta esse, omnes fatebuntur. Ut itaque inde ordiar, Suffimine Noctis p. 100. adscribere liceat vs. 7.

Ἵμνοδοτεῖρα, Φίλη πάντων, ἐλάσιπε νυχευγής.

Ubi epitheton Nocti minime congruens Ἵμνοδοτεῖρα in Ἵπνοδοτεῖρα mutandum. Idem iam animadvertisse *Scaligerum*, liquet ex *Versione* eius, ubi reddit *somnidua*.

Suffim. vi. v. 2. scribendum:

Εὐιέραις Φωναῖσι κικλήσκων δαίμονας ἀγνῆς.

male legebatur εὐῖ ιεραῖς. Epitheton εὐιέραις tum modo v. 12. obvium, tum alias in hisce Hymnis frequens. Sequitur suffimine x. p. 108. vs. 13.

Σοὶ γὰρ ἀπειρέσιον γαίης πέδον ἐςήρικται,
Εἴκει δ' ἀναμάττε πόνττε τὸ βαθύσπορον ὕδωρ
Ὡκεανός τε περίξ ἐνὶ ὕδασι γαῖαν ἐλίσσων.

Dubium nullum est, quin posterior versus secundi pars τὸ βαθύσπορον ὕδωρ corruptum sit. Ex *Homero*, *Hesiodo*, aliisque Poetis notissima sunt maris epitheta βαθυρρείων, βαθυρρείτης, βαθύροϑ, similiaque, ad hunc itaque modum emendandum crediderim:

Εἶκει δ' ἀκαμάτῃ πόντῃ τε βαθύρροον ὕδωρ,
Ὠκεανὸς τε κ. τ. λ.

Suffim. XII. p. 110. de Saturno dicitur:

Δεσμῶς ἀρρήτῃς ὃς ἔχεις κατ' ἀπίρονα κόσμον.

ubi legendum ἀρρήκτῃς, facile largieris. Hanc lectionem ante oculos habuisse *Scaliger* videri posset, dum vertit:

Vinclis indupeditate per orbis vasta silentia.

Ibid. vf. 7. corruptum:

Γέννα, Φυὴ μείωσι, ῥέας πόσι, σεμνὲ Προμηθεῦ.

Forfan recte *Onomacrito* consuleres legendo:

Γέννα, Φυῆς μείωσι, ῥέας πόσι, σεμνὲ Προμηθεῦ.

tempus enim omnia interire facit. Emendationem firmat, qui paulo ante legitur, vf. 3.

Ὅς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα, καὶ αὖξεις ἔμπαλιν αὐτός.

Sequuntur iam Suffimine Jovis p. 112. v. 3.

Ω βασιλεῦ, διὰ σὴν κεφαλὴν ἐφάνη τάδε ρεῖα,
Γαῖα θεὰ μήτηρ, ὄρέων θ' ὑψηχέες ὄχθοι.

omnino mendosum epitheton ὑψηχέες. Vera, nisi fallor, Poetae manus erit:

ὄρέων θ' ὑψαύχενες ὄχθοι.

I

Con-

Confer Suffim. XXXI. 4.

Ἡ διάγεις ὄχθης ὑψαύχενας ἀκρωρεΐας.

Pergo ad Suffim. xv. v. 6. ubi ita de Junone:

Κοινωνεῖς γὰρ ἅπασιν κενραμένη περὶ σεμνῶς.

illud *περὶ σεμνῶς* scribis originem debere existimo, & ad hunc modum immutandum:

Κοινωνεῖς γὰρ ἅπασιν κενραμένη περὶ σεμνῶ.

Intelligit per Junonem, ut passim Veteres, aërem, qui igne temperatus omnibus rebus vitalem addit ardorem.

In Suffimine Plutonis p. 116. v. 18. non intelligo, quo sensu Pluto dicatur:

Σεμνοῖς μυσοπόλοις χαίρων, ὁσίοις τε σεβασμοῖς.

Sanequam probabile est, Poetam dedisse:

Σεμνοῖς μυσιπόλοις χαίρων, ὁσίοις τε σεβασμοῖς.

Idem vocabulum in hisce Hymnis reperies Suffim. XXIV. p. 122. v. 7.

Ἄλλὰ πάτερ μόλε μυσιπόλοις ὁσίοισι προνοίαις.

sic Suffim. LXVII. p. 164. v. 12.

Ἄλλὰ θεὰ μόλε μυσιπόλοις ἐπιτάρροθος αἰεὶ.

Suffim. XXV. vs. 11. manco incedit pede:

Εὐ-

Εὐμενὲς ἦτορ ἔχουσα σὺν ὀλβοῖσιν ἐν ἄραις.

medela tamen in proclivi est, si nempe scribas:

Εὐμενὲς ἦτορ ἔχουσα σὺν εὐόλβοισιν ἐν ἄραις.

qua de re amplius non dubitabis, postquam contuleris similia *Onomacriti* loca, ut *Carmine* IX. 19.

Ἄλλὰ θεὰ λίτομαι σε, σὺν εὐόλβοισιν ἐν ἄραις,
Εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγειν, αὐξήσειν ἀπάντων.

sic *Carmine* XXXI. 16. & alibi saepius.

Suffim. XXXIII. VI. 5. inter alia Epitheta haec *Proserpinae* tribuuntur

Πραξιδίχη, ἐρατοπλόκαμε, Διὸς θάλος ἀγυόν.

cuius versiculi posteriorem partem macula foedatam docet quantitas syllabarum in nomine Διὸς: quare mutatione lenissima scribendum reor:

Πραξιδίχη, ἐρατοπλόκαμε, Δηῶς θάλος ἀγυόν.

Proserpina aequae *Cereris* ac *Jovis* γάλα & *propago* erat, quod notius, quam ut in eo diu haereamus.

Non multum abhinc eodem *Carmine* V. 13. medela requiritur in illis:

Ἴερὸν ἐκΦαίνουσα δέμας βλαστοῖς χρυσοκάρποις.

ubi nullus dubito, quin verissima sit correctio, si unica litera mutata scribamus:

— βλαστοῖς χλοοκάρποις.

Vocabulum χλοοκάρπⓄ non infrequens Poetae vide Carm. xxxix. 5.

Σπέρμια, σωρίτι, ἀλοκία, χλοοκάρπε.

Carmine lli. 8.

Ἄλλὰ μάκαρ χλοοκάρπε, κεραιφόρε, κάρπιμε Βάκχε.

Adde Carm. lvii. 6. & lxxxiii. 6. *Scaligerum* simile quid voluisse, docet Versio eius:

*Corpu' tuum oblectans Terrae viridantibu'
foetis.*

unde suspicor *Scaligerum* totum *Onomacriti* versum hoc modo emendare voluisse:

Ἴρὸν Φαιδρύνεσα δέμας βλαστοῖς χλοοκάρποις.

C A P U T II.

Orphei Hymni aliquoties emendantur. Diana ἀγροτέρα. Bacchus μηρορραφής διέτυς. ἈπαλεξίκακⓄ.

IN Suffim. xxxiii. vs. ii. haud leviter contaminata sunt sequentia:

Τόν-

Τόνδε σὺ γὰρ λύσεις τὸν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα,
 Γαῖαν τ' ὀλβιόμοιρον, ὑπερθέ τε καὶ δι' ἀμολγῆ,
 Νυκτὸς ἐν ἡσυχίαισιν, ὑπ' ἀσεροόμεματον ὄρφνην.
 ῥίζας νέρθε δέδωκας, ἔχεις δέ τε πείρατα κόσμου
 Παντός.

quae verba nisi aliter interpungas & scribas, sensum vix tolerabilem admittunt. Ut verbo dicam, videtur Poeta oppositionem noctis & diei fecisse, & utriusque discrimen, cuius unica causa Sol, atque adeo Apollo erat, descripsisse. Hoc nixus fundamine *Ονομακριτι* verba sic in integrum restituenda duxerim:

Τόνδε σὺ γὰρ λύσεις τὸν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα,
 Γαῖαν τ' ὀλβιόμοιρον ὑπερθεν· καὶ δι' ἀμολγῆ
 Νυκτὸς ἐν ἡσυχίαισιν ὑπ' ἀσεροόμεματον ὄρφνην
 ῥίζας νέρθε δέδορκας· ἔχεις δὲ τὰ πείρατα κόσμου
 Παντός.

Verborum sensus eo fere redit: *Totum enim huncce immensum aethera, terramque opulentam superne cernis: at, ubi nocte silente coelum stellis destinctum apparet, terrae radices & fundamenta infra adspicis. &c.*

Carmine xxxv. v. 9.

Ἀμβροτέρα, χθονία, θηροκτόνε, ὀλβιόμοιρε.

pro ἀμβροτέρα substituendum notissimum Dianae epitheton ἀγροτέρα, quam lectionem Scalliger

liger procul dubio ante oculos habuit, dum reddit:

Summana, agrestis, fericida, beata, locuples.

Suffimine xxxix levis macula sese offert
vers. 1.

Δὴ παμμήτειρα, θεοῖς πολυώνυμε δαῖμον.

ex more scribendi constanti in hisce Carmi-
nibus facile liquet, scribendum:

Δὴ παμμήτειρα θεᾶ, πολυώνυμε δαῖμον.

simili modo Carmine ix. 1.

ᾠ Φύσι παμμήτειρα θεᾶ, πολυμήχανε μήτηρ.

& alijs in locis.

In Suffimine Trieterici p. 148. v. 3. parum
recte scribi videtur:

Μητροτρεφῆς, λιγυῖτα, πυριπόλε, καὶ τελετάρχα
Νυκτέρ', εὐβλεῦ, μιτρηφόρε, θυρσοτινάκτα.

Nihil, si quid cerno, adeo ad Bacchum sive
Trietericum facit epitheton *μητροτρεφῆς*,
imo de Baccho positum plane ferri nequit,
quippe cuius mater Semele, cum adhuc
imperfectus infans erat, Jovis fulmine periit.
quando postea a Nymphis Nyseidibus edu-
catus Bacchus, qui proinde non *μητροτρεφῆς*
fuit.

fuit. Notum est e Fabulis, Jovem matris ab alvo ereptum Bacchum femori inseruisse, donec perfectus evaderet. unde epitheton Bacchi ortum μηροῦραφῆς, vel Poeticum μηροραφῆς, quod proinde hic substituendum censuerim. Praeterea versu sequente pro νυκτέρ' legendum νυκτέρι'. Totum ergo locum sic scribendum reor:

Μηροραφῆς, λικυῖτα, πυριπόλε, καὶ τελετάρχα,
Νυκτέρι', εὐβλεῦ, μιτριφόρε, θυρσοτινάκτα.

Ad emendationem firmandam egregius exstat in his Carminibus locus Suffimine XLVII.

Κλῦθι πάτερ Κρόνος υἱὲ Σαβάζιε, κύδιμε δαῖμον,
Ὅς Βάκχον Διόνυσον ἐρίβρομον, εἰραΦιώτην,
Μηροῦ ἐγνατέρας, ὅπως τετελεσμένος ἔλθῃ
Τμῶλον ἐς ἠγάθειον παρ' Ἴπκην καλλιπάρηον.

quae cum Ovidio conferenda Metam. III. 310. ubi de Baccho:

*Imperfectus adhuc infans genetricis ab alvo
Eripitur, patrioque tener (si credere dignum)
Insuitur femori; maternaque tempora complet.*

Suffim. Veneris p. 152. v. 27. longe concinnior scriptura foret:

Ἐλθέ μάκαιρα θεὰ πολυήρατον εἶδος ἔχουσα.

pro' ε. μ. θεὰ καλ' ἐπήρατον ἐ. ἐ.

Suffimine LVII. vs. 9. ferri non potest:

Ἄλλὰ μάκαρ καθαραῖς γνώμαις μύσαισι συνέρχῃ.

sed legendum — μύσαισιν ἐπέρχῃ. ita Car-
mine XLVII. 6.

Εὐμενέων ἐπαρωγὸς ἐπέλθοις μουσικόλοισιν.

& alibi,

Carmine LVIII. 3. Parcasin vocans ita canit:

Μοῖραι ἀπειρέσιοι, νυκτὸς Φίλα τέκνα μελαίνης,
Κλυτέ με εὐχομένεσ πολυώνυμοι, αἴ τ' ἐπὶ λίμνης
Οὐρανίας (ἵνα λευκὸν ὕδωρ νυχίας ὑπὸ θέρμης
Ῥήγνυται ἐν σκιερῷ λιπαρῷ μυχῷ εὐλίθῳ ἄντρῳ)
Ναῖσαι.

Scaliger posteriora, in quibus sensus plane
nullus, vertit:

*Qua canus liquor induferi de fonte lavacri,
Labitur aeterni specuis sub pūnice opaco.*

unde patet Virum Magnum emendavisse:

— ἵνα λευκὸν ὕδωρ μυχίας ἀπὸ κρήνης
Ῥήγνυται ἐν σκιερῷ λιπαρῷ μυχῷ εὐλίθῳ ἄντρῳ.

sed malim, retento ὑπὸ θέρμης, scribere:

— ἵνα λευκὸν ὕδωρ μυχίας ὑπὸ θέρμης
Ῥήγνυται ἐν σκιερῷ λιπαρῷ μυχῷ εὐλίθῳ ἄντρῳ.

per *μυχίαν θέρμην* intelligo calorem ex igne in visceribus terrae occulto ortum, quo aquam subterraneam agitatum cum vi erumpere voluit Poeta.

Ibidem v. 21. nemo semel monitus, facile, credo, pro genuino *Onomacriti* foetu agnosceret ineptissimum hunc versum:

Μοιράων τέλος ἔλθ' αἰοδῆ, ἦν ὕφαν' Ὀρφεύς.

ex more enim constanti Poetae suffimen finendum invocatione quadam, qualis praecedit:

*Μοῖραι ἀκῆσατ' ἐμῶν ὀσίων λοιβῶν τε καὶ εὐχῶν
Ἐρχόμεναι μύσαις λυσιπήμονες εὐφρονι βελῆ.*

sic enim plerumque in his Carminibus fieri solet.

Suffim. LXII. v. 11. legitur:

Ἐν σοὶ γὰρ σοφίης ἀρετῆς τέλος ὄλλον ἱάνει.

mendum latet sub ὄλλον: geminationem enim literae λ, ut syllaba brevis natura producat, locum habere, nullus crediderim. Maculam absterges legendo:

Ἐν σοὶ γὰρ σοφίης, ἀρετῆς τέλος ἐσθλὸν ἱάνει.

ita mox fere v. 13.

Ὡς ἂν ἰσορροπίασιν ἀεὶ βίος ἐσθλὸς ὀδεύει.

138' JOANNIS DANIELIS A LENNEP

& longe propius Carm. LXIII. 7.

Ὅς καὶ θνητοῖσιν βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ἐγείρει.

sic Carm. LXVI. 8.

Ἐλθὲ μάκαρ σωτήρ, βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων.

& alibi saepius. unde emendationem certissimam esse cognoscas.

Suffim. LXIV. 7.

Εἰς δὲ πόθον νεῦσον Κύπριδος, κώμης τε λυκίας.

olim scriptum puto -- κώμης τε λυαίης. Recte Scaliger:

Inque Venustatis divinae, & Brumi otia dia.

Suffim. LXV. 2.

Ἦφαις ὄβριμόθυμε, μεγαγενὲς, ἀκάματον πῦρ,
λαμπόμενε φλογίαις αὔραις φασσίμβροτε δαῖμον.

unica litera mutata scribendum:

λαμπόμενε φλογίαις αὐγαῖς.

Ibid. v. 10.

κλῦθι μάκαρ, κλήζω πρὸς εὐιέρης ἐπὶ λοιβάς.

versui & sensui succerres legendo:

———— κλήζω σε πρὸς εὐιέρης ἐπὶ λοιβάς.

sic

sic Carm. LX.

ὦ Νέμεσι, κλήξω σε θεὰ βασίλεια μεγάλη.

Carmine LXVI. v. 5. AEsculapium hisce compellat epithetis:

Αὐξίθαλῆς κόρε, ἀπαλεξίκακ', ὀλβιόμοιρε.

Et sensus & metrum laborat: binae enim priores syllabae in ἀπαλεξίκακ' breves sunt. Praeterea non intelligo, quomodo AEsculapius Medicus optimus ἀπαλεξίκακος dici queat, cum ἀπαλεξίκακον, interpretante *Hesychio*, sit ἀθεράπειον. Secundum consuetum in hisce Hymnis scribendi morem legendum censuerim:

Αὐξίθαλῆς κόρε, πᾶσιν ἀλεξίκακ', ὀλβιόμοιρε.

sic Carmine XLIX. 8. πᾶσιν εὐφρων, & sic passim. Suffimine LXIX. 9.

Λυσιμελεῖς οἷσρῳ βλοσυρονύχαι πολύποτμοι,
Νυκτέραι κῆραι, ὀφιοπλόκαμοι, Φοβερῶπες.

nullo modo commode explicari posse videtur illud οἷσρῳ βλοσυρονύχαι. quapropter ex una voce binas faciendo scribendum reor: οἷσρῳ βλοσυραὶ, μύχαι. Posterius epitheton pro νύχαι malo, propterea quod mox sequatur νυκτέραι. Ita Suffim. praecedente v. 3. coniunxit Poeta:

Νυκ-

Νυκτέραι, μύχιαι, ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι.

eandem vocum *νύχιαι* & *μύχιαι* permutatio-
nem vidimus supra Suffim. LVIII. 3.

Suffim. LXXII. I.

Δαίμονα κικλήσκω μεγαλαυγητόρα Φρικτόν.

Valde suspectum epitheton *μεγαλαυγητόρα*. i-
mo vix dubito, quin ad hunc fere modum
dederit Poeta:

Δαίμονα κικλήσκω μέγαν, ἠδ' ἠγήτορα Φρικτόν.

Pergo iam ad Suffimen LXXXV. 6.

Σιγῶν σιγῶσαις ψυχαῖς μέλλοντα προφωνῶν

Οἷσιν ἐπ' εὐσεβήσιν θεῶν νόος ἐσθλὸς ὀδεύει.

Ὡς ἂν αἰεὶ τὸ καλὸν μάλλον γνώμησι προληφθέν,

Τερπωναῖς ὑπάγη βίου ἀνθρώπων προκρέντων.

legendum *ψυχαῖς μέλλοντα προφαίνων*. simili-
ter versu 18.

Μηδὲν ἐπ' ἀλλοκότοις κακῶν σημεῖα προφαίνων.

Confer etiam Carmine VII. 20.

—— ἠδὺν δὲ βίου μύσησι πρόφαινα.

Praeterea mox pro τὸ καλὸν μάλλον γνώμησι προ-
ληφθέν substituendum arbitror:

—— τὸ καλὸν μέλλον γνώμησι προληφθέν.

Per

Per τὸ καλὸν μέλλον intelligit *bonum futurum*, quod ubi in somniis vident, homines oblectare solet. Simili fere modo paulo post vs. 13. dixit:

Τοῖς δὲ κακοῖς ἔδὲν φαίνει μέλλεσαν ἀνάγκης
 Ὅψις ὄνειρήεσσα, κακῶν ἐξάγγελος ἔργων.

Atque haec haecenus de Hymnis illis *Orphicis*.

C A P U T III.

Homerus corrigitur. Mons Placus & Placium. Antiquissima urbs Thebe ad pedem Placi sita cur τὸ πωλακίη dicta fuerit. Dicaearchus apud Scholiastam Homeri emendatur.

CUM prae ceteris Veterum scriptis, quae ad nostra usque tempora pervenere, singulari tam veterum quam recentiorum Criticorum diligentia & cura parum labis adhaeserit *Homero*, vulgatam huius Poëtae scripturam absque Codicum MSS. subsidio temere sollicitandam non sine ratione negant Eru- diti. Quoniam vero & alii, etsi hisce adiu- mentis destituti, salutarem locis nonnullis mendosis, ut revera quaedam superesse, omnes harum rerum gnari fatebuntur, admo-
 vere

vere medicinam; neminem paulo humaniorem aegre laturum confido, si & ego locum unum & alterum pro virili sanare adnitar. Legitur Il. z. 394.

Ἐνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέσσα
 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος.
 Ἡετίων, ὃς ἔναιεν Ἰποπλάκω ὑλήεσση,
 Θήβη Ἰποπλακίη, Κιλίκισσ' ἀνδρῶσιν ἀνάστων.

Varie verba illa Ἰποπλάκω ὑλήεσση interpretati sunt Viri docti. Horum tamen sententia, qui de *planitie* cogitarunt, eo minus placet, quod Ἰποπλακῶ potius adiectivum videatur λείον (ut a quibusdam explicatur) denotans, quam nomen substantivum: quod si admittas, male duo adiectiva feminina absque substantivo iuncta ponerentur. Potior eorum sententia videtur, qui Ἰποπλάκω vertunt Ἰπὸ Πλακίῳ ἔρει τῆ Κιλικίας, ut ad hanc vocem interpretamenti loco habet Vetus *Scholiasta*. Quo etiam spectat illud *Hesychii*: Ἰποπλάκω, Ἰπὸ τῷ Πλάκει ἔρει Κιλικίας, forsan dederat Ἰπὸ τῷ Πλακίῳ. Ex horum itaque sententia non Ἰποπλάκω ὑλήεσση, sed Ἰπὸ Πλάκω ὑλήεσση scripserat *Homerus*, id est *ad pedem Placi nemorosi*, idque tum hoc, tum binis aliis *Homeri* locis reponendum, ubi eadem repetuntur verba, Il. z. 425 & Il. x. 479. Ne dubites de nomine Πλάκῶ pro Πλά.

πλάκιον, en *Hesychii* verba, qui duplex montis nomen fuisse notat in V. Πλάκιον, ὄρος Κιλικίας. Ἰνὲς ἢ Πλακίσιον λέγασσι. forte scribendum πνὲς ἢ πλάκιον λέγασσι, quam formam supra iam vidimus. Unicus huic sententiae quodammodo obstare videri posset locus, quem iam antea innui, Il. z. 425.

Μητέρα δ' ἢ βασίλευεν Ἰποκλάκη ὕληέσση
 Τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 Ἄψ' ὄγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπερείσι ἄποινα.

ubi cum locum, ubi mater Andromaches regnavit, definire voluerit Poeta, non sufficit, simpliciter dixisse, illam regnasse ἐπὶ πλάκῳ ὕληέσση; sed proprium aliquod nomen, quod locum paulo accuratius designat, requiritur. Verum enim vero, cum praeter hoc ipsum, alia mihi indicia reperisse videar, quibus evinci poterit, maculam & hoc loco irrepsisse, nihil inde de sententia nostra decedit. Quicumque enim aures habet purgatas, vix, nisi fallor, in Poëta feret repetitionem ingratam voculae τ', vers. 426 & 427, quarum alterutra plane supervacanea est. praeterea illud ἄρ' δεῦρ' quam durum sit ob repetitionem literae ρ, nemo non sentit. Quapropter eiecto ἄρ, forte ex sequente δεῦρ' orto, forte a Viro literato ad fulciendum versum addito,

dito, pro altero τὴν reponendum suspicor antiquissimae urbis nomen Θήβη hoc modo:

Μητέρα δ', ἢ βασιλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση
Θήβη, ἐπεὶ δεῦρ' ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
Ἄψ ὄγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπερείσι ἄποινα.

Ad emendationem stabiliendam, praeter locum *Homeri* supra iam memoratum, adscribi merentur eiusdem Poetae verba II. x. 477.

Ἐκτορ ἐγὼ δύσνηος· ἰὴ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ
Ἄμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμῃ κατὰ δῶμα,
Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβησιν, ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση.

Jam ut pateat, quam apte Θήβη haec τὸ πωλακίη dicatur fuisse ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση, egregium *Dicaearchi* locum, a *Scholiasia* ad II. z. 396. conservatum, subiungam. Ἡρακλῆς ᾗ κατ' ἐκείνο καιρὸν φανείς, ἔλαβε τὴν Θήβην γυναῖκα, καὶ κτίσας πόλιν ὑπὸ τὸ Πλάκιον καλέμνον ὄρεθ' ἢ Κιλικίας, Πλακίαν Θήβην αὐτὴν ἀπὸ τῆς γυναῖκος ἐκάλεσεν. Ἡ ἱστορία παρὰ Δικαιάρχῳ. *Dicaearchi* verba; ut hoc obiter moneam, paulo ante ibidem emendanda: Γερανικός, οἱ δ' Ἀτράμυς Πελασγὸς τὸ γένος, (sic legitur in antiquis editionibus, quod pessime a *Schrevelio* mutatum in Γερανικός ὁ Ἀτράμυς, ἤγεν Ἀτράμυτ' ἢ Πελασγὸς τὸ γένος) ἀφίκετο ποτὲ, κ. τ. λ. ubi pro Γερανικός, quod nullo modo stare potest, ad finis scripturae nomen Ἀδράμυτος reponendum.

Vide hac de re *Stephanum Byzantinum* V.
Ἰδραμύττειον.

C A P U T I V.

*Homerus emaculatur. Ἰππημύειν. Genae lapsae.
Apuleius correctus.*

EX *Homero* & hoc capite quaedam adiungam. Il. x. 473. sequentia de *Andromache* leguntur:

Ἄμφι δέ μιν γαλόφ τε καὶ εἰνατέρες ἄλις ἔσαν,
Αἴ ἐ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.

Andromache, cum maritum suum *Hectora* ante muros raptatum ab equis cerneret, tristissimo spectaculo adeo stupefacta erat, ut dolori penitus succumberet. quod his verbis modo ante describit divinus *Poëta*:

Τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.
Ἦριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε.
Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα,
Ἄμπυκα κειρὺφάλον τ', ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
Κρήδεμνόν θ'.

unde mox vers. 475.

Ἦ δ' ἐπεὶ ἔν ἄμπνυτο, καὶ ἐς Φρένα θυμὸς ἀγέρθη.
Ἄμβλήδην γούωσα, μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν.

K

Quis

Quis itaque feret, Andromachen dici ἀτυζομένην ἀπολέσθαι, ac si tum adhuc mortem verebatur? aliam enim interpretationem admittere vix videntur haec verba. Posses forsitan succurrere legendo ἀτυζόμεναι ἀπόλεσθαι, quod ad comites Andromaches referendum, quae illam inter se continentes, verebantur, ne interiret.

Addam ex eodem Libro *Homeri* vs. 490 & 491.

Ἦμαρ δ' ὄρφανικόν, παναφίλικα παῖδα τίθησι.
Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.

Et olim & adhucdum Criticos exercuit verbum illud ὑπεμνήμυκε. Varias Eruditorum sententias vid. in Notis ad *Hesychium* V. Ἐμμέμυκεν, (ubi hunc *Homeri* locum ante oculos habuit Lexicographus) unde merito suspicatur *Kusterus*, in quibusdam *Homeri* Codicibus non ὑπεμνήμυκε, sed ὑπεμμέμυκε fuisse. Imo non tantum ὑπεμμέμυκε olim existisse, sed binis vocibus Veteres legisse ὑπεμμέμυκε tuto hinc concludi posse reor. Ex binis itaque his veterum Codicum lectionibus crediderim olim fuisse scriptum: ΤΠΕΜΜΗΜΥΚΕ, quod corruptum pro ΤΠΟΜΜΗΜΥΚΕ; atque hinc voces tantum distinguendo, hanc eruo scripturam:

Πάντα δ' ὑπ' ὄμμ' ἤμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.

Ubi

Ubi πάντα adverbialiter sumendum pro πάντως. Quo sensu autem ὄμμα ὑπημίαν dicatur *Homero*, docebunt explicationes Veterum Grammaticorum, ubi interpretantur κατεσύγρακε, & clarius *Hesychius* V. ὑπεμνήμυκε, ὑπομέμυκε, κλαίει, σενάζει. Verbum ὑπημίαν de genis prae luctu marcescentibus adhibuit *Coluthus* noster vs. 332.

Οὐχ ὄραας; γοεραὶ μὲν ὑπημίωσι παρειαί,
Πυκνὰ δὲ μυρομένης θαλεραὶ μινύθωσιν ὄπωπαί.

quae verba in clara luce collocant illa *Homeri* Odyss. ©. 530.

Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῃ ἀχει φθινύθωσι παρειαί.

Apuleius Met. x. p. 210. lin. 24. lapsas genas vocat; ita enim recte emendavit *Pricaeus* in Not. p. 584. praeterea autem, ut hoc verbo moneam, ibidem lin. 16. lego: sed mulier illa, quamdiu primis elementis Cupido parvulus nutriebatur, inbecillis adhuc eius viribus, facile ardorem tenuem deprimens, silentio resistebat. male legitur ruborem. loquitur enim de amore, quem ardorem vocat, ut mox ignem vesanum ibidem. Ceterum hinc satis patet in *Homericis* nostro loco recte verbum ὑπημίαν poni de luminibus prae nimio fletu tabescentibus, qualia erant illa *Astyanactis*.

Eodem modo, ut *Homerus* ὄμμα & παρειαί,
Catullus Carm. LX. 55. coniunxit:

*Moesta neque assiduo tabescere lumina fletu
Cessarent, tristisque imbre madere genae.*

Pergo iam ad alium *Homeri* locum *Odyss.*
H. 120.

*Ογχνη ἐπ' ὄγχνη γιγάσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλω.
Αὐτὰρ ἐπὶ σαφυλῇ σαφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ,
*Εὐθα δέ οἱ πολύνκαρπος ἀλωή ἐβρίζωται.
Τῆς ἕτερον μὲν, θειλόπεδον λευρῶ ἐνὶ χώρῳ
Τέρσεται ἠελίῳ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγῶσιν,
*Ἄλλας δὲ τραπέεσι πάροιθε δέ τ' ὄμφανές εἰσιν,
*Ἄνθος ἀφιείσαι, ἕτεροι δ' ὑποπεριάζουσι.

quae verba pessime distincta, omnem fere elegantiam amisere. Primo versum 121 nullo modo cum praecedentibus coniungi posse, facile senties, ubi ad animum revocaveris αὐτὰρ potissimum in initio periodi poni, quod fecus sese haberet, si proba foret in *Vulgatis* distinctio. Praeterea cum *Poeta* potissimum de uvarum multitudine loquatur, parum recte illa de vinea interponuntur. Imo difficultas quoque in eo est, quod voces ἑτέρας, ἄλλας &c. ad remotius σαφυλῇ referantur, cum tamen τῆς ἕτερον μὲν, θειλόπεδον &c., quae praecedunt, necessario pertineant ad vineam. Scrupulum removebis omnem hoc modo distinguendo:

*Ογχνη

Ὀχνη ἐπ' ὄχνη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλω.
 Αὐτὰρ ἐπὶ σαφυλῇ σαφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ
 (Ἔνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ ἐρρίζωται,
 Τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον) λευρῶ ἐνὶ χώρῳ
 Τέρσεται ἡελίῳ, ἐτέρως δὲ, κ. τ. λ.

Ordo est Αὐτὰρ σαφυλῇ ἐπὶ σαφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ ἡελίῳ τέρσεται λευρῶ ἐνὶ χώρῳ (Ἔνθα δὲ οἱ κ. τ. λ. quae eo, ut feci, modo parenthesi includenda sunt.

C A P U T V.

Apollonius Rhodius emendatur. Ἀμύσειν. Epigramma apud Pausaniam emaculatur. Messenen Magnae deorum Matris mysteria a Caucone didicisse observatur.

CUM praecedente Capite, ubi de *Homeri* loco II. x. agerem, verbi ἡμύειν mentio fuerit facta, atque ea occasione in *Apollonii Rhodii* locum L. II. Argon. vf. 864. ubi compositum κατημύειν mendose legitur, inciderim, coniecturam de eo adposuisse, non alienum fore existimavi. Legitur:

— ἔτε τι σίτῃ

Μνώοντ', ἔτε ποτοῖο κατήμυσαν δ' ἀχέεσσι

Θυμόν· ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπ' ἐλπίδος ἔπλετο νόσος.

Eandem lectionem ante oculos habuit Gram-

maticus, qui, ut verbum *κατήμυσαν* interpretaretur, addidit: *ἔσυνασαν ταῖς λύπαις, κατεκλίνθησαν, ὅτι ἀπηλπύκεισαν τὴ σωτηρίαν παντάπασι.* Vereor tamen, ut alibi ita active positum reperiatur. Prae Vulgata adridet quam maxime haec scriptura:

— κατήμυξαν δ' ἀχέεσσι

Θυμόν.

Verbum *ἀμύσειν* proprie *radere, vellicare* denotat, unde ad animum transfertur, metaphora desumpta a vestimentis, quae in summo luctu lacerabantur. Ita *Homerus*, unde procul dubio *Apollonius* locutionem desumpsit, *Il. A. 243.*

— σὺ δ' ἔνδοθι θυμόν ἀμύξεις

Χαόμενος.

Plura huc spectantia dabit Clarissimus *Alberti* ad *Hesychium* V. Ἀμύξεις. ubi loci *Homeric* etiam meminit.

Egregiam Epigrammatis partem, quam nobis reservavit *Pausanias* Lib. IV. Cap. I. p. 282. non leviter contaminatam subiungam:

Ἦγνισα δὲ Ἑρμοῦ δόμος * τε κέλευθα
Πατρός καὶ πρωτογόνου κέρας. ὅθι Φασὶ
Μεσσήνην θεῖναι μεγάλασι θεαῖσιν ἀγῶνα
Φλυάδων κλεινοῦ γόνου Καυκωνιάδος.

Θαύ-

Θαύματα δ', ὡς σύμπαντα Λύκος Πανδιόνιος Φῶς
Ἄτθίδος ἱερὰ ἔργα παρ' Ἀυδανίῃ θέτο κεδνῆ.

Recte in primo versu *Amasaeus* legit: Ἡγνισα δ' Ἑρμείαιο δόμῃς. Hoc tamen cum *Kuhnio* nolim interpretari de Cerycum Atticorum familia, qui a *Ceryce filio Mercurii originem trahentes, sacris Eleusiniis vocem commodabant*. Verba sunt Doctissimi *Kuhnii*. Quae interpretatio nimis longe petita, sua sponte facile destruitur. Malim Ἑρμείαιο δόμῃς explicare de templo *Mercurii*, quod forte *Methapus*, cuius statuae Epigramma hoc erat inscriptum, iustraverat, licet hac de re certi quid adfirmare non ausim. Longe certior *Kuhnii* emendatio, post δόμῃς inferentis μεγάλης. Mox tamen versu sequente eidem Viro haud obsecundandum, dum corrigit ματρὸς καὶ πρωτόγονος &c. sic enim versus manco incederet pede, qui constabit, modo pro πατρὸς scribas Δήμητρός. In sequentibus facem prae ceteris accendit *Pausanias* paulo ante p. 281. his verbis: Πρῶτοι δ' ἐν βασιλεύουσιν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ Πολυκαίων τε ὁ Λέλεγος καὶ Μεσσήνη γυνὴ ἔστω Πολυκαίωνος. Ὡς αὐτὴν τὴν Μεσσήνην τὰ ὄργια κομίζων τῶν μεγάλων θεῶν Καύκων ἦλθεν ἐξ' Ἐλευσίνος, ὁ Κελαινῶν ἔστω Φλυῶν. Hinc disci poterit, Messenen mysteria ab ipso Caucone Phlyi nepote, didicisse. Quid si itaque pro ΚΑΥΚΩΝΙΑΔΑΟ scribamus ΚΑΥΚΩΝΑΔΙΑΔΑΟ, & mu-

tata terminatione ΚΑΥΚΩΝΑΔΙΔΑΞΑΙ. Hoc si admittas, facile patet, praeterea pro γόνος legendum esse γόνον. Verba itaque sic scribenda:

——— ὅθι Φασί

Μεσσήνην, θεῖναι μεγάλασι θεαῖσιν ἀγῶνα,
Φλυάδεω κλεινοῦ γόνον Καύκωνα διδάξει.

Ordo verborum est: ὅθι Φασί, Καύκωνα Φλυάδεω κλεινοῦ γόνον διδάξει Μεσσήνην θεῖναι μεγάλασι θεαῖσιν ἀγῶνα. Hac admiffa coniectura intelligi potest, quid sibi voluerit *Pausanias* his verbis: τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ μὲν, ὡς ᾤσατο Μεσσήνην ἀφίκοιτο ὁ Καύκων ἀπόγονος ὧν Φλυά. Sequenti versu pro Πανδίωνος Φῶς malim scribere Πανδίωνος υἱός, quo etiam ducunt *Pausaniae* verba paulo ante: ὡς ἢ ὁ Πανδίωνος υἱός ἐστιν Λύκος, δηλοῖ τὰ ἐπὶ τῇ εἰκόνι ἔπη τῇ Μεθάρπ. Totum itaque locum sic commode scribi posse censuerim:

Ἦγνισα δ' Ἑρμείου δόμος, μεγάλης τε κέλευθα
Δήμητρος, καὶ πρωτογόνος κέρας ὅθι Φασί,
Μεσσήνην, θεῖναι μεγάλασι θεαῖσιν ἀγῶνα,
Φλυάδεω κλεινοῦ γόνον Καύκωνα διδάξει.

Θαύμασα δ', ὡς σύμπαντα Λύκος Πανδίωνος υἱός
Ἄτθίδος ἱερὰ ἔργα παρ' Ἀλδανίῃ θέτο κεδνῇ.

CAPUT VI.

*Ephippi Fragmentum apud Athenaeum variis
liberatur mendis. Simon Philosophus. Ἀ-
τμητὸν. Ἰπὸξυλὸν.*

A Pud *Athenaeum* L. xi. p. 509. C. ex-
stat *Ephippi* Mediae Comoediae Poetae
e fabula, cui *Naufrago* nomen, insigne Frag-
mentum, quo *Platonem*, eiusque familia-
res quosdam Comico sale perstringit, quod
amore pecuniae adducti aliorum famam lae-
derent, eosque calumniarent. Illud non-
nullis mendis liberasse non pigebit:

Ἐπεὶ κατασὰς εὐσοχος νεανίας,
τῶν ἐξ Ἀκαδημίας τις ὑπὸ Πλάτωνα, καὶ
βρύσων ὁ θρασυμαχειοληψιερμάτων
πληγείς ἀνάγκη ληψιγομίσθῳ τέχνῃ,
συνῶν τις ἐν ἀσκεπτα δυνάμενος λέγειν.
εὖ μὲν μαχαίρα ξύς ἔχων τριχώματα,
εὖ δ' ὑποκαθειῖσα τὰ μὰ πύγωνος βάθη,
εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πολλὰ τιθεὶς ὑπὸ ξυρὸν
κνήμης ἱματίων ἰσομέτροις ἐλίγμασιν
ὄγκῳ τε χλανίδος εὖ τεθωρακισμένος.
σχῆμ' ἀξιοχρεῶν ἐπιμαθεὶς βακτηρίᾳ
ἄλλότριον ἐν οἰκεῖον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
ἔλεξεν ἄνδρες τῆς Ἀθηναίων χθονός.

Prae ceteris elegans *Grotii* commentum in

Excerptis ex Trag. & Com. Graec. pag. 677.
ubi priora ita emendat:

Ἐπεὶ καταζὰς εὐσοχος νεανίας
τῶν ἐξ Ἀκαδημίας τις, ὑπὸ Πλάτωνα καὶ
Βρύσωνα θρασυαχρειοληψικερμάτω,
Πληγείς ἀνάγκη λεπτολογομεῖς τέχνης.

Ab hac itaque scriptura non discedendum arbitror. Quod sequitur versu 5. συνών πς σδκ ᾱ. δ. λ. sanum esse vix crediderim. Cum sententia alias perfecta videatur, sub voce συνών nomen proprium Philosophi, quem hic potissimum ante oculos habuit Comicus, quaerendum suspicor. Pro ΣΤΝΩΝ itaque lego ΣΙΜΩΝ. Erat ille Simon Atheniensis coriarius Socratis discipulus, de quo vide *Diogen. Laert.* Lib. II. Segm. 122. Versu 7. prae *Casauboni* coniectura, quam in ipsius *Animadv.* vide, illa *Scaligeri*, cuius meminit *Magnus Grotius*, arridet. Emendaverat scilicet εὐ δ' ὑποκαθίεις ἄτομα π. β. Verum pace tanti Viri sensus quidem elegans evadit, at senarius altero pede claudicans incedit:

Εὐ δ' ὑπο| καθίεις| ἄτο| μα πώ| γωνος| βάθη.

ubi quidem sex pedes habemus, at tertia sede, secus ac oportebat, Pyrrhichius est. Vel ego fallor, vel *Ephippus* scripserat:

Εὐ δ' ὑποκαθίεις ἄτμητα πώγωνος βάθη.

In-

Intelligit barbam intonsam & promissam admodum. Simili modo Bacchi crines intonsi ἄτμητοι ἔθειραι audiunt *Apollonio Rhodio* L. II. 710.

Ἰλήκοις αἰεὶ τοὶ ἀναξ ἄτμητος ἔθειραι
Αἰὲν ἀδήλητοι.

Hunc *Ephippi* versum excipiunt duo alii ad eo mendosi, ut quae Comici mens fuerit, vix intelligas. *Scaliger* & *Grotius* tentarunt hoc modo:

Εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πόδα τιθεὶς ὑπόξυρον
Κνήμης, ἱματίων ἰσομέτροις εἰλίγμασιν,
Ὅγκῳ τε χλανίδος εὖ τεθωρακισμένος.

partim quidem recte, partim secus: quid enim erit ὑπόξυρον πόδα, quid πόδα κνήμης? an πῆξ pars erat κνήμης? minime vero. Novi κνήμην aequae ac μῆρον & πόδα ad σκέλῳ pertinere, eiusque partes esse, alterum non item. Pro ὑπόξυρον vel ὑπόξυρον alterum epitheton, pedi magis accommodatum, ὑπόξυλον substituere malo. ὑπόξυλον vocabulum Comicum est, quod de illis rebus adhibere solebant, quae externa specie pulchra, re vera tamen & interne deterioris notae erant. Verba *Scholias* ad *Hermogenem*, a *Magno Casaubono* ad *Athenaeum* Libr. IX. Cap. VIII. p. 664. ubi egregia de hac voce notat, prolata, ad-

scri-

scribi merentur: Ἰπὸ ξύλα κυρίως καλεῖται τὰ ἀγάλματα, οἷς ἐκ ξύλων κατεσκευασμένοις Ἰππιπάλῃς ἐπελήλαται ἄργυροῦ, ἢ χρυσοῦ· καί τῃ ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ Ἰππεικῶν, πονηρῶν τῇ τῶν ἔνδον. καὶ Μένανδροῦ Περλανθία φησὶν·

Οὐδ' αὐτός εἰμι σὺν θεοῖς ὑπόξυλος.

ἀντὶ τῆς κίβδηλοῦ, καὶ ἐ' γνήσιου. ita recte hunc locum a Viro Magno emendatum opinor. Confer cum hisce *Scholias* verbis *Pollucem* Lib. III. 56. Σῶμα ὑπόξυλον *Alexis* in memorato *Athenaei* loco p. 385. dixit:

Ἄφρολίπαροι· τὸ δ' ἄλλο σῶμι ὑπόξυλον.

Vide itaque, quam lepide tumidis illis philosophis, quique ad maiorem ostentationem sumtuoso vestitu sese exornare solebant, πόδα ὑπόξυλον tribuat *Comicus*. Versu sequente, quod pro κνήμης reponam, vix habeo, nisi forte scriptum olim ΚΑΙΝΗΣ pro ΚΝΗΜΗΣ, idque mutata terminatione pro καινῶν, ut sic pertineat ad ἱματίων. Nova vestimenta quam maxime in eiusmodi delicati philosophi ornatu requirebantur. Totum iam Fragmentum ex nostra sententia sic scribendum:

Ἐπεὶ κατασῶς εὐσοχος νεανίας
 Τῶν ἐξ Ἀκαδημίας τις, ὑπὸ Πλάτωνος, καὶ
 Βρύσωνος θρασσαχρειοληψιμερμάτω,

Πλη-

Πληγείς ἀνάγκη λεπτολογομεσῆ τέχνης,
 Σίμων τις ἐκ ἄσκηπτα δυνάμενος λέγειν,
 Εὖ μὲν μαχαίρα ζύς ἔχων τριχώματα,
 Εὖ δ' ὑποκαθίεις ἄτμητα πώγωνος βάβη,
 Εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πόδα τιθεὶς ὑπόξυλον,
 Καινῶν ἱματίων ἰσομέτροις εἰλίγμασιν,
 Ὅγκῳ τε χλανίδος εὖ τεθωρακισμένος,
 Σχῆμ' ἀξιοχρεῶν ἐπικαθεὶς βακτηρία,
 Ἄλλότριον ἐκ οἰκεῖον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
 Ἐλεξεν. Ἄνδρες ὦ Ἀθηναίων χθονός.

CAPUT VII.

Aristophanes emendatur, & explicatur.

CUM in praecedentibus in emendando Comici loco fuerim, & hoc Capite locum unum & alterum ex *Aristophanis* Comodia *Ecclesiazusis* examinare liceat. Versu 615. senex *Blepyrus* animadvertens, si prius cum turpioribus puellis res foret habenda, nunquam senes ad formosas perventuros, ita *Praxagoram* adloquitur:

ΒΛ. Καὶ πῶς ἡμᾶς τῆς πρεσβύτας, ἣν ταῖς αἰσχραῖσι ζυνῶμεν,

οὐκ ἐπιλείψει τὸ πέος πρότερον, πρὶν ἐκεῖσ', οἷ Φῆς, ἀφικέσθαι;

ΠΡ. Οὐχὶ μαχῶνται; **ΒΛ.** Περὶ τῆς; **ΠΡ.** Τῆ μὴ ζυγαταδαρθεῖν.

ΒΛ. Καί σοι τὸ περὶ τέτων δὴ μάχεσθαι.

ΠΡ. Τὸ

ΠΡ. Τὸ μὲν ἡμέτερον γνώμην τίν' ἔχει. προβεβέλευται
 γὰρ, ὅπως ἂν
 Μηδεμιάς ἢ τρύπημα κενόν.

Versu 3 animadvertens *Tanaquillus Faber*,
 Vir acutissimus, tum iustum pedum numerum
 non obtinere, tum etiam sensum laborare,
 emendavit:

ΠΡ. Οὐχὶ μαχῶνται. ΒΛ. Περί τῶ; ΠΡ. Περί τῶ;
 τῶ μή σοι ξυγκαταδαρθεῖν.

In qua lectione eleganti & Comico sale mi-
 nime destituta, minus tamen probo, quod, ubi
 Blepyrus in genere de senibus locutus fuerat,
 hic Praxagoram ad solum Blepyrum respi-
 ciat, deque illo puellas pulchras non pugna-
 turas adfirmet, cum tamen mox v. 618.
 rursus Blepyrus Praxagorae iocum excipiens,
 in genere pro omnibus senibus respondet: eo
 enim necessario referendum πρὸς τῶτων, po-
 stea dicemus. Malo itaque, repetito altero
 πρὸς τῶ, pro posteriori τῶ scribere τῶτοις hoc
 modo:

ΠΡ. Οὐχὶ μαχῶνται. ΒΛ. Περί τῶ; ΠΡ. Περί τῶ τῶ-
 τοις μή ξυγκαταδαρθεῖν.

Praxagora Blepyro false respondens, *Non
 pugnabunt*, inquit, *puellae*. Hoc non ca-
 piens senex, *Qua de re, rogat, non pugnabunt?*
 Re-

Respondet Praxagora, *si cum illis* (senibus) *non congregiantur*. His auditis senex, & se a vetula falso ioco rideri cernens, ut par pari referret, mox simili modo illam excipit his verbis: καί σοι τὸ πρὸς τῶν δὴ μάχεσθαι. De his ne prorsus desperemus, facit nonnullarum Editionum scriptura, ubi pro καί σοι τὸ πρὸς τ. δ. μ. legi testatur Cl. *Kusterus*: καί σοι τοῖσιν ὑπάρξει; quae bina si componamus, facile liquet, illud καί σοι in alterutro loco delendum, atque adeo probabile esse, in priori loco post σοι lacunam ex posteriori ita partim supplendam: καί σοι τοῖσιν ὑπάρξει τὸ πρὸς τῶν δὴ μάχεσθαι. Ut autem versus perfectus evadat, sic legendum suspicor:

ΒΛ. Καί σοι τοῖσιν ὑπάρξει. ΠΡ. Τὸ τί; ΒΛ. Περὶ τῶν δὴ μάχεσθαι.

Salse respondet senex Blepyrus ad vetulae iocum: *Et tibi tale quid eveniet*. Hoc non intelligens Praxagora, (eodem modo ut in praecedente versu Blepyrus, πρὸς ἔ; dixerat) rogat: Τὸ τί; *Quid sibi eveniret?* Jam senex respondet: *ut scilicet de illis* (senibus) *pugnaret*. Nota locutio Graecis est ὑπάρξει μοι τῶν ποιεῖν, quam ut multis illustremus, opus non est. Illud τὸ ἕ *Aristophani* in interrogationibus frequens. Totum locum iam ut legendum censeo, subiungam:

ΒΛ. Καί

- ΒΛ. Καὶ πῶς ἡμᾶς τὸς πρεσβύτας, ἣν ταῖς αἰσχροῖσι
 ξυνῶμεν,
 Οὐκ ἐπιλείψει τὸ πέος πρότερον, πρὶν ἐκεῖσ', οἱ
 Φῆς, ἀφικέσθαι;
 ΠΡ. Οὐχὶ μαχῶνται. ΒΛ. Περὶ τῶ. ΠΡ. Περὶ τῶ τέττοις
 μὴ ξυγκαταδαρθεῖν.
 ΒΛ. Καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει. ΠΡ. Τὸ τί; ΒΛ. Περὶ
 τέτων δῆτε μάχεσθαι.

Addam adhuc locum non ita multo post i-
 bidem apud *Aristophanem* hac occasione e-
 maculandum v. 625.

— καὶ ἐξέσαι παρὰ τοῖς καλοῖς καταδαρθεῖν
 Ταῖσι γυναιξὶ πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρί-
 σονται.

Quinam per τοῖς μικροῖς intelligendi, mihi non-
 dum exploratum fatis est. Interea e loco par-
 allelo suspicor legendum -- πρὶν τοῖς αἰσχροῖς
 καὶ τοῖς σιμοῖς χαρίσονται. Locus, qui eo po-
 tissimum nos ducit, est in eodem Dramate
 v. 701.

Τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς
 Ἐψήφισθαι πρότερος βινεῖν

& sic de puellis ibidem paulo ante v. 613.

Αἱ Φαυλότεραι καὶ σιμότεραι παρὰ τὰς σεμνὰς καθεδῶνται.

CAPUT VIII.

Hermesianaëtis Fragmentum insigne apud Athenaeum aliquoties emendatur. Charontis cymba κεινὴ ἄκατος dicta. Θοῦδω. Musaeus Antiope amore captus. Πολιὸς ἔδος, μέγα ἔδος. Mimnermus quanti fecerit amorem. Antimachus Lydes amore captus. Lydes patria. Σαρδιανός. Colonus Sophoclis patria. Euripides cur μισογύνης dictus.

EXstat apud *Athenaeum* L. XIII. p. 597. 598, 599. insigne Fragmentum *Hermesianaëtis Colophonii*, quo enumerat, quinam potissimum e veteribus amarunt. Hoc cum valde depravatum sit, nonnullis locis, ubi adhuc vestigia, quae ad veram scripturam ducere videntur, supersunt, in sequentibus succurrere fert animus. Neque tamen omnes maculas, quae plurimae insunt, a me abstergi posse, adeo ut nihil in posterum supersit, in quo veram Poetae manum sollicitaremus, est existimandum. Insunt enim multa, quae vel plane incerta, vel in quibus a vulgari opinione recessit *Hermesianax*. Haec proinde intacta reliquisse, quam coniecturas nullo suffultas tibicine, & plane incertas in medium protulisse fatius duxi. In initio statim offerunt sese haec verba:

L

οἴλω

Οἴην μὲν Φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο,
 Ἄγριόπην Θρήσσαν ρειλάμενος κιθάρη;
 Λιδόθεν, ἔπλευσε δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον
 Ἐνθα Χάρων ἀκοὴν ἔλκεται εἰς ἄκατον
 Ψυχὰς οἰχομένων λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν αὐτεῖ
 Ῥεῦμα δι' ἐκ μεγάλων βυομένη δονάκων.

Levius est, attamen verbo monendum, ver-
 su 2. deleto signo interrogationis, ut vocant,
 sic verba coniungenda esse:

Οἴην μὲν Φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο,
 Ἄγριόπην Θρήσσαν ρειλάμενος κιθάρη
 Λιδόθεν, ἔπλευσεν δὲ κακὸν, καὶ ἀπειθέα χῶρον.

Pendent haec omnia a verbo γνώσκεις vel οἶ-
 δα, quod forsan in praecedentibus praeces-
 ferat, quemadmodum amat loqui Poeta. I-
 ta postea, vs. 85.

Οἴη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανῆς
 Πυθαγόρην, ἐλίκων κομφὰ γεωμετρίας.

quae ad verbum οἶδα vs. 75. referri debent.
 Versu 4 quid sibi vellent verba ἀκοὴν ἔλκεται
 εἰς ἄκατον, ignorans *Casaubonus*, excogitavit
 varia epitheta, quae Charontis cymbae con-
 venire videbantur. Cum tamen cuncta lon-
 gius a Vulgata abeant, mavelim:

Ἐνθα Χάρων κοινὴν ἔλκεται εἰς ἄκατον
 Ψυχὰς οἰχομένων.

Κεινήν ἄκατον appellasse videri posset Poëta, propterea quod omnes homines sine discrimine post mortem hac cymba transvectet portitor Averni. Ob eandem causam certe Ὀρεΐαν σχεδίαν, sive quae magnam hominum multitudinem simul capere poterat, Charontis cymbam vocat *Theocritus* Idyll. xxvi. 41.

Ἄλλ' ἔσφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξέκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεΐαν σχεδίαν συγνῆ Ἀχέροντος.

Addam unicum *Sophoclis* locum, in *Electra* vs. 137. ubi πάγκωιν ⊕ λίμνη lacus infernalis appellatur:

Ἄλλ' ἔτσι τόνγ' ἐξ αἶδα
Παγκοίνε λίμνε πατέρ' ἄν
Στάσεις.

Mox, cum ῥεῦμα ita absolute positum vix admitti possit, malo:

—— λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν αὐτεῖ
Ῥεύματι ἐξ μεγάλων ῥυομένη δονάκων.

Sequuntur in Fragmento vs. 7. &c.

Ἄλλ' ἔτλη παρὰ κῦμα μονόζωσον κιζαρχῶν
Ὀρφεύς παντοίως δ' ἐξάνεπεισε θεῶς
Κωκυτὸν τ' ἀθέμισον ἐπ' ὄφρυσι μειδήσαντα,
Ἦδὲ καὶ αἰνοτάτῃ βλέμμ' ὑπέμεινε κινὸς,
Ἐν πυρὶ μὲν Φωνῇ τεθωμένῃ, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα
Σκληρὸν τρισόχοις δεῖμα φέρων κεφαλαῖς.

Quid sit κῦμα μονόζωσον iuxta cum ignarissimis ignorare me lubens fateor. Solus, quantum memini, Orpheus ab Antiquis perhibetur, qui dulci citharae cantu aures Deorum infernalium mulsit. Hinc est, ut suspicer, Poetam scripsisse:

Ἄλλ' ἔτλη παρὰ κῦμα μόνος ζώντων κιθαρίζων
Ὀρφεύς· παντοίως δ' ἐξανέπεισε θεός.

In sequentibus etiam minus proba lectio. Participium enim φέρων sive ad Orpheum referas, sive ad Cerberum, structura manet aequae imperfecta. Ut tenebras discutiamus, sic legendum:

Ἦδὲ καὶ αἰνοτάτῃ βλέμμ' ὑπέμεινε κυνός,
Ἐν πυρὶ μὲν Φωνὴν τεθωμένῃ, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα
Σκληρὸν, τρισοίχου δεῖμα Φέρων κεφαλῆς.

Structura, quae paululum intricatior, talis fere est: φέρων (Ὀρφεύς) δεῖμα τρισοίχου κεφαλῆς, βλέμμ' ὑπέμεινε κυνός ἐν πυρὶ μὲν φωνήν, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα σκληρὸν τεθωμένῃ. Sensus verborum est. *Orpheus formidabilem faciem tergemini capitis ferens, sustinuit adspēctum canis horribili latratu, atque oculis igne micantibus instantis.* sub φωνήν & ὄμμα more Graecis familiari, tacite intelligi debet κτ. Verbi Ἰσοῦδα usum elegantem illustrabit *Nicandri* locus Ther. vs. 228.

— αὐτὰρ ἐνωπῆς

Γλήνεα Φοινίσσει τεθωμένους.

Pergo ad versum 15. *Hermesianaetis*; ubi de Musaeo:

Οὐ μὲν ἔδ' υἷος μῆνης, ἀγέραςον ἔθηκεν

Μυσαῖος Χαρίτων ἤρανος Ἀντιόπην,

Ὅσε πολυμνήσησιν Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν

Εὐοσμὸν κρυφίῳν ἐξεφόρει λογίῳν.

Ῥάριον ὄργιῳν ἀνέμῳ διαποιπνύσσα,

Δήμητρα, γνωσὴ δ' ἐστὶ καὶ εἰν αἰδέη.

Difficultatem maximam in hisce versibus cernens Magnus *Casaubonus*, silentio locum praeteriit. Varia corruptae lectionis indicia tum sensus, qui nullus plane inest, tum alia praebent: quid enim πολυμνήσησιν, aut quo referendum? quid ὄργιῳν πέζαν εὐοσμὸν? quid κρυφίῳν ἐξεφόρει λογίῳν absque addito nomine ab ἐξεφόρει recto? Praeterea ὄργιῳν mediam correptam habet, secus ac obtineret, si proba foret lectio. Imo, si vel ὄργιῳν recte sese haberet, nullo tamen modo intelligi poterit versus ille 19. Ut omnes difficultates simul removeantur, non inconcinne totum locum scriberes:

Οὐ μὲν ἔδ' υἷος μῆνης ἀγέραςον ἔθηκεν

Μυσαῖος Χαρίτων ἤρανος Ἀντιόπην,

Ὅσεγε πολυμνήσην ποτ' Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν,

Εὐοσμὸν κρυφίῳν ἐξεφόρει λογίῳν

Ῥάριον, ὄργιῳν ἀνεμώλια ποιπνύσσα

Δήμητρα, γνωσὴ δ' ἐστὶ καὶ εἰν αἰδέη.

Viden', quam exigua sit differentia inter ΟΡΓΙΩΝΑΝΕΜΩΔΙΑΠΟΙΠΝΤΟΥΤΣΑ & ΟΡΓΙΑΩΝΑΝΕΜΩΔΙΑΠΟΙΠΝΤΟΥΤΣΑΝ. Haec enim, si voces divides, illam, quam dedi, scripturam gignent. Quam recte cuncta quadrent in Musaeum, quippe qui Lycodrymidis Hymnum in Cererem composuit, & ipse Vates & Χρησμών auctor perhibetur, aestima. Confer quae de Musaeo e Veterum scriptis notavit *J. A. Fabricius* *Bibl. Graec.* Vol. I. p. 102, Praeterea nota est locutio ἐργάζειν vel ἐργάζειν τὸ θεὸν pro *Deo sacra facere*. Reliqua γνώση δ' ἐστὶ καὶ εἰν αἰτῶν qui ad Cererem referunt, a mente Poetae quam longissime aberrare mihi videntur: nihil enim ad rem faciebat, utrum Ceres apud inferos nota esset, nec ne, cum contra, si de Antiope interpreteris, quam maxime Poetae scopo conveniant. Voluit, nisi fallor, Musaeum adeo magni fecisse Antiope, ut etiam apud inferos in honorem eius carmina cecinerit, & hoc modo innotuerit Antiope nomen.

Pergo ad versum 35, ubi de Mimnermi amore ita canit:

Μίμνερμος δὲ τὸν ἠδὺν ὅς εὔρετο πολλὸν ἀνατλάς
Ἦχον, καὶ μαλακῆ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρῃ,
Καίετο μὲν Ναννῆς· πολίτῃ δ' ἐπὶ πολλὰ κινώτῳ †
Κνημῶθεις κώμῃς σίχῃ συνδραμίῃ.

Μαλο: καὶ μαλακῆ πνεῦμα τὸ πενταμέτρῃ. In sequen-

quentibus καίετο μὲν Ναννῆς docte tuetur Sum-
mus *Hemsterhusius* Obf. Miscell. Vol. vi. p.
302. adversus *Casaubonum*, qui illud Grae-
ce dici non posse ratus, coniecerat:

Καίετο μὲν Ναννῆς ὑπο. τῷ δ' ἐπὶ πολλάκι μόχθῳ
Κνημῶθεις, κώμῃς ἔσιχεν ἀδρανίη.

Verum potius hoc modo scripsisse Poetam
censuerim:

Καίετο μὲν Ναννῆς· πολὺ δ' ἐπὶ πολλάκις εἰδῶ
Κνημῶθεις, κώμῃς σείχε σὺν ἀδρανίη.

Homerus, quem noster forsan imitatus erat,
pro πολλὸν εἶδὼν dixit γήραος εἶδῶν Il. Ω. 484.

— ὡς περ ἐγὼν ὀλοῶ ἐπὶ γήραος εἶδῶ.

Voluit itaque Poeta, Mimnermum, cum iam
senior esset factus, saepius ad commessatio-
nes ivisse, & voluptatibus deditum fuisse.
Quam egregie haec in Mimnermum quadrent,
senties facile, modo dicti eius memineris a-
pud *Stobaeum* in Florileg. Grot. Tit. LXIII.
p. 242.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.

Pergit ulterius vs. 41. Poëta in commemo-
randis amatoribus:

Λυδῆς δ' Ἀντίμαχος Χρυσήϊδος ἐν μὲν ἔρωτος
 Πληγείς, Παιτωλῆ ρεῦμ' ἐπέβη ποταμῆ.
 Δαρδάνην δὲ θανῆσαν, ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν
 Καλλίον ἴζαον, δῆθεν ἀποπρολιπὼν
 Ἄφραν ἐς Κολοφῶνα· γόνων δ' ἀνεπλήσατο βίβλας
 Ἴρας ἐν παντὸς παυσάμενος καμάρτα.

Dalecampius versu tertio difficultatem in vocabulo Δαρδάνιω cernens, reddidit: *in Dardania terra arida sepultam.* &c. ac si legeretur Δαρδανίη ἢ θανῆσαν κ. τ. λ. Verum in Lydia mortuam & sepultam fuisse Lyden, satis liquet, dum Antimachus Lydes gratia ad Pactolum se contulisse, & ea mortua & sepulta rursus Colophonem petiisse traditur. Praeterea nisi ad Lyden referas, ferri plane nequit θανῆσαν ita nude positum. Lyden Sardibus, celeberrima Lydiae urbe, si non oriundam, quod quis inficias ibit? saltem ibi cum Antimacho vitam degisse, ex ipsis Poetae verbis colligo, ubi Antimachum Lydes amore captum Pactoli fluentia petiisse tradit. Pactolus enim ex Tmololo per medium forum Sardium labitur, qua de re Geographi videndi. Jam Lyden ex Lydia ortam discas ex Epigrammate a *Berkelio* ad *Stephanum V.* Λυδία edito, quod cum nostro loco omnino conferri meretur:

Λυδὴ καὶ γένος εἰμι καὶ ἔνομα. τῶν δ' ἀπὸ Κόδρων
 Σεμνοτέρη πικρῶν εἰμι δι' Ἀντιμάχου.

Τίς

Τίς γὰρ ἐμ' ἐκ ἤεισε, τίς ἐκ ἀνελέξατο Λυδὴν,
τὸ ξυνὸν Μισσῶν γράμμα καὶ Ἀντιμάχῃ;

Nulla itaque negotio veram detegere possumus scripturam Σαρδιανὴν ἢ θανῶσαν: *Stephanus Byzantinus*: Σάρδις πόλις Λυδίας. Ὁ πολίτης, Σαρδιανὸς καὶ Σαρδιανή. In sequentibus iam eodem fundamento (quod nempe Lyde in Lydia, non vero in Dardania sepulta fuerit) nixus, cum nimis a Vulgatae vestigiis abeat ὁ πάνυ, PRO ΚΑΛΛΙΟΝΙΞΑΟΝ emendo: ΚΑΙΛΤΔΙΗΝΙΞΕΝ. Lego itaque:

Σαρδιανὴν δὲ θανῶσαν, ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν
καὶ Λυδίην ἴξεν δῆθεν ἀποπρολιπῶν
Ἄηραν ἐς Κολοφῶνα. κ. τ. λ.

Nonnullis interiectis, vs. 57. sic de Sophocle canit:

Ἀῦθις δ' οἶα μέλισσα πολυπρίωνα κοδῶνην
λείπυσ', ἐν τραγικαῖς ἤδε χοροσασίαις.
Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτ' ἀγεῖρκιθ' ἄρειδός
..... Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ.

Priora πολυπρίωνα κοδῶνην λείπυσ' non intelligo. Videtur nomen loci alicuius, quem Sophocles reliquerat, desiderari, quod non difficile erit detegere, modo quis noverit, Sophoclem, natione Atheniensem, e Colono fuisse ortum. Qua de re vide *Meursium* in

Reliq. Att. Cap. VI. ubi multa de hoc Colono notavit. Scribo itaque:

Αὐθις δ' οἶα μέλισσα πολυπρήωνα Κολωνόν
Λείπεσ', κ. τ. λ.

Quid in sequentibus sit reponendum, aut quomodo lacuna supplenda, alii, qui vel ab eruditione, vel ab ingenio magis parati sunt, videant. Ego, donec meliores libros nanciscamur, ampliandum censeo. Videntur quidem vestigia quaedam superesse nominis Theoridis, quam iam senex amasse fertur Sophocles, ut notavit *Athenaeus* Lib. XIII. p. 592. A. Verum ne nimis coniecturis indulgeamus, de hoc loco nihil adfirmasse fatius erit.

Sequentia, in quibus etiam parum lucis adfulget, pleraque aliis relinquam, unicum tantum ex illis locum, quem coniectura non prorsus forsan infelici restitui posse autumo, protulisse contentus. Versu 61. haec de Euripide prostant:

Φημι δὲ κακείνον τὸν αἰὲ πεφυλαγμένον ἄνδρα,
Καὶ πάντων μῖσος κτώμενον ἐκ συνοχῶν
Πάσας ἀμφὶ γυναῖκας ὑπὸ σκολίοιο τυπέντα,
Τόξῃ νυκτερινὰς ἐν ἀποθέσθ' ὀδύνας.

Magnus *Casaubonus* pro ἐκ συνοχῶν legendum coniecerat ἐκ δακείων. verum malim:

καὶ

Καὶ πάντως μῖσος κτώμενον ἐξ ἀλόχων
Πάσας ἀμφὶ γυναῖκας, κ. τ. λ.

Euripidem *μισογύνη* dictum, propterea quod mulieres cunctas odio fuerit persecutus, eiusque rei causam fuisse uxores, quas minus pudicas deprehenderat, memoriae prodidere Veteres. Vide *Aulum Gellium* L. xv. Cap. xx. *Suidam*, aliosque.

C A P U T IX.

Moschus, Bion, & Hesiodus emendantur. "Ω-
ε.⊙.

PRae ceteris *Moschi* Poëtae Venustissimi Carminibus lima indigere videtur *Idyll.* II. vf. 20.

Ὅψε δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνενεύκαστο παρθένος αὐδὴν.

ubi prorsus abundant voculae δὴ μάλ' ἔπειτ'. *Europa* ob visum somnium ingenti perculsa metu erat, quo pertinent praecedentia vf. 16.

Ἡ δ' ἀπὸ μὲν σρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνεσα,
Παλλομένη κραδίην.

Voce itaque timida sequentia pronuncian-
da erant: quapropter mutatione non magna
pro

pro ἔπειτ' scribo ελω, quando, si syllabas divulsas iungas, habebis corruptam vocem δημαλέλω: unde quisque veram facile eruet scripturam:

Ὅψὲ δὲ δειμαλέην ἀνεείκετο παρθένος αὐδήν.

Moschi loco ex *Bione*, qui *Moscho* plerumque adiungi solet, unum & alterum addam. *Idyll.* itaque i. versu 86. sic scribitur:

Αὐτὰν τὰν Κυθήρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.

Minus certe commodum obtinet locum αὐτὰν quare hoc modo legendum cenfeo:

Αἱ αἱ τὰν Κυθήρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.

Αἱ αἱ saepius hoc *Idyllio* repetitur. Imo totum huncce versiculum sic antea vs. 28. reperies scriptum:

Αἱ αἱ τὰν Κυθήρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.

Pergo ad *Idyllii* iv. versum postremum, ubi legitur:

Ἦν δ' αὐτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαυ τι μελίσδω,
Καὶ τόνα μοι χαίροισα διὰ σώματος ῥέει ᾠδά.

Pro χαίροισα substituendum opinor epitheton aptius, legendo:

Καὶ

Καὶ τόκα μοι χαρίεσσα διὰ σόματος ῥέει φδά.

Idyll. vi. versu 10, ubi Myrson, a Cleodamo interrogatus, quamnam ex quatuor anni tempestatibus praeferendam existimaret, respondet:

Κρίνειν ἐν ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι
Πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα, καὶ ἀδέα.

Minus, opinor, ad rem facit *ἱερὰ*, & longe praeferendum videtur:

Πάντα γὰρ ὤρια ταῦτα, καὶ ἀδέα.

Dicit Myrson, se propterea e quatuor anni tempestatibus nullam eligere velle, quod singulae suo tempore & tempestive venientes voluptatem adferant. Ita, ut alia loca mittam, *Hesiod. Oper. vi. 492.* voce ὤριος usus:

———— μηδέ σε λήθοι
Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολίων, μήθ' ὤριος ὄμβρος.
Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶικον, καὶ ἐπαλέα λέσχην
Ὠρη χειμερίη, ὅποτε κρύος ἀνέρας εἶργον
Ἰσχάνει.

Locum eum in finem copiosius subiunxi, ut maculam, quae versu 494. latet, obiter abstergam: pro ὅπ'π κρύος ἀνέρας εἶργον Ἰσχάνει nullus dubito, quin scripserit *Hesiodus*; ὅπ'π κρύος ἀνέρ' ἀεργὸν Ἰσχάνει: opponitur ἀ-
νήρ.

νήρ ἄοκνϙ, de quo mox *Hesiodus*, & ἀεργὸς ἀ-
νήρ. quo egregie facit paulo post versus 498.

Πόλλα δ' ἀεργὸς ἀνήρ κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνον.

Egregiam autem hanc emendationem debeo
Juveni Elegantissimo *Joanni Pierſon*, qui in-
ter alias coniecturas & hanc nuper mecum
communicavit.

C A P U T X.

Bionis Epithalamium Achillis & Deidamiae
multis mendis liberatur. Ζηλῶν. Φᾶρϙ.
Ἀγαπατίς.

PRae ceteris *Bionis* Carminibus, quae ad
nos pervenere, nullum adeo lacerum,
atque tot mendis refertum, quam ultimum
illud, quod inscribitur *Epithalamium Achillis*
& Deidamiae. Huius itaque loca quaedam,
quae medicina indigere videbantur, hoc Ca-
pite sanare conabor. Versu quinto, post-
quam *Lycidas Myrſonem* interrogasset, quod-
nam carmen ab ipſo cantari vellet, *Myrſon*
reſpondet:

Σκύριον Λυκίδα ζαλῶν μέλος, ἀδὺν ἔρωτα
Δάθρια Πηλεΐδαο Φιλάματα, λάθριον εὐνάν.

ubi

ubi tum metrum, tum sensus claudicat. Mendam fortassis non male abstergeres scribendo:

Σκύριον, ὃ Λυκίδα, ζαλῶ μέλος —

Sensus est: O *Lycida*, *Scyrium carmen desidero*. Ita ζηλᾶν apud *Orpheum* reperies Hymn. LXII. 9.

Εἰρήνη χαίρῃσα, βίον ζηλᾶσα βέβαιον.

Scaliger vertit:

Munia pacis amans, certae cupidissima vitae.

Sequitur vs. 7.

Πῶς καῖς ἔσσατο Φᾶρος, ὅπως δὲ ἐγεύσατο μορφάν.

Quid illud Φᾶρ? id enim aequae virile quam muliebri vestimentum dicit: cum tamen, si ita absolute de Achillis vestitu ponatur, non nisi eximie de vestimento muliebri, quo indutus Achilles fuit, intelligi queat; quod nescio, an ullo idoneo Veteris auctoris testimonio probari possit. Praeterea illud ἐγεύσατο plane ineptum, & certissima corruptae scripturae indicia praebet. Totum versiculum sic longe rectius legeres:

Πῶς καῖς ἔσσατο, Φάρει ὅπως δὲ ἐψεύσατο μορφάν.

ubi Φᾶρ in genere vestimentum dicit, quo
Achil-

Achilles indutus formam mentitus est femineam.

Hunc versum excipiunt duo adeo luxati, ut absque meliorum librorum ope vix boni quid de illis sperare liceat. Quoad tamen potero, non equidem operam meam denegabo. Sunt illi:

*Χῶπως ἐν κῶραις Λυκομηδίσι ἀπαλέγοισα
Ἄηδῆνη τ' ἀπασὸν Ἀχιλλέα Δηιδάμεια.*

Ex profligatissimis hisce ruderibus, ne aliorum coniecturas memorem, optima, quam hactenus eruere valui, quaeque a Vulgatae scripturae vestigiis parum abit, lectio videtur:

*Χῶπως ἐν κῶραις Λυκομηδίσι ἄγ' ἀλέγιζεν
Πηλείδην ἀγαπατὸν Ἀχιλλέα Δηιδάμεια.*

ubi aestima, quantilla sit literarum differentia inter ΑΠΑΛΕΓΟΙΣΑ & ΑΓΑΛΕΓΙΖΕΝ, tum etiam inter ΑΗΔΗΝΗΤΑΠΑΣΤΟΝ & ΠΗΛΕΙΔΗΝΑΓΑΠΑΤΟΝ, modo addatur in principio, syllaba, quae erasa forte erat, ΠΗ. Eandem formam Doricam ἀγαπατὸς vide Idyll. Theocriti xviii. v. 5.

*Ἄνιὰ Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναςῆσας Ἐλέαν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.*

& alibi. Ceterum post hunc versum nonnulla deesse suspicor, ad Myrsonis verba perti-

tinencia; quae, nisi hoc statuas, nimis subito abrumperentur: nihil enim adhuc de nuptiis Achillis & Deidamiae dixerat, quarum tamen mentio necessaria admodum erat, propterea quod praecipuum Idyllii argumentum in eo situm fuerit, ut nuptiae Achillis celebrarentur. Eo enim unice ducit Inscriptio, nisi & hanc falsam statuas; quod tamen temerarium, & nullo suffultum tibicine admitti non potest.

Sequitur versus 14.

——— εἰδέ τις Ἑλλήν
 Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἡλίδος, ἔτε Λακωνίων
 Μείνεν ἐὼν κατὰ δῶμα, Φέρων δίσσιν ἀνάην ἄρνά.

Donec meliora proferant alii, malim:

Μείνεν ἐὼν κατὰ δῶμα. Φέρον δύσανον Ἀρηά.

quod ad Graecos, quos modo, enumeraverat, quique Troianis bellum intulere, referendum.

Versu 17. non dubito, quin veram & genuinam scripturam παρθενικὸν κέρον εἶχεν Poëtae vindicaverit Scaliger pro παρθενικὸν κέρον.

Vers. 21. scribendum reor:

Θῦμον δ' ἀνέρος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα.

pro eo vulgo male Θῦμον δ' ἄρεθ' εἶ. Ἄνερθ' legendum ex eleganti, quam hic facit Poëta,

M

ta,

ta, oppositione manifesto constat. Vult enim, Achillem, femineis licet vestimentis indutus formam puellae referret, & lanificio operam daret, nihilominus affectus animumque virilem habuisse.

Versu 22. corrupte etiam legitur:

Ἐξ ἄβς δ' ἐπὶ νύκτα μαρίζετο Δηίδαμεία.

μαρίζετο enim ne quidem Graecum est. Sensus unice postulat, scribamus:

Ἐξ ἄβς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηίδαμεία.

emendationem egregie firmat *Statii* locus Achill. vf. 570.

— *illam sequiturque premitque
Improbus illam oculis, iterumque iterumque
resumit.*

Nunc nimius lateri non evitantis adhaeret.

Sequitur paulo post vf. 24.

————— πολλάκι δ' αὐτᾶς,
Στόμι' ἀνὰ κάλον ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπήνει.

ubi, quod ad priorem partem, lubens pedibus eo in *Scaligeri* sententiam, emendantis Στόμινα κάλον ἄειρε. In sequentibus vero eisdem viro Maximo pro δάκρυ' scribenti καίρε' nondum obtempero. sed, quoniam illud ἀδέα etiam depravatum videtur, & sensus com-

mo-

modius epitheton efflagitat, malo πὲ δαίδα-
λα δ' ἄτρι ἐπήνει.

Quid sibi velint in sequentibus vs. 28.

Αὐτὰρ ἐγὼ μῆνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις.

non intelligo. Nisi me omnia fallunt, A-
chilles queritur, quod, cum aliae virgines
una dormiunt, ipse solus absque comite, aequae
atque Deidamia sola, quiesceret. hinc legen-
dum suspicor:

Αὐτὰρ ἐγὼ μῆνα, μῆνα σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις.

Simili modo Helenam persuadere conatur
Dearum arbiter Paris apud *Ovidium* Epist.
xvi. vs. 315.

*Sola iaces viduo tam longa nocte cubili,
In viduo iaceo solus & ipse toro.*

Versu 29. cum Graecum non sit vocabu-
lum ὑποπαρθενικῆ pro αἱ δ' ὑποπαρθενικῆ mo-
nitus scribo: αἱ δύο παρθενικαί.

In fine insignis huius Fragmenti corrupta
sunt:

———— αὐτὰρ πονηρὰ.

Νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.

Scaligeri coniectura νύσσα γὰρ ἀργαλία vel eo
nomine minus sese commendat, quod sic al-
terutrum vel ᾗ vel γὰρ abundet. Praeterea il-

Iud *νύσα* minus aptum huic loco: nox enim erat sola, quae Achillem & Deidamiam se-
iungeret, non paries aliquis ex ligneis metis
compositus, quemadmodum vocem *νύσα* ex-
plicat *Palmerius* Exercit. p. 819. Legendum
itaque existimo:

————— ἂ δὲ πονηρὰ
Νυξ ἄγ' ἀργαλέα με κικῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.

Hisce praemissis, totum Idyllium, ut emen-
dandum, subiungere liceat:

ΜΥΡΣΩΝ, ΛΥΚΙΔΑΣ.

Λῆς νύ τι μοι, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος ἀδὺ λιγαίνειν
Ἴμερόεν, γλυκύθυμον, ἐρωτικόν, οἶον ὃ Κύκλωψ
ἄεισεν Πολύφαμος ἐπ' ἠϊόνι, Γαλατεία;
Λ. Κῆν μοι συρίσδεν, Μύρσων, Φίλον. ἀλλὰ τί μέλψω;
Μ. Σιύριου, ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μέλος, ἀδὺν ἔρωτα,
Λάθρια Πηλείδαο Φιλάματα, λάθριον εὐνάν.
Πῶς παῖς ἔσσατο, Φάρει ὅπως ἐψεύσατο μορφάν,
Χῶπως ἐν κώραις Λυκομηδίσι ἄγ' ἀλέγιζεν
Πηλείδην ἀγαπατὸν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.
Λ. Ἄρπασε τὰν Ἑλέναν ποθ' ὃ βασιλὸς ἄγε δ' ἐς Ἴδαν,
Οἰνώη κακὸν ἄλγος. ἐχώσατο ἂ Λαικεδαίμων·
Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαιϊκόν· εἰδέ τις Ἑλληγν,
Οὔτε Μυκηναίων, ἔτ' Ἥλιδος, ἔτε Λαιώνων
Μεῖνεν ἐὼν κατὰ δῶμα· Φέρον δύσανον Ἄρηα.
Λάυθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μῆνος Ἀχιλλεύς.
Εἴρια δ' ἀνθ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερσὶ λευκᾷ

Παρ-

Παρθενικὸν κόπον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἤύτε κώρα·
 Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύετο, καὶ τόσον ἄνθος
 Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς· καὶ τὸ βάδισμα
 Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρη.
 Θυμὸν δ' ἀνέρος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα·
 Ἐξ ἄεθ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηϊδαμεία.
 Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
 Στάμονα καλὸν ἄειρε, τὰ δαίδαλα δ' ἄτρι ἐπήνει.
 Ἦσθιε δ' ἔην ἄλλα σὺν ὁμάλει. πάντα δ' ἐποίει
 Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον· ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτᾶ·
 Ἄλλαι μὲν κνώσσοσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μῆνα, μῆνά σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις,
 Αἱ δύο παρθενικαὶ συνομάλικες, αἱ δύο καλαί.
 Ἄλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες· ἃ δὲ πονηρὰ
 Νύξ ἄγ' ἀργαλέα με κειῶς ἀπὸ σείτο μερίσδει.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο.

F I N I S.



M 3

I N-

I N D E X
A U C T O R U M,
Q U I I N
HISCE ANIMADVERSIONVM
L I B R I S
E M E N D A N T U R.

A ELIANI <i>Var. Hist.</i>	pag. 43.
— <i>Histor. Anim.</i>	88.
ACHILLES TATIUS.	72.
AFRANIUS <i>apud Nonium.</i>	112.
ALCIPHRON.	92.
ANACREON.	7. 8. 47. 48. 107.
ANTHOLOGIA <i>Graeca.</i>	77. 87. 89.
APOLLODORUS.	114. 115.
APOLLONIUS RHODIUS.	89. 149.
APULEII <i>Metam.</i>	147.
ARATUS.	64--67.
ARISTOPHANES <i>apud Athenaeum.</i>	13. 14.
— <i>Nub.</i>	58.
— <i>Acharn.</i>	17.
— <i>Vesp.</i>	18.
— <i>Pac.</i>	23. 60.
	-- <i>Ec-</i>

INDEX AUCTOR. EMENDATOR. 183

— <i>Eccles.</i>	157--160.
ASIUS <i>apud Athenaeum.</i>	54. 55.
BION.	172--181.
CALLIMACHUS <i>apud Etymologum.</i>	62.
— <i>Epigr.</i>	21.
CATULLUS.	32--40.
COLUTHUS. 26. 29. 41. & <i>alibi saepius.</i>	
CONON.	45.
DICAEARCHUS <i>apud Scholiast. Homeri.</i>	144.
ENNIUS.	7. 121.
EPHIPPIUS <i>apud Athenaeum.</i>	153.
EPIGRAMMA <i>apud Pausaniam.</i>	87. 150--152.
ERATOSTHENES.	48. 49.
HERMESIANAX COLOPHONIUS <i>apud Athenaeum.</i>	161--171.
HESIODI <i>Theogon.</i>	2. 3. 50. 94.
— <i>Oper.</i>	173.
HESYCHIUS.	12. 28. 56. 142. 143.
HOMERI <i>Ilias.</i>	24. 141--148.
— <i>Odyss.</i>	148. 149.
— <i>Hymni.</i>	95.
HORATIUS.	122.
HYGINUS.	113.
ISIDORUS.	55.
MANETHO.	96.
MOSCHUS.	171.
MUSAEUS.	79. 80. 81--85.
NONNI <i>Dionys.</i>	40. 103.
ORPHEI <i>Argonautica.</i>	3.
M 4	-- <i>Hym-</i>

184 INDEX AUCTOR. EMENDATOR.

— <i>Hymni.</i>	34. 43. 127 -141.
PAUSANIAS.	24. 41.
PLAUTUS.	105.
POLLUX..	13. 73.
PROPERTIUS.	51. 52. 72. 123. 125.
QUINTUS CALABER.	26.
SCHOLIASTA <i>Aristophanis.</i>	10. 19. 62.
— <i>Apollonii Rhodii.</i>	89.
— <i>Homeri.</i>	92. 115.
STATII <i>Theb.</i>	44.
STEPHANUS BYZANTINUS.	45. 47.
STRABO.	25.
SUIDAS.	19. 59. 115.
THEOCRITUS.	101.
TZETZES <i>ad Lycophr.</i>	71.
VALERIUS FLACCUS.	57.
VIRGILIUS <i>Aen.</i>	97. 98.



I N D E X

R E R U M E T V E R B O R U M.

A.

<p> A <i>καλαυθίς, canis.</i> <i>ἄκκαρον πειχῶ.</i> Acra Japygiae urbs alio nomine Hydrufa di- cta. — Libyae urbs. — diversis urbibus commune nomen. <i>ἄδιδαντῶ</i> cum genitivo. — <i>βοήν.</i> Adiectiva quaedam intellecto substantivo poni solent. Aesculapius medicus optimus male <i>ἀπαλεξι-</i> <i>κακῶ</i> dictus. <i>ἄγλωσσῶ.</i> Aī diphthongus ante consonantem non facile corripienda. <i>ἄλμη.</i> — <i>θασία.</i> <i>ἄμπυξ.</i> <i>ἄμύητῶ</i> in amore. <i>ἄμύσεν.</i> </p>	<p> 60. 47. 45, 46. 46, 47. 46, 47. 78. 75. 17. 139. 77. 3. 18. 16. 18. 8. 80. 150. Ana- </p>
---	---

Anacreon μέθης ἐρασίς.	47.
— Bacchum & Venerem coniungere	10-
let.	47.
• Ανακυκᾶν Θασίαν ἄλμην.	17.
• Ἀνίη & ὕπνⓄ coniunguntur.	121.
• Ἄντι.	83.
Antheis Hyacinthi filia.	113.
Antimachus Lydes amore captus Pactoli	
fluente petiit.	168.
• ἈπαλεξίνακⓄ.	139.
• Ἀπανθρακίδες.	18.
• ἈπίρατⓄ.	54.
• ἈπειρⓄ. <i>multus</i> .	53.
— & ἀπίρατⓄ cum genitivo.	80.
Apollo οἰοπόλⓄ.	31.
• ἌπυςⓄ.	80.
<i>Arae</i> Italidis dicuntur saxa, quae inter Afri-	
cam, Siciliam, Sardiniam & Italiam sub un-	
dis latent.	98.
Argiope Thamyridis mater.	115.
• Ἀσπαίρειν.	93.
• ἈτμητⓄ.	155.
• Ἀθύρμα.	19.
• Ἀτύζεσθαι.	146.

B.

L Itera β Vocibus praefigitur.	70.
— in medio vocum inseritur.	70.
<i>Bacchari</i> .	106.
Bac-	

Bacchus βοτρυοχαίτης.	43.
———— βοτρυέκασμⓄ.	43.
———— crinibus flavis insignitus.	44.
———— ξανθοκάρηνⓄ.	44.
———— μηροῖραΦίς.	134, 135.
ΒλοσυρονύχιⓄ vox non Graeca.	139.
Βολαί ἠελίοιο.	5.
Βολίδες, Βολαί.	5.
Βόσφυχοι.	42.
Βότρυς χαίτης.	42.
Βοτρυίεις πλοχμός.	42.
Βράκαλον idem ac ῥίπαλον.	70.
———— vocis origo.	70.

C.

K αίαν de vento positum.	57.
———— cum genitivo in amore.	167.
Καλάβροψ, pedum.	69.
Καλαύροψ, idem.	69.
———— vocis origo.	69.
Callimachi testimonium de Phalacra Idae promontorio apud Schol. Homeri MSS. Fragmentis a <i>Bentleio</i> collectis additur.	28.
<i>Canis festinans.</i> Proverb.	60.
Canobicum ostium.	45.
Canobus urbs.	45.
Καρμκόν πιχⓄ.	47.
Κατάκθεσαι de infantibus positum, qui cunis imponuntur.	67.

Κελαδεῖν.	23.
Κελαδεινή Dianae epitheton.	22.
Κελαδῶ.	22.
Κελάδων.	22.
Celadon fluvius Homero memoratus.	24.
Celadus fluvius Pausaniae memoratus.	23.
Κέλω.	23.
Κεραμειῶν & κεραμίων differunt.	14.
Κέρως.	43.
καῖον, <i>pedum</i> .	70.
Charontis cymba κωνή dicta.	163.
——, Ὀρεῖα σχεδία.	163.
Χλοῖκαρπῶ.	132.
Χορός.	87.
Χορεῖον μέλῶ.	87.
Χροῖκαρπῶ reiicitur tanquam vox parum Graeca in Orphei Hymnis.	132.
Χθῶν Ὀρεῖα.	53.
Cicadae aureae.	55.
κλαδέῶ vel κλαδάῶ fluvius.	24.
κλύζεαζ.	110.
κλυδωνίζεαζ.	110.
Κώδων.	62.
Colonus Sophoclis patria.	170.
Κόλπῶ γαίης.	53.
—— Ἰηλαίας.	53.
Κορδύλα, <i>pedum</i> .	70.
Corollarum usus in amore.	7.
Κορύνα, <i>pedum</i> .	70.
	Κ8-

RERUM ET VERBORUM. 189

Κρεῖζεν.	63.
Κρήδεμνον, <i>vitta</i> .	6.
— vocis origo.	8.
Κυκᾶν Θασίαν ἄλμην.	17.
Κῦμα πορφύρεον.	38.
Cunis infantes imponendi mos.	67.
Cupidinis tela acuta in amore celebrantur.	82.

D.

D iana ἀγροτέρα.	133.
— κελαδεινή.	22.
Διχθῆς vox nihili.	85.
Dictaeum antrum.	64.
— ubi situm.	64.
<i>Dictæ</i> non <i>Dictum</i> , ut nonnulli putant, <i>Dictæi</i> montis nomen fuit.	66.
<i>Domus ramosa</i> .	86.

E.

E χεν πέδον χθονός.	54.
Echo.	76.
— eius sonus reciprocus.	77.
— ἔλλοψ̄ dicta.	77.
Ἐπανθρακίδες.	18.
Ἐπὶ τέτω.	90.
Ἔργον cum Genitivo eleganter construi solet.	26.
Ἐρ-	Er-

Ἐρν̄ cum ἔθν̄ confusum.	101.
— cum εἶδ̄ confunditur.	100.
Ἡθὺς χέρσ̄.	85.
Ἐθν̄.	101.
Εὐτέρ̄.	128.
Εὐωδ̄ν.	62.
Εὐαλβ̄.	131.
Euripides cur <i>μυσογύνης</i> dictus.	171.
Εὐρυόδεια terrae epitheton.	54.

F.

F eminarum sinum & mammas denudantium mos obiter notatur.	104.
Fistulae pastoralis descriptio.	72, 73.
Fufius non Ilionae sed Hecubae personam egit.	122.

G.

Γ Αλήνη.	108.
Gargara Idae promontorium.	27.
Γηγενὲς Φίσημα.	58.
Genae lapsae.	147.

H.

H ecubam non fuisse Ilionam dictam ostenditur.	122.
Hyacinthi varii.	112--115.
Hya-	

RERUM ET VERBORUM. 191

Hyacinthus Thamyridis amasius.	114.
Hyginus Eratosthenem ad verbum saepe interpretatur.	49.

I.

I Da Homero <i>δικάρην</i> .	27.
— aliis <i>τεκάρηνος</i> .	29.
— <i>Ἰκρηнос</i> .	30.
— <i>πλυτίδαξ</i> .	30.
— plurimis fontibus irrigata.	30.
Ἰδαίη pro Ἰδη.	29.
Ἰδαῖος.	29.
<i>Indocilis</i> .	76.
Ἰελίδες piscium genus venenatum.	21.
Jupiter in antro Dictaeo cunis impositus.	68.

L.

Λ <i>άδων</i> & <i>κελάδων</i> in Codicibus confunduntur nonnunquam.	24.
Ladon fluvius Arcadiae celeberrimus.	24.
<i>λαγώβολον</i> , <i>pedum</i> .	70.
Lectum Idae promontorium.	27.
<i>Λίκνον</i> , <i>cynae</i> .	67.
<i>Λιπαρός</i> .	11.
<i>Λυκαβάς</i> .	70.
<i>Ludicrum</i> idem ac <i>παίγιον</i> .	19.
Ly-	

Lycus Pandionis filius.	152.
Lydes patria.	168.
Lyde Σαρδιανή.	169.

M.

M <i>Alaci, ὕχροι.</i>	7.
<i>Μαριζέδα</i> vox nullius pretii.	178.
Mars inarmatus.	40, 41.
— qualis ad Venerem tendere sit solitus.	40, 41.
<i>Μεγαλανηγήτωρ</i> vox spuria.	140.
<i>Μειδιᾶν.</i>	91.
Messene Magnae deorum Matris mysteria a Caucone Phlyi nepote didicit.	151.
Methapus Mercurii templum lustravit.	151.
<i>Μιχθολόαις.</i>	110.
Mimnermus versus pentametri inventor.	167.
— magni fecit amorem.	167.
Minotaurus <i>taurus κατ' ἐξοχήν</i> dictus.	35.
Musaeus Vates & <i>Χρησμών</i> auctor.	166.
— Antiope amore captus.	166.
<i>Μυσιπόλαις.</i>	130.

N.

N <i>έειν.</i>	96.
Nox <i>Ἰαννοδόπειρα</i> dicta.	128.
<i>Νύσα.</i>	179.
<i>Νύχιος</i> & <i>μύχιος</i> permutantur.	140.
	O

O.

O In <i>a</i> mutatur Dorice.	69.
'Ωδινειν in amore.	60.
Οιοπόλος.	30.
'Οργια 'Αφροδίτης	87.
'Οργιᾶν & ὀργιάζειν Θεόν.	166.
"Ωρος.	173.
'Οροφος, <i>arborum tegmen</i> .	86.
Orphei Hymni invocatione quadam finiuntur vulgo.	137.
'Ως ad celeritatem indicandam adhiberi solet.	118.
οὐδὲς πλιός.	167.

P.

Π Αιᾶν & Παιῶν, <i>medicus</i> .	5.
Παίγιον.	19.
Pan Echus focius & maritus.	78.
Pauli locus explicatur.	111.
Pedum pastorale.	71.
—— eius usus & figura.	71.
Pergamum Idae promontorium Tzetzae memoratum.	27.
Phalacra vel Phalacrae Idae promontorium.	27, 28.
Phalacraeae nymphae.	28.
N	φᾶ.

Φᾶρος.	175.
Φιλήνωρ.	112.
Φιτύσαι.	89.
Φυτὴν primam correptam habet.	89.
πλάκος & πλάκιον nomina montis.	142.
Pleiades ad Taurum pertinent.	48.
Poetae Deos Deasve pro carminis materia invocare solent.	1.
—— Carmina regibus & imperatoribus inscribebant aliquando.	1.
—— a Diis Carmina auspicabantur.	2.
Πορφύρειν de undis dicitur.	38.
Πῆς κνήμης.	155.
Πρήθω de vento positum.	57.
Πρημαίνω.	57.
Πρησίρ.	56.
—— serpentis nomen.	56.
πυκνὰ adverbialiter positum.	17.
Pulchritudo feminis propria.	107.

R.

R Eges divino olim honore adfecti. 50, 51.

S.

Σ Αρδιανός.	169.
Simon Philosophus.	154.
Σιμός & αἰσχρός iunguntur apud Aristophanem.	160.
	So-

RERUM ET VERBORUM. 195

<i>Sola</i> loca quaenam.	31.
Somnus λυσιμελής.	121.
—— λυσιμέρμνος.	121.
—— quando subito excutitur.	124.
Sophoclis patria.	169.
Strabo, Arati corrupta scriptura deceptus, immerito illum erroris incusat.	64.
Substantivum a verbo vicino derivandum.	120.

T.

⊖ Ἀσία pro Θασία ἄλμη.	16, 18.
Θήβη Ἰππολακίη memorata Homero.	144.
—— ubi sita.	144.
Tempe.	32.
Tempora pro quibusvis domiciliis.	32.
Theseus.	34.
—— quibus armis usus fuerit.	35.
Θεσμὰ, foedera.	103.
Θεσμὸς & δεσμὸς confunduntur.	103.
Τὸ πῖ Aristophani in interrogationibus usita- tum.	159.
Θοῦδα.	164.
Transpositione verborum loca nonnulla fa- nantur.	44--52.
Tristitia adfecti alto saepe somno opprimun- tur.	121.
Tzetzi error, ubi de Idae promontoriis.	27.

V.

V Arro Apollonii Rhodii verba expressit.	66.
Ἰδωρ βαθύρροος.	128.
Ventus ardens.	57.
Venus Φιλομμειδής.	93.
— Κυπρογένεια.	44.
— eius natales.	109.
Viere.	6.
Vinum Thasium.	12, 13.
— Aristophanis tempore in magno pretio habitum.	12, &c.
— magni fecisse Athenienses ostenditur.	12, 13.
Virosus.	112.
Vites Thasiae.	12.
Vittae crinalis usus.	6.
— origo vocis.	6.
Undae purpureae.	38.
Ἰπάρχει μοι τῆτο πιεῖν.	159.
Ἰπεμνήμουκε, quod in Homero legitur, scribis imputandum.	146.
Ἰπημύειν.	147.
Ἰπόπλακος.	142.
Ἰπόξυλος.	155.
Ἰψαύχην.	128.
	X.

X.

Ξ *τυιέναι.*

Z.

Z ^{ηλῆν.} Zephyrus Apollinis aemulus *ἀήτης* di-
ctus. 175.
117.

F I N I S.



N 3

AD

A D L E C T O R E M.

Placuit hic, Benevole Lector, antequam nonnulla, quae, postquam typis esset descriptus libellus noster, inter legendum vel parum terse vel minus distincte & clare scripta deprehendebantur, immutare conor, Collationem Codicis MSS. Hermanni Samuelis Reimari, cuius memini in Praefatione, totam praemittere, unde de bonitate eius quisque facile iudicium ferat.

*Coluthus edente Stephano Ubelo Frane-
querae apud AEGid. Radaeum cum
MSS. collatus.*

	Editus.	MSS.
Tit.	Κολούθς &c.	Κολλούθς ποιητῆ ἀρπαγῆ ἐ- λένης.
v.	5. ἐπαντέλλεσθε	ἐπ' ἀντέλεσθε.
v.	8. τί δὲ χρέος	τί δ' ἂν χρέος
v.	9. ὀρίνη	ὀρίνει.
v.	10. βυκόλος,	del. comma.
v.	15. καὶ Πάριν--θωοκοῖς	καὶ πάλιν-θωοκοῖς.
v.	19. Ζῆνος	ζηνός.
v.	21. Ἀμφιτρίτης	ἀμφιτρίτης.
v.	25. μεθωμάρτησε	μεθ' ἀμάρτησε.
v.	30. τρυφάλειαν	τριφάλειαν.

v. 32.

COLUTHUS COLLATUS CUM MSS. 199

v. 32. Λητωίας	λητωίας.
v. 34. Κυνέην-εὐχος	κυανέην-εὐχος.
v. 40. χαίτην	χαίτης.
v. 42. αἰλᾶται	αἰλᾶται.
	οἱ
v. 45. ἱρίνοι	ἰρίνοι.
v. 42. ἐφέζετο	ἐφέσετο.
post v. 51. ἔρανόν repetitus est v. 49. ἤθελε	
δ' ἠχήμεντα &c.	

v. 57. δειμαίνοντες	δειμαίνοντες.
v. 60. μήλων, ἀριζ-	μήλων ἀριζήλων.
v. 61. σκότῃ	μόθῃ.
v. 68. ἐφεδρήσοντα	ἐφεδρήσσιντα.
v. 73. κέκλεο	κέλεω.
v. 74. διακριθεῖσα.	διακριθεῖσα.
v. 84. ἀγών	ἄγων.
v. 97. ἐφespoμένη	ἐφεπομένη.
v. 99. Φοιτητῆρες	Φοιτῆρες.
v. 102. ποιμαίνων	ποιμαίνων δ'.
v. 105. καί τι	καί τις.

v. 106. ἐκκρεμές	ἐκκριβές.
v. 107. ποιμενίη	ποιμανίη.

v. 114. μυκήσαντο ταῦροι	μυκήσαντο ταῦροι.
v. 115. μῆνη	μῆνην.
v. 119. ὑπένερθε	ὑπερθε.
	οἱ
v. 120. εἶδε	ἦδε.
v. 121. θεῶν δ'	θεῶν.
v. 125. τάρβον	τάρβος.
v. 132. ἐφράσσατο	ἐφράσατο.

200 COLUTHUS COLLATUS CUM MSS.

V. 138. ἐπαινέσειας	ἐπαινῆσειας.
V. 139. κοιρανέειν	κοιρανέην.
V. 141. ἐπιβρίσειεν	ἐπίβριεν.
V. 147. ἀθερίζε - πολέων	ἀθερίζε - πολέμων.
V. 148. ἀπολέμοισι	ἀπολέμοισι.
V. 149. αἶε	αἶει.
V. 152. γυμνάσασα	γυμνώσασα.
V. 154. δεσμὸν	δεσμὸν.
V. 157. δέξο	δέξομαι.
πτολέμων ἐπιλήθεο	πολέμων ἐπελήθεο.
V. 162. λέκτρων	λέκτρων.
V. 163. ἀθρήσειε	ἀθρήσειε.
V. 165. Ἀφρογενεΐη	Ἀφρογενεΐη.
V. 166. Φοιταλέην	Φοιταλήν.
V. 174. Ω σακέων	ὦ σακέων.
V. 177. κυδιάει	κυδιάεις.
V. 182. Φεύγεις	Φεύγοις.
V. 190. εἶδε	εἶδε.
V. 196. τεκτῆνατο	τεκτεΐνατο.
V. 199. ἱλασκόμενος θυέσσιν	ἱλασσίμενος θυέσσιν.
V. 203. ὄρφναίῳ	ὄρφναίων.
V. 204. μυχθαλόεντος ἐπ' αἴρος	μιχθαλόεντος ἐπήερος.
V. 206. τόφρα καὶ	τόφρα δὲ.
	οιο
V. 208. Θρηήκιοιο μεταρρία	Θρηήκιον μεταρρία.
V. 211. αἰμοίτην	αἰμοίτην.
V. 214. χθονὸς Αἰμον-	χθονὸς αἰμον- sequitur in MS. versus: ἑξαπίνης ἀνέτελλεν, ἀχαΐδος ἄν- θεα γαίης.
V. 216. βοτιάνειρα.	βοτιάνειρα.
V. 217. εἰαμέναις	εἰαμέναις.

V. 220.

COLUTHUS COLLATUS CUM MSS. 201

v. 220. & 221. ὑπὸ δάσκιον inverſo ordine poſiti. ὑπο-
δάσκιον.

v. 223. Δηρῶν - ἐρεσμῶν δηρῶν - ἐριτμῶν.
v. 224. ἐν κόλποισιν ἐυκόλοισιν.
v. 226. αὐτὰρ ὁ αὐτὰρ ὁ.
v. 227. ἰχνεσσιν - ἐρείδας ἰχνεσσιν - ἐρείσας.
v. 228. ὑποχραίνονται ὑπ' ἀχράντοιο.
v. 229. ἐπιβρύσαντες ἐπιβρίσαντες.
v. 230. ἐπαντιτέλοιεν αἰήταις ἐπαντέλλοιεν αἰήται.
v. 232. νηὲς νηοῖς.
v. 235. παραγνάψας παρ᾽ ἀγνάψας.
v. 237. ἠγάσσατο, μὴ ἠγάσσατο δὴ.

v. 239. Ζηλήμονα ζηλήμονα.
v. 240. χαρισαμένη χαρισαμένη.
v. 241. ἀνηέξησε ἀνήεξησε.
v. 243. Ἄτρείδαο ἀτειίδαο.
v. 245. Θωώνη θωώνη.
v. 246. Ἠλίοις ἠλίοις.
v. 247. καίκεϊνος καὶ κεῖνος.
v. 252. ἐφεδρήσειν ἐφεδρήσειν.
v. 255. ὀπιπτεύειν - ἀν ἔγνω πιπτεύειν - ἀνέγνω.
v. 256. εἶχε εἶδε.

v. 258. τὸν ἡμερίδων τῶν ἡμερίδων.
v. 260. καὶ πάτρην καὶ ἡμῖν.
v. 263. ἡμαθόδεσαν ἡμαθόδεσαν.
v. 267. τελαμῶνας τελαμῶνος.
v. 270. μειλιχίην - γῆρυν μειλιχείην - δῆρυν.
v. 271. τέρμασι πείρασι.
v. 274. ἔλλυες εὐώδιος ἔκλυες εὐώδιον.

202 COLUTHUS COLLATUS CUM MSS.

v. 278. ελύμποιο	ολύμποιο.
v. 279. θητεύσει	θηλεύσει.
v. 283. ἀκηχημένῃσιν	ἀμηχημένῃσιν.
v. 286. ἡμερόεσσαν πασσαι	ἡμερόεσσαν. ἔμοι - ὀπάσ- σας.
v. 289. κεράσωμεν	κεράσομεν.
v. 294. αἰεζόμεναι	αἰεζόμεναι.
v. 298. τόσῃν	τόσσην.
v. 300. τὰ πρὶν	τὸ πρὶν.
v. 302. νόμον.	νομόν.
v. 303. προβολῆσι.	προμηλῆσι.
v. 304. ἐφέσπετο	ἐφέπετο.
v. 305. ἄγρεο νῦν	ἀγρεονῆν.
v. 307. ὅτ' ἐν Τροίῃ	ὅτε Τροίῃ.
v. 311. ἀρχομένην	ἀρχομένη.
v. 312. τὴν μὲν	τῇ μὲν.
v. 318. εἰς	εἰς.
v. 320. ἐριγενείης	ἠριγενείης.
v. 321. ἔκτοσθε	ἔκτοτε.
v. 322. βοῶνσα	βοῶσα.
v. 327. προθύροισιν	προθύρησιν.
v. 303. παλίνορσος	παλίναρσον.
v. 338. εὐρώταο	ὑπὲρ εὐρώταο.
v. 340. εἶδεν bis	οἶδεν bis.
v. 342. & 343.	ordine inverso positi.
v. 345. θῆρες σε	θῆρες τε.
v. 347. Ἥριπες - χθαμαλῆς	ἠριπες θ' - χθαμαλοῆς.
v. 351. νεμεσίζομεν	νεμεσίζομαι.
v. 357. ὕπνωσ'	ὕπνος.
v. 363. μητέρα	μητέραν.
v. 371. μολων	μολῶν.

v. 372.

v. 372. τιθήνης	τιθήνην.
v. 373. πολὺ	πολλῇ.
v. 377. ἐῶν	ἐμῶν.
v. 384. πολέων	πυλέων.

MSS. τέλος τῆς τῆ ἐλένης ἀρπαγῆς.



A D D E N D A

E T

CORRIGENDA.

IN TEXTU GRAECO.

P *Ag. 2. lin. 8. pro Διαφοραί lege Διαφορα.*
Pag. 3. l. 5. pro Ἑρμῶν lege Ἑρμῆν.
Pag. 34. l. 1. pro Ἀναύρα l. ἀναύρα.
*Pag. 42. lin. 8. pro ἀπμάσας scribe ἀπ-
 μήσας.*

Pag. 80. l. 8. pro περῆλαι l. περῆσαι.

Pag. 96. l. 3. pro βαρυνόμεναι l. βαρυνόμεναι.

IN VERSIONE LATINA.

P *Ag. 11. lin. 8. pro erat lege fuerit.*
*Pag. 61. lin. 3. pro virosae lege, amore
 flagrantis.*
*Pag. 63. lin. 3. pro a populo Atheniensi lege
 ab Attica.*
Pag. 103. lin. 2. pro Paridem lege Helenam.

I N

I N N O T I S

A D

C O L U T H U M

P Ag. 3. B. lin. 12. pro' ΑΦροδέτη leg. ΑΦροδίτη.
Pag. 9. A. lin. 14. a Prius ad finem Notae dele cuncta.

Pag. 11. A. l. 15. pro ἀκυπέτη l. ὠκυπέτη.

Pag. 12. B. lin. 3. post debet adde: Eandem coniecturam Tiberio Hemsterhusio Viro Summo incidisse postea vidi in Notis ad Lucianum Tom. 1. p. 252.

Pag. 13. B. l. 6. post aliquid adde: Haec typis iam descripta erant, cum priorem de Vulgatae scripturae bonitate dubitandi rationem fundamento minus firmo niti viderem. Erroris huius etiam postea per literas me admonuit Vir humanissimus David Ruhnkenius: V. 15, Vide, inquit, anne Coluthus his se exemplis tueri possit. Oporian. Ἀλιότ. Lib. IV. vs. 328.

Ἦμος ἅπας περίχωρος ἀγαλλομένῃσιν ἰωῆς
Νηπιάχων κέκληγε.

Ὁ vs. 360.

— ἀγαλλόμενον δὲ μενῶσιν.

Nonnus Διονύσ. Lib. IX. vs. 242.

Εἶπεν ἀγαλλομένη καὶ ἐν αἰθέρι.

Ὁ

Ἐ *Libr.* XLVI. VI. 240.

— εἰσαίων δὲ

Κάδμος ἀγκλομένης ἑτερόφρονα παιδὸς ἀπειλήν.

Pag. 15. *B. l.* 11. *a cuius verba ad finem Notae cuncta delenda.*

P. 22. *A. l.* 5. *post ἐλῆσαι adde:* Paulo aliter locum tentavit Doctissimus *Ruhnkenius*, pro Ἐνθεν Ἐρμῆς πολέμοιο legendum suspicatus Ἐνθεν ἐλὲ πολέμοιο. *Tum porro Ἐρμῆς.*

Pag. 27. *B. l.* 18. *pro Ἐγγὺς ἄγ' scribe Ἐγγὺς, ἄγ', Ἐρμῆς.*

Pag. 29. *A. l.* 5. *pro Exempli loco potest esse leg. Exemplum praebet.*

Pag. 30. *A. l.* 5. *pro ullo leg. ulli.*

Pag. 32. *A. l.* 19. *post ἐλῆσαι adde:* De hoc loco sic Eruditissimus *Ruhnkenius*. *Corruptum istud ΕΜΗΣΕΜΟΝ ex voce ΕΝΗΕΟΣ ortum videtur: Lego igitur:*

— ὅθεν Φιλότητος ἐνήεος οἴζρον ἐλῆσαι.

Gregorii Nazianzeni ὑποθήκαι παρθεν. p. 18. *Ed. Hervag.*

Καιρὸς δ' αὖ Φιλότητος ἐνήεός ἐστιν ἄπασιν,
Ἡερίοις, ἄλλοις τε, καὶ ὅσσοι ἐπὶ γαῖαν ὀδεύει.

quae emendatio valde mihi adblanditur.

Pag. 38. *A. l.* 13. *pro De leg. de.*

Pag. 45. *lin.* 12. *post dubitavit adde: Idem ob-*

observasse Doctiff. *Ruhnkenium*, postea ex eius literis mihi innotuit.

Pag. 46. A. l. 5. post incommode adde: cum Ubelo.

Ibid. lin. 17. pro videre leg. videri.

Pag. 48. lin. 11. post pro μῦθος adde: Quod me iudice vulgatae praeferendum.

Pag. 51. A. l. 4. pro & Minervam respicit lege & ad Minervam respicit, quam aequae ac Martem, & Vulcanum Junonem deseruisse, nec quidquam auxilii huic Deae tulisse vult Venus.

Pag. 53. B. l. 14. post respicit adde ad.

Pag. 57. A. l. 7. ante legendum insere fortassis.

P. 69. B. lin. 11. pro σφίσι leg. σφισί.

Pag. 59. A. l. 15. post. volvebat, &c. adde: Ruhnkenii verba super hoc loco mecum communicata sunt: Versum 204. coniectura hunc in modum refingebam:

Ἡ δ' ἄρα μυδαλὲς ἐξ ἠέρος ὄμβρον ἀνεῖσα.

Nunc vero lubens arripio, quod Clarissim. Reimari Codex suppeditat, μιχαλίεντ. De qua voce vide Eustathium, & Scholia Minora ad Iliad. Ω. vs. 753. & Hesychium in V. μιχαλόεσα.

Pag. 59. A. lin. 24. post Ubelus adde: Merito etiam Vulgatam tuetur Doct. Ruhnkenius

nus adducto *Quinti Calabri* loco Lib. XIV. v. 534.

Ἐκλύσθη δ' ἄρα πᾶσα περίδρομος Ἀμφιτρίτη.

Pag. 59. B. l. 25. pro obsidebat *lege* occupaverat.

Pag. 61. A. lin. 14. pro amigdalum *lege* amygdalum.

Pag. 61. A. l. 21. pro quasi oriri videmus. Hoc sensu saepe apud Homerum *lege*: quasi oriri videmus, saepe apud *Homerum*.

Pag. 62. B. lin. 8. deleto Theocriti loco post Idyll. v. 36. *subiunge*: quem copiosius paulo subiunxisse, & emaculavisse operae pretium erit:

Ὅππότεν ἐξενθῶν ἡρτημένον ἐν προθύροισιν
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδης, τὸν τλάμονα μή με παρένθης.

Participium ἐξενθῶν, cum mox sequatur παρένθης vere ab Elegantissimo Poeta profectum nullus crediderim. Imo ἡρτημένον ita nude positum quam maxime suadet, pro ΕΞΕΝΘΩΝ reponamus ΕΞΟΥΔΩΝ. Dixerat, nisi fallor, amator infelix:

Ὅππότεν ἐξ εἰδῶν ἡρτημένον ἐν προθύροισιν
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδης.

Confer v. 50.

———— ἦπτεν ἀπ' αὐτῶν (εἰδῶν)
Τὰν λεπτὰν σχοινίδα.

Ad-

Adde versum 53.

— ὁ δ' αὖτ' ᾤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
 Αὐλαῖς ἐξ ἰδίας ἤρτημένον.

Huc etiam facit *Ovidii* locus *Met.* xiv. ubi multa ex hoc *Idyllio* defumfit. Ibi vs. 733. *Iphis*

*Dixit: & ad postes, ornatos saepe coronis,
 Humentes oculos, & pallida brachia tendens,
 Cum foribus laquei religaret brachia summi;
 Haec tibi ferta placent crudelis & impia, dixit.*

Pag. 65. *B. lin.* 3. pro *detigi lege detegi.*

Pag. 66. *A. lin.* 2. post *Neandr. adde: & Ubel.*

Pag. 66. *B. lin.* 26. pro *AEgei lege AEgaei.*

P. 67. *A. lin.* 14. pro *βάλοντες lege βαλόντες.*

Pag. 69. *A. lin.* 18. pro *αἰήταις leg. αἰήταις.*

Ibid. *B. lin.* 10. *dele Voss. praeterea habet 'ο-
 ξὺ προν.*

Pag. 70. *A. lin.* 5. pro *νυν lege νῦν.*

Pag. 77. *A. lin.* 2. pro *ἀνοιζας leg. ἀνοιζαε.*

Pag. 78. *B. lin.* 10. post *Vir Doct. adde: ad
 Ald. Edd.*

Pag. 80. *A. in initio insere hanc Notulam:*

V. 281. ποσειδάων καὶ ἀπόλλων.] Legerat
 procul dubio Noster *Hesiodi* Ἡρωϊκὴν Γενεαλο-
 γίαν, unde sequentia profert *Tzetzes* ad *Lycophronis* *Cassandram* vs. 393.

Ἡματι τῷ, ὅτε τεῖχος εὐδμήτοιο πόλιος
Ἐψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.

Ibid. lin. 8. post ὅπασας infere sequentia: Vers.
289. Δεῦρο χέμεν κεραισώων, κ. τ. λ.] *Coluthi* verba egregie illustrat *Ovidii* locus propterea dignus, qui adscribatur, *Epist. XVI. vs. 289.*

Parce datum fatis, Helene, contemnere a-
morem,

Sic habeas faciles in tua vota Deos:

Multa quidem subeunt: sed coram ut plura
loquamur,

Excipe me lecto, nocte silente tuo.

vs. 295.

Nunc ea peccamus, quae corrigit hora iugalis:
Si modo promisit non mihi vana Venus.

Pag. 83. B. lin. 12. post rudera adde: Locu-
tionem nostram ἐπὶ προμολῆσι πυλάων in cla-
ra luce collocant Scholiastae verba ad A-
pollon. Rhodii Lib. I. vs. 1174. ubi inter a-
lia: λέγονται ᾗ, inquit, προμολαὶ καὶ τὰ ἐξώ-
πυλα μέρη, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς πρώτοις Φησί.

Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῆς, οἱ δ' ἀντίοι ἠγερέθοντο.

Apollonii hicce versus prostat *Libr. I. vs.*
320. ubi eo, ut scripsi, modo legitur.

Pag.

Pag. 87. A. lin. 18. lege ἢ pro ἡ, vel potius dele, quae leguntur a Posset ad Ceterum.

Pag. 87. B. lin. 16. post censui sequentia adde: Ut autem haec lectio omnis dubitationis expers fiat, fontem, unde sua derivarit Coluthus, aperiam. Ita enim praeiit Homerus Od. τ. vi. 562.

Δοικαὶ γὰρ τε πύλαι ἀμενήνων εἰσὶν ὄνειρων.
 Αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι.
 Τῶν οἱ μὲν κ' ἔλθωσι διὰ πριεῖ ἐλέφαντος.
 Οἱ ῥ' ἐλεφαίρονται ἔπε' ἀηράαντα φέροντες.
 Οἱ δὲ διὰ ξεσῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε,
 Οἱ ῥ' ἔτυμα κραινέσσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.

Homeri verba expressit fere Maro Aen. vi. vi. 894. Confer Horatium Carmin. Lib. III. Od. xxvii. vi. 40. quibus adde Epigrammatis partem ex Anthologia Lib. III. Cap. xxv. Epigr. 46.

ᾠ μέγα Βαπτιάδαο σοφῆ περίπυσον ὄνειαρ·
 Ἡ ῥ' ἔτεόν κεράων εἰδ' ἐλέφαντος ἔφυς.

Pag. 88. B. lin. 8. pro πολύστοις l. πολύστον.

Pag. 96. B. lin. 15. pro ἕπασ' l. ὑπασ'.

Ibid. lin. 11. post ἀλιπέυσα adde: Ceterum quid sit ἀλιπέυσα δαιφροσύνησιν ὄνειρων, ignoro. Penes me dubium vix est, quin pro ΔΑΙΦΡΟΣΥΝΗΣΙΝ sit reponendum ΔΟΛΟΦΡΟΣΥΝΗΣΙΝ, quod propterea literis ma-

iusculis exhibui, ut sic Lectorum oculis mendii originem simul offerrem. Δολοφροσύνη *dolum* significat. Ita *Homerus* II. τ. 97.

———— ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
Ἕρη θήλυς ἔῃσα δολοφροσύνης ἀπάτησεν.

Prae ceteris huc facit *Coluthi* locus, pro-
uti in prioribus Editionibus & Codicibus
nonnullis legitur, etsi depravatus, versu
314. ubi de somniorum portis loquitur:

———— δοιὰς δὲ πύλας ὤϊζεν ὄνειρων,
Τὴν μὲν ἀλητείας, κεράων δ' ἀπελάμπετο κόσμῳ
Ἔνθεν ἀναθρώσκουσι θεῶν νημερτέες ὄμφαι.
Τὴν δὲ δολοφροσύνης, κενεῶν θρέπτειραν ὄνειρων.

Vide quae ad hunc locum notavi.

Pag. 99. *B. lin.* 7. pro ὑπὸνθίζεν lege ὑπὸ-
πάζεν.

Pag. 100. *A. lin.* 6. pro patrones lege patronos.

IN ANIMADVERSIONIBUS.

P *Ag.* 3. l. 4. pro λίγασίτ' lege λίγασί τ'
Ibid. lin. 14. pro Ὀπατερείαι leg. Ὀπατί-
ρειαι.

Pag. 6. l. 15. ante *Salmasius* pone *Praeterea*
videndi.

Pag. 11. lin. 11. pro ἠὺδοκίμη lege ἠὺδοκίμη.

Pag. 15. lin. 25. pro ὠδῶν τὸ σκεπάζειν (hoc ma-
lo,

lo, quam Suidae *πυκάζειν lege*: *ᾠδὴ τὸ πυκάζειν* (ita malo e Suida.

Pag. 20. lin. 23. lege ᾠδὴ θίνας Ἰαλίδου.

Pag. 22. l. 3. pro non video, quo referas verbum εἰσπίπειν lege: minus recte huic sedi convenit compositum *εἰσπίπειν*.

Pag. 35. l. 13. pro huic loco lege: Catullo.

Pag. 36. lin. 7. pro purpuriae & περφύρον lege *purpureae & περφύρεον*.

Pag. 43. lin. 7. pro voluere, ὅς ἦν ex &c. lege: *voluere, ὅς ἦν, ex &c.*

Pag. 87. lin. 4. pro faciat lege *facit*.

Pag. 97. lin. 27. pro Harum lege *Horum, & mox pag. 98. pro qua lege* *quo*.

Pag. 103. lin. ult. pro Pr lege *Per*.

Pag. 110. lin. 9. post idem adde: verbum *μισγάται*.

Pag. 112. lin. 5. post eidem adde *fere*.

Pag. 166. post lin. 22. adde: Coniecturam super *Hermesianactis* *vers. 25. &c*, quam supra, ubi loca quaedam ex eius fragmento apud *Athenaeum* emendavi, de industria omiseram, quia paulo incertior videbatur, adposuisse nunc tamen satius duco. Verba prouti vulgo leguntur adponam:

Φημι δὲ καὶ Βοιωτὸν ἀποπρολιπόντα μέλαθρον

Ἡσίοδον πάσης ἤρανον ἰστορίας

Ἀσκραῖον ἐσικέσθαι, ἔχονθ' Ἑλικωνίδα κώμην.

Ἐνθεν ὄγ' Ἠοίην μνώμενος Ἀσκραϊκὴν

Πολλ' ἔπαθεν πάσας δὲ λόγων ἀνεγράψατο βίβλας
 Ἕμνων, ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος.

Videtur respexisse ad Hesiodi opus, vel
 saltem quod Hesiodo a multis adscribitur,
Magnas Eoëas, atque in ea fuisse opinio-
 ne, illud nomen traxisse ab amica quadam
 Hesiodi Eoëa dicta, a cuius nomine libros
 hosce auspicatus est. Lego itaque:

Φημί δὲ καὶ Βοιωτὸν ἀποκρολιπόντα μέλαθρον
 Ἕσιόδου πάσης ἤρανον ἰσορίας
 Ἀσκραῖον ἐσίκεσθαι, ἔχειν θ' Ἐλικωνίδα κώμην
 Ἐνθεν ὄγ' Ἕοῖην μνώμενος Ἀσκραϊκὴν
 Πολλ' ἀπόθεν πάτρης Μεγαλῶν ἀνεγράψατο βίβλας
 Ἕοῖων, ἐρατῆς παιδὸς ἀναρχόμενος.

Quantilla sit differentia inter ΠΟΛΛΕΠΑ-
 ΘΕΝΠΑΣΗΣΔΕΛΟΓΩΝ & ΠΟΛΛΑΠΟΘΕΝ-
 ΠΑΤΡΗΣΜΕΓΑΛΩΝ aestimes. Mox versu
 32. paulo aliter de Homero dixit:

Πολλὸν ἀπ' εὐρείης λειπόμενος πατρίδος.

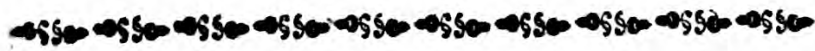
Si tamen illud ἕμνων, ut Casaubonus fecis-
 se videtur, de hisce Magnarum Eoëarum
 libris interpreteris, paululum minori mu-
 tatione posses scribere:

Πολλ' ἀπόθεν πάτρης Μεγάλων ἀνεγράψατο βίβλας
 Ἕμνων, ἐξ ἐρατῆς παιδὸς ἀνερχόμενος.

Pag. 177. lin. 23. pro οἷπ lege οὔπ.

Pag. 179. lin. 11. pro persuadere lege permovere.

Leviores mendae, ut & accentus vocum Graecarum & distinctiones hic illic male positae vel etiam omissae nonnunquam Lectorem eruditum, ut spero, non offendent.

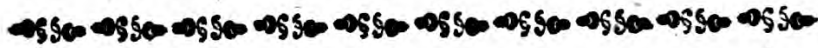


T Y P I S

JACOBI BROUWER,

FRANEQUERAE,

D. 16. Julii. 1747.



19th 19.

24
30





